

Eileen Wilks

Feloldozás

(Michael's Temptation 2001.)

Michael West hadnagy saját élete kockáztatásával menti ki Alyssát a közép-amerikai felkelők kezéből. A kalandos menekülés a dzsungelen keresztül, a fülledt trópusi éjszakák egyre közelebb hozzák egymáshoz a furcsa párt - a fiatal özvegy azonban sokáig ellenáll a kísértésnek, hiszen Michael életfelfogása homlokegyenest különbözik az övétől. Hogyan is érthetné meg egymást egy gyilkolásra kiképzett katona és egy lelkész-nő, aki szerint csupán egyvalaki dönthet életről és halálról ezen a világon?

Eileen Wilks

ELŐHANG

Mennydörgött és villámlott. Mielőtt ajtót nyitott, Michael West egy másodpercig tisztán látta az esőtől nedves falat és az ablaktáblákat, valamint a bejáratnál örökdő mesebeli szörny kőszobrát. Az eső és a sötét éjszaka nagyon is jól illett a komor, régi épülethez - és persze a férfi pocsék hangulatához.

Az előcsarnokban a világosság egyetlen forrása a sarokban lévő, tompított fényű állólámpa volt. Sötétbe burkolózkodott a felfelé vezető széles lépcsősor és a bátyja dolgozószobájához vezető folyosó is. Pedig Jacob aligha aludt még. Talán a játékszobában lesz...

Csizmájának koppanása Michael eszébe juttatta, hogy csöpög belőle a víz, és Ada nyilván nem örül majd a márványpadlón éktelenkedő foltoknak. Ezért megtorpant egy magas támlás faragott szék mellett, lehúzta a csizmáját, majd kivett egy vastag borítékot bőrkabátja zsebéből, a kabátot pedig a székre dobta.

Aztán hangtalanul folytatta útját a játékszoba felé.

Ebben a helyiségben sem égett a villany, a kandallóban vidáman lobogott a tűz, különös árnyakat varázsolva a falakra. A függönyök nem voltak összehúzva, így látni lehetett a viharos szélben az ablaküvegnek csapódó faágakat. Jacob a kandalló melletti karosszékben üldögélt, kényelmesen előrenyújtott lábbal, és a tüzet bámulta. A kezében konyakkal teli kelyhet tartott.

- Javíthatatlan sznob vagy, tudod-e? - állapította meg nevetve Michael. - Az a méregdrága francia lötty, amelyet oly nagy szakértelemmel kortyolgatsz, semmivel sem jobb a közönséges brandynél, amit bármelyik bevásárlóközpontban megvehetsz.

Jacobnak a szeme se rebbent. Nem volt ijedős fajta.

- Veled ellentétben én kifinomult érzékszervekkel rendelkezem - közölte fellengzősen, miközben öccsére pillantott. - Múértő vagyok, míg te úgy iszol, mint egy éretlen kamasz, kizárólag a hatás kedvéért.

- Hát ebben lehet valami - ismerte el Michael, majd közelebb lépett.

A szoba berendezése erősen elütött a ház finom eleganciájától. Michael és fivérei az évek során itt, ebben a helyiségben raktározták el kedvenc bútoraikat és használati tárgyaikat, mivel apjuk minden új feleségének az volt az első dolga, hogy pincétől a padlásig mindent kidobáljon.

Michael megállt a könyvtárasztal mellett, amely a családi legenda szerint egykor a mexikói alkirály tulajdonát képezte, és felvett egyet a féldrágaköből faragott sakk készlet figurái közül.

- Ada hogy van? - kérdezte fojtott hangon.

Jacob hirtelen felállt. Ő volt a fivérek közül a legidősebb és a legmagasabb. Dús, rövid haja sötétbarna volt, de a tűz fényénél ugyanolyan feketének tűnt, mint öccsée.

- Jól. Úgy néz ki, hatásos a kezelés. Michael fellélegzett, és lerakta a sakkfigurát.

- Meddig maradsz? - kérdezte a bátyja.

- Reggelig. Van igazi innivaló is a házban, vagy csak ez a méregdrága mosogatólé?

- Majdcsak találok valami neked való olcsó itókát - lépett a bárhoz Jacob. - Mennyire akarsz berúgni?

- Ettől azért jobban - vette szemügyre a kitöltött kétujjnyi whiskyt Michael.

- Kezdetnek elég lesz. - Jacob átnyújtotta a poharat. - Ne felejtse el, már nem lesz annyi idő, hogy kikúráld a másnaposságodat.

- Hacsak nem a repülön - felelte Michael, és elhúzta a száját, amikor az ital a torkába mart.

Eileen Wilks

A flipperhez lépett. Régen, amikor még mind együtt éltek ebben a házban, ez volt a kedvenc játéka. Most döbrent csak rá, mennyire hiányoznak neki a bátyjai, Jacob és Luke. Amióta elköltözött innen, csak magára, a saját képességeire, mindenekelőtt a gyorsaságára hagyatkozhatott.

És tulajdonképpen nem volt oka panaszra. Nemcsak a munkája, az egész életvitele megkövetelte a mozgékonyt és a gyors felfogóképességet. Ma éjjel azonban feltett szándéka volt, hogy leissza magát, a mámor jótékony fátyolát borítja az agyában nyüzsgő gondolatokra.

Egyetlen hajtásra kiitta a whiskyjét.

- Ó, szóval ennyire sietős - állapította meg Jacob, öccse azonban nem válaszolt.

A bárhoz ment, és ismét teletöltötte a poharat. Igen, meg fogja tenni... Adáért még erre is hajlandó. A méregdrága svájci klinikán végzett kezelés hiányában biztos halál várt volna a beteg asszonyra, a kezelés árát azonban csak úgy tudták felhajtani a West fivérek, ha hozzányúlnak az apjuk halálakor zárolt családi vagyonhoz. Ehhez mindhármuknak teljesíteniük kellett a végrendelet feltételét.

Luke már megtette, amit tennie kellett, Michael pedig azért jött most haza, hogy csatlakozzon kisebbik bátyjához. Nyilván Jacob is hamarosan beadja a derekát... Vagyis öt évvel azt követően, hogy eltemették, mégis kénytelenek úgy táncolni, ahogy a vén csirkefogó füttyül.

Jacob az öccse, felé nyújtotta poharát.

- Tudod, mit? Tölts nekem is... Tulajdonképpen mit ünneplünk, testvér?

- Hármat találgathatsz. - Michael a pultra dobta a vastag borítékot.
- Ez itt az ügyvédem által megfogalmazott és ellenjegyzett házassági szerződés egy példánya, melyen már ott díszelg az aláírásom.

- Értem. Szóval megtaláltad az igazit. Michael gúnyosan koccintásra emelte a poharát.

- Bizony, boldog vőlegény vagyok. Mihelyt hazajövök a következő bevetésemről, megnősülök, és ezért most leiszom magam, mégpedig a sárga földig.

Eileen Wilks

1. FEJEZET

Csak nem érte jönnek?

Alyssa Kelleher felriadt álmából, és hirtelen felült a nyikorgó priccsen. A rémülettől alig kapott levegőt. Ó, bárcsak Dan itt volna most velem!

Fülett, de most nem hallotta a zajt, amely felébresztette, csak a mellette fekvő Maria Elena nővér nehéz lélegzését. Vaksötét volt az a fajta sötétség, ami csak itt, minden civilizációtól távol, a világ végén lehetséges.

Alyssa az ajtó irányába fordult, de semmit sem látott, s ezért megkönnyebbülten sóhajtott. Ha a lázadók jönnének érte, akkor a lámpák vagy a fáklyák fénye beszüremkedne az ajtó körüli résekben.

Az ablakot deszkák takarták. A felkelők a múlt héten szögezték ide őket, amikor Alyssát és az idős apácát bezárták ebbe a helyiségbe.

Hét napja voltak már itt, hét napja vártak a lázadók vezérének, El Jefének a visszatértére, aki majd dönteni fog a sorsukról. Az örök szavából Alyssa azt vette ki, hogy legfeljebb a kivégzés módja kérdéses, mert rá, az amerikai állampolgárra mindenképpen halál vár. Abban azonban reménykedett, hogy El Jefe - bár gyűlöli az egyházakat és a vallás minden megnyilvánulását - legalább az idős, beteg Maria Elena nővéren megkönyörül, hiszen ő mégiscsak San Christóbal-i.

Alyssa óvatosan takarózott ki, hogy az öreg apácát fel ne ébreszse. Felkelt, hangtalanul a beszögezett ablak irányába tapogatózott, majd amikor odaért, leült a földre. A deszkák között friss levegő áramlott be, amely itt, a hegyek között jólesően hűvös volt minden éjjel. Hűvös és persze föld meg nedvességszagú.

Alyssának fogalma sem volt, hol van most, hová hurcolták őket a felfegyverzett banditák, akik éjjel rohanták le a La Paloma nevű fa-
lut, ahol missziós munkáját végezte.

A lázas apáca ziháló lélegzetén túl csak a békák vartyogását lehetett hallani, meg nagy ritkán egy-egy éjszakai madár szárnyzuhogá-
sát. Aztán a távolban elbődült egy puma, mire csönd lett. Csak a szél
susogása hallatszott a levelek között. Illetve volt ott még valami...

Egy meghatározhatatlan zörej, amit az asszony nem tudott azono-
sítani, csak abban volt biztos, hogy kívülről jön.

- Odabenn van, Kelleher tiszteletes? - suttogta egy férfihang ango-
lul.

Egy amerikai! Magasságos egek! Eljöttek érte! Alyssa egészen
beleszédült az örömbe.

- Igen... Igen, itt vagyok - súgta vissza, mire meglepő válasz jött: -
Megöllek, Scopes!

- Tessék?

- Ne vegye rossz néven, hölgyem, de nem szopránra, hanem bari-
tonra számítottam. Egyébként Michael West hadnagy vagyok a kü-
lönleges alakulattól. Azért jöttem, hogy kiszabadítsam.

- Hála az égnek!

- Megkérdezhetem, hány éves?

- Harminckettő.

- Nem sérült meg, amikor elhurcolták?

- Nem, én szerencsére nem, de...

- Jó erőben van?

- Azt hiszem, igen. - Az asszony rájött, hogy a hadnagy azt puha-
tolja, bírni fogja-e a szökés viszontagságait. - Maria Elena nővér
viszont elmúlt hatvanéves, és a lába...

- Kicsoda? - csattant fel élesen Michael.

Eileen Wilks

- Maria Elena nővér - ismételte Alyssa. - Megsebesült, amikor a lázadók lerohanták a falut, és attól tartok, nem tud lábra állni... Valami baj van, hadnagy? - kérdezte, amikor a férfi szitkozódni kezdett.

- Amerikai állampolgár az az apáca?

- Nem. De nem értem, miért fontos ez...

- Az Amerikai Egyesült Államok, nem vállalhat felelősséget minden helybeliért, aki valamely önjelölt CheGuevara miatt veszélybe kerül. Megmondaná, mit csináljak vele? Guatemala és Honduras nem fogad be San Christóbal-i menekülteket, Nicaragua kormánya pedig még mindig neheztel a Fehér Házra a tavalyi incidensek miatt. A katonai gépünkkel le sem szállhatunk náluk.

- Akkor sem hagyhatjuk itt!

- Tiszteletes asszony, higgye el, épp elég nehéz lesz magát kijuttatni innen! Alyssa nagyot sóhajtott, és egy durván megmunkált deszkának támasztotta a homlokát.

- Sajnálom - suttogta. - Akkor én sem tarthatok magukkal.

- Van fogalma róla, mi vár magára, ha El Jefe visszatér? - kérdezte a férfi rövid szünet után.

- Ne fárassza magát azzal, hogy ijesztgetni próbál! Eldöntöttem, hogy Maria Elena nővér mellett maradok, és a döntésemet úgysem befolyásolhatja. Hogyan is hagyhatnék magára egy lázas beteget, akinek senkije sincs rajtam kívül? Ha nem segíték rajta, biztosan meghal.

- Asszonyom, maga is tudja, hogy neki mindegy, velünk jön-e, vagy itt marad. Ő mindenképpen meghal.

- Akkor sem hagyhatom cserben - rázta a fejét konokul Alyssa. Csönd támadt. Hosszú, nyomasztó csönd.

- Mit tud arról az autóról, amelyik itt parkol a barakkok mögött? - kérdezte hirtelen a hadnagy.

- Semmit. Minket egy kisteherautó platóján hoztak ide a múlt héten, amelynek fémből volt az oldala, és büzlött a tyúktrágyától.

- Ugyanarról a járműről beszélünk. Szóval a múlt héten még működött.

- Így van.

- Ez biztató. Hát akkor... szedje össze a holmiját, és itt várjon rám! Hamarosan visszajövök.

Alyssa majdnem elnevette magát.

- Biztos lehet benne, hogy nem fogok megszökni - felelte.

A keskeny holdsarló éppen annyi fényt adott, hogy Michael tájékozódhasson. Amikor egy ór néhány méternyire elsétált mellette, szorosan El Jefe házának falához simult.

Az őrszemek egyébként csöppet sem aggasztották. Alaposan fel-fegyverkezett, és rendelkezésére állt az amerikai hadsereg leghatékonyabb éjjellátó szemüvege is, míg ellenfelei csak a szemükre hagyatkozhattak. Persze nem állt szándékában használni a lőfegyvereit. A lövöldözés túl hangos és feltűnő módja az önvédelemnek. Amennyiben ártalmatlanná kellett volna tennie valakit, valószínűleg a zsebében lévő fűvócsövet használta volna, amelynek nyilacskaí azonnal elkábítják az ellenséget.

El Jefe főhadiszállása olyan volt, mint maga a vezér - szálnalmas és nevetséges. Lehet, hogy az önjelölt szabadságharcos jó partizán volt a hegyekben, de a területfoglaláshoz és annak megtartásához egyáltalán nem értett. Michael biztos volt benne, hogy a San Christóbal-i kormány egy-két héten belül leszámol a lázadókkal. Csakhogy ő nem várhat addig. El Jefe ugyanis kegyetlenséggel pótolta hiányos katonai ismereteit, vagyis az amerikai lelkész nő valószínűleg nem érné meg élve, míg a kormányerők ideérnek.

Tulajdonképpen mi a csudát kereshet a világnak ezen a veszélyes részén egy nő? Michael ajka elkeskenyedett, ahogy a három amerikai biológusra gondolt, akit nemrég szabadított ki az embereivel, és akik most a helikopterben várnak az indulásra. De ők legalább férfiak, az ördögbe is!

Eileen Wilks

Egy őrszem kanyarodott be a ház nyugati sarkánál, a másik pedig csaknem elérte útvonalának végét. Michael lehajolt, és fűgén, hangtalanul átvágott a tábort az erdőtől elválasztó domboldalon. Amikor fedezékbe ért, megállt és hátra nézett. Az éjjellátó szemüvegnek per sze voltak hiányosságai, de a sávot, ahol az örök mozogtak, tökéletesen láthatta. Michael megvárta, míg az őrszem elhalad a bedeszkázott ablak előtt.

Legszívesebben saját kezűleg fojtotta volna meg Scopest. Tőle származott ugyanis a hír, hogy La Paloma lerohanásakor El Jefe bandája elrabolt egy amerikai misszionáriust. Scopes nyilván tudta, hogy az illető lelkész történetesen nő, de ezt a lényegtelen apróságot megtartotta magának, amiért Michael most nagyon dühös volt rá.

Nem mintha nem volna mindegy, milyen nemű a célszemély. Illetve... A mindenségit, dehogy mindegy! Már csak azért sem, mert a hadnagy gyűlölte a női könnyeket, és Kelleher tiszteletes asszony - a hangjából ítélve - bizony sírt az imént. Akkor, amikor azt mondta, hogy az apáca nélkül egy tapodtat sem mozdul innen...

Hogy az ördög vinné el azt az apácát! Michael számos nehéz, súlyos következményekkel járó döntést volt kénytelen meghozni, amióta csatlakozott az elit alakulathoz, de ez az ügy még neki is sok volt.

Megrázta a fejét. Bár nem szívesen, de nagyon is élénken emlékezett a Szent Vincentről elnevezett bentlakásos iskolára s ott Mary Ágnes nővérrre, aki ugyanolyan szigorú és rendszerető volt, mint Ada, s ugyanúgy anyatigrisként védelmezte a rábízott kis kölyköket...

A hétszázát! Ez a küldetés gyerekjátéknak ígérkezett - legalábbis Michael csapatának. Az emberei jók voltak, a legjobbak a saját területükön. Volt idejük alaposan megfigyelni El Jefe táborát. A terep, kedvező volt, az ellenség felszerelése hiányos. A helikopter mintegy öt kilométernyi távolságban várta őket, vagyis tényleg játszva végrehajthatnák az akciót, ha nem volna ez a sebesült apáca.

Még szerencse, hogy El Jefe előzékenyen a rendelkezésükre bocsátott egy autót, amely a múlt héten még működött...

Michael felsóhajtott. Vajon mikor nő fel végre, és mikor szabadul meg a gyötrő késztetéstől, hogy megmentsen minden segítségre szoruló? Egy szép napon bizonyára az életébe kerül majd a felebaráti szeretet, de ha valamikor, most aztán nem kockáztathatott. Ezt a bevetést túl kellett élnie, hogy megnősülhessen, és hozzájuthasson az örökségéhez.

Végre megtalálta a kidőlt fát, amelyet keresett, és halk füttyöt hallatott. A madárcsicsergéshez hasonlatos jelre három ember bukkant elő, akik olyan jól álcázták magukat mostanáig, hogy Michael még az éjjellátó szemüvegben sem vette észre őket. Hát igen, az emberei értették a dolgukat, még Scopes is, akinek a hadnagy meg akart fizetni a kis tréfáért.

A kocka el volt vetve. Természetesen nem hagyhatta itt sem a lelkesnőt, sem az apácát - bár gondolni sem mert rá, mit kap majd mindezért az ezredesétől.

- Megjöttem.

Alyssa összerezte a hangra.

- Itt vagyok az ablak alatt - suttozta megkönnyebbülten.

- Pár perc múlva lesz egy kis robbanás a tábor keleti végében. Nem tudom, mennyire ismeri ki magát a főhadiszálláson...

- Csak akkor tudtam körülnézni, amikor idehoztak, azóta egyszer sem voltam kinn a házból. Ugye Maria Elena nővért is...?

- Igen - hangzott a nem túl lelkes válasz. - Őt is magunkkal viszük. Felkészült? Összepakolta a holmijukat?

- Semmink sincsen. - Alyssa önkéntelenül a nyakához nyúlt, oda, ahol a keresztjét viselte, melyet még az elfogásakor tépett ki a nyakából egy ragyás, foghíjas katona.

- Az apácát felkészítette az útra?

Eileen Wilks

- Nagyothall szegényke, ezért nem keltettem fel. Túl hangosan kellene beszélnem hozzá.

- Akkor kénytelen lesz várni a magyarázatra. Az öröket elintéztük, de talán még további fegyveresek is vannak a házban...

Vajon hogyan értse azt, hogy az öröket elintézték? Alyssa rosszát sejtve megborzongott.

- Minek kell robbantani? - faggatózott. - Nem volna egyszerűbb csendben elosonni?

- Az elterelő hadműveletek általában hasznosak, mert a nagy kavardásban valószínűleg senki sem fog törődni velünk. Ezért döntötünk úgy, hogy felrobbantjuk az egyik barakkot.

- Ahol az emberek alszanak? - szörnyedt el Alyssa. - Azt nem tehetik! Nem röpíthetik egyszerűen a levegőbe őket!

- Ez kis hatóerejű bomba lesz, amely durran egy kicsit, meg leviszi a tetőt, de emberéletben valószínűleg nem esik kár.

- Valószínűleg?

- Csöndesebben! - szólt rá Alyssára a férfi. - Ha nem venné észre, harcban állunk, asszonyom. Ezek az emberek, akiket most ennyire sajnál, gondolkodás nélkül főbe lőnék magát és a nővért, mint ahogy másokat is gondolkodás nélkül lőttek agyon az elmúlt időszakban.

- Ez nem jelenti azt, hogy nekünk szabad álmukban halomra gyilkolnunk őket - tiltakozott még mindig a nő.

- Na ide hallgasson, tiszteletes asszony! Fölöslegesen töri a fejét azon, mi helyes, és mi nem, mert az én dolgom kitalálni, hogyan szabadulhatunk innen. Mintegy fél kilométernyire innen, a táborból kivezető ösvény végén vár ránk a trágyaszállító kisteherautó, amely a helikopterhez visz minket. Amint a robbanás magukra vonja a lázadók figyelmét, kivisszük magukat innen, és felszívódunk. Világos?

- Világos.

- Ezt már szeretem. Vegye úgy, hogy mostantól én vagyok az Úr, és az én szavam a törvény a maga számára!

- Ez istenkáromlás - rezzent össze Alyssa.

- Talán az, de akkor is elkerülhetetlen. Ha ugyanis nem engedelmeskedik, nemcsak magát, de az embereimet is életveszélybe sodorja, és ehhez nincs joga. Ezért aztán azt fogja tenni, amit mondok. Habozás nélkül, érti? Ha azt kérem, hogy ugorjon, ne kezdjen kérdezősködni, hová zuhanhatunk.

- Nem vagyok katona - jelentette ki kissé sértődötten Alyssa. - Nem szoktam vakon engedelmeskedni.

- Akkor villámgyorsan hozzá kellene szoknia, különben kénytelen leszek az egyszerűbb utat választani, és leütni magát.

Az asszony nagyon is el tudta képzelni, hogy Michael West hadnagy képes ilyesmire.

- És én még azt hittem, maga a jófiúk közül való - felelte keserűen.

- Tudja, kedvesem, ma már a jófiúk sem ugyanazok, mint régen.

- Sok mindennek szólított már, asszonyomnak, hölgyemnek, tiszteletesnek, most meg kedvesemnek... A nevem Alyssa. Alyssa Jean Kelleher.

Ebben a pillanatban fülsiketítő dörrenés hallatszott, akkora, hogy a föld is beleremegett.

Szóval erre mondta a hadnagy úr, hogy majd durran egy kicsit...

Michael a pajtában talált feszítővassal még azelőtt meglazította az első ablakdeszkát, hogy bekövetkezett volna a robbanás. Mialatt dolgozott, a géppisztolyát a földre tette, a kézifegyver pedig az övében pihent. A fickókat, akik a háznak ezen az oldalán álltak őrt, elkábította, és remélte, hogy Hammond hasonlóképp tett a másik két őrszemmél.

Az idős apáca rémülten felsikoltott, amikor a bomba felrobbant, mire a tiszteletes asszony magyarázkodni kezdett, igencsak hangosan.

Eileen Wilks

- Az lesz az enyém, aki odabenn kiabál? - kérdezte meg Michael háta mögött egy mély férfihang.

- Nem. - A hadnagy eltávolította az utolsó deszkát, aztán hátrálépett. - Az lesz a tiéd, aki Scopes kis játékszerének hallatán felsikoltott.

- No, ha engem meglát, alighanem megint sikoltozni fog - jelentette ki Hammond, a csapat elektronikai szakértője, aki leginkább a Terminátorra emlékeztetett, igaz, kicsit nagyobb és félelmetesebb kiadásban. Aztán nagyot sóhajtvá átpréselte magát a szűk ablaknyíláson.

Az asszony is kimászott az ablakon. Michael épp csak futólag pillantott oda, de aztán alig tudta elfordítani a tekintetét. Eletében nem látott még ilyen csinos egyházi személyt. A részletek persze rejtve maradtak előtte, és a szemüvege miatt a színeket sem érzékelte, de nagyon is jól látott egy remegő kezet, karcsú ujjakat, a nő hatalmas szemét és szép formájú száját. És aztán ott volt még a háta közepéig érő haja meg a legalább másfél méter hosszú lába. Igen... A nő, körülbelül olyan magas lehetett mint ő, és mintha testének a kilencven százalékát a lába tette volna ki. Hát ez elképesztő! Sokáig azonban nem csodálkozhatott, mert Hammond máris ott állt az ablakban, ölében Maria Elena nővérrel. Michael ismét letette a gépfegyvert, hogy átvehesse az asszonyt, aki olyan kicsi és könnyű volt, hogy Hammond akár fél kézzel is elbírta volna. Michael még a pokrócon keresztül is érezte, hogy az apáca teste szinte süt a láztól. Ritkás, rövid haja a fejéhez tapadt, arca kerek volt, és ráncos, mint egy fonynyadt alma. És rendületlenül mosolygott. Egyáltalán nem hasonlított Mary Ágnes nővérre. Michael visszamosolygott rá, spanyolul biztosította, hogy nem kell félnie, aztán visszaadta őt Hammondnak, aki időközben szintén kimászott az ablakon.

Automata fegyverek kerepeltek. Vagyis a többiek tették a dolgukat, elterelték a lázadók figyelmét. A lelkész nő sápadt volt, és láthatóan sokkolták a lövések - vagy a néhány méternyire mozdulatlanul

heverő örök látványa. Most azonban nem volt idő sem kérdezősködésre, sem magyarázkodásra.

- Libasorban haladunk majd, asszonyom, maga szorosán mögöttem, és Hammond zárja a sort. Mi ketten látunk, maga viszont nem, úgyhogy kapaszkodjon meg jó erősen az övemben!

- Alyssa. Alyssának hívnak.

- Indulás! - A férfi elfordult.

Alighogy megérezte bőrövén a nő kezét, futásnak eredt.

Átrohantak a tábort az erdőtől elválasztó füves örsávon, de a fák közé érve sem sokat lassítottak a tempón. Így, éjszaka, nem volt valami könnyű a terep, különösen, hogy a nő semmit sem látott, de azért bírta az iramot. Párszor megbotlott ugyan, de mivel erősen kapaszkodott a hadnagy övében, nem esett el, futott tovább.

- Van valami újság, Hammond? - érdeklődött kisvártatva Michael.

- Semmi különös. Nem követnek minket.

Mostanáig tehát minden a tervek szerint alakult, ám ez csöppet sem nyugtatta meg, inkább kissé aggasztotta a hadnagyot. Persze a terv remek volt, és az emberei általában pontosan hajtják végre őket - csakhogy eddig még mindegyik bevetéskor becsúszott valami apró, előre nem látható hiba.

Beigazolódtak a férfi félelmei. Az autó ugyanis nem volt sehol. Ellenben az úton El Jefe hívei közeledtek a tábor felé.

Alyssa annyit érzékelt az egészből, hogy az egyik pillanatban még lélekszakadva futottak, a következőben a hadnagy megtorpant, még hozzá olyan hirtelen, hogy az asszony teljes erőből nekiszaladt. Michael még csak meg sem ingott: villámgyorsan megfordult, a földre nyomta Alyssát, aztán maga is lehasalt melléje.

Az egész legfeljebb egyetlen másodpercig tartott. Alyssa semmit sem látott, így nem is értett semmit. Csak annyit tudott, hogy a zuhánáskor beütötte a csípőjét, a vállát pedig ugyancsak nyomta valami ág. Fogalma sem volt, hol van Maria Elena nővér, mert a marcona

képű, kigyúrt fickó egyszeriben eltűnt mellőlük. Amikor felemelte a fejét, hogy körülnézzen, Michael olyan gorombán nyomta vissza, hogy a szája telement földdel.

A kezét aztán ott is felejtette az asszony tarkóján, és Alyssa érezte meleg lehetét, ahogy a férfi megszólalt: - Lázadók - suttogta. - Nem a tábor irányából jönnek, egy másik egységhez tartozhatnak.

- És az autó? Hol van az autó?

- Hallgassa csak! Alyssa fülelt, és valóban meghallotta a halk motorzúgást, amely az ellenkező irányból hallatszott, mint a lázadók beszédhangjai. A közeledő kisteherautó lámpái megvilágították az erdőt, amint a jármű kibukkant az út kanyarulata mögül.

- Még néhány másodperc, és a felkelők észreveszik, hogy a teherautóval nincs rendben valami - jósolta Michael, majd visszahúzta a kezét, feltérdelt, és kibiztosította a fegyverét. - Ha látja, hogy Hammond a kocsira fut, kövesse! - adta ki az utasítást. - Ha sikerül felugrania a platóra, már nagy baj nem lehet.

A teherautó egyre közeledett. A fényszórók három alakot világítottak meg az úton, három csöppet sem bizalomkeltő, állig felfegyverzett fickót, de mögöttük még akárhányan lehetnek.

- Fedezlek benneteket! - szólalt meg Michael, de a következő pillanatban kerepelni kezdett egy gépfegyver. - Hogy az ördög vinné el ezt az ostoba Crowe-t!

Az egyik lázadó összerogyott, a másik kettő fedezékbe vonult, és viszonzta a tüzet.

A lövések hangja valósággal megbénította Alyssát. Egyszerre megrohanta a múlt, pedig nagyon szerette volna végre elfelejteni azt a szörnyű helyet, azokat a rettenetes perceket... A fülében ott visszahangoztak az éles csattanások, testét megbénította a jéges rémület. Valaki üvöltött, de Alyssa nem értette, mit. Látta, hogy az óriás az apácával a karján felugrik, és a golyózáporban a kocsira rohan.

A kisteherautó lassított, de nem állt meg. Hammond egy hatalmas ugrással a platón termett, a jármű pedig továbbhaladt, és lassan egy vonalba ért velük. Alyssa tudta, mit kellene tennie, de az izmai egyszerűen nem engedelmeskedtek. A hadnagynak kellett talpra rángatnia.

- Rohanjon, ahogy csak bír! - üvöltötte, de a nő nem mozdult. Mintha nem is tudná, mi történik körülötte.

Egy sötét árny bukkant fel előttük nem messze, s a holdfényben puskaeső villant. Eldördült egy lövés, és valaki felsikoltott. Talán csak nem Alyssa maga? Újabb csattanások hallatszottak, egy golyó alig félméternyire tőlük csapódott be a földbe.

A hadnagy megragadta Alyssa kezét, és maga után húzta, vissza az erdőbe. Egyre messzebb a menekülést, a szabadságot jelentő teherautótól...

A nő sehogy sem értette a dolgot, próbált ellenállni, de Michael vasmarokkal szorította a csuklóját, és rángatta maga után. Alyssa persze botladozott, és többször el is esett, de a férfi újra és újra felrángatta.

- Fusson, ha kedves az élete! - kiáltott rá ingerülten. - Képzeld, hogy maga az ördög kergeti!

És Alyssa rohant.

A lázadók kitartóan a nyomukban voltak. Az asszony hallotta, ahogy az aljnövényzeten gázolnak át, hallotta tájékozódó kiáltásait, és persze hallotta a lövéseket. Az egyik golyó a fejétől nem messze csapódott be egy fába, de ők csak rohantak tovább. A hadnagy olyan erősen szorította a kezét, mintha attól tartana, hogy szökni akar: pedig a nő már rég megadta magát a sorsának, és tette, amit kellett. Nem is futott, valósággal repült a fák között, vakon megbízva az őt vezető férfiban. Lelki szemei előtt újra és újra megjelent annak az embernek a képe, akit Michael az imént lelőtt, hogy mentse kettejük életét. Látta, hogy megvonaglik a teste, és a földre zuhan...

Eileen Wilks

Aztán egy másik férfira gondolt, akit szeretett, és akit a szeme látára ért a halálos lövés...

És közben gépiesen tovább rohant, egyre távolabb az úttól és a teherautótól. Minden idegszálával arra összpontosított, hogy elég magasra emelje a lábát, és hogy annyiszor vegyen levegőt, ahányszor csak bír. Hallotta a léptei dobbanását, a szíve zakatolását, és érezte a férfi közelségét, akitől az élete függött.

Eddig csak az áthatolhatatlan sötétséget érzékelte, de ahogy figyelni kezdett, az egynemű feketeségből fokozatosan kibontakoztak a fák sötétebb körvonalai, és persze a hadnagyé is, aki előtte futott. Alyssa hirtelen vágni kezdett rá, hogy megpillanthassa az eget, a holdat vagy legalább egy aprócska csillagot.

Michael mérsékelte a tempót, s a nő alkalmazkodott hozzá. Végül megálltak, csendben ziháltak a kimerültségtől. Vajon mennyi ideje menekülnek már? És egyáltalán hová jutottak?!

Alyssa egy távoli, mennydörgésszerű robajra lett figyelmes, amely mintha föntről jött volna. Csak nem a helikopter? A szíve ismét megtelt reménnyel.

- Ez a... a maguk gépe, ugye? - kérdezte.

- Igen. Keresnek minket, úgyhogy ki kell jutnunk valahogy az erdőből, mert csak akkor vesznek észre. - A férfi megszorította Alyssa kezét. - Gyerünk! Arrafelé világosabb van, mintha ritkulnának a fák.

Igen ám, de minél közelebb értek a vágyott célhoz, annál hangosabban dübörgött előttük valami, ami még a helikopter hangját is túlharsogta - egy vízesés.

Ahol az erdő véget ért, szinte csillogott a levegő a parányi vízcseppektől, és Alyssa úgy érezte, nedves fátyol tapad az arcára. Láta maga előtt a sziklákat, és látta végre a megmentőjét. Michael West hadnagy magas volt, fegyvere a hátán lógott, arcát nagyrészt eltakarta az éjjellátó készülék, amely a tájékozódásukat segítette mostanáig.

2. FEJEZET

Az ember azt gondolná, társa látványa biztonságérzetet kölcsönzött az asszonynak, de pontosan az ellenkezője volt igaz. Az erdő sötétjében szinte egygé vált Michaellel, most azonban egy ismeretlen harcost látott maga előtt, s ez összezavarta.

Zavarodottsága csak fokozódott, amikor balra pillantott, és észre vette, hogy alig egyméternyire tőlük véget ér az anyaföld, oly hirtelesen, mintha egy óriás hasított volna ki onnan egy darabot a késével. Alyssának a lélegzete is elállt a szakadék láttán, ahová nagy erővel zúdult le a tengernyi víz.

Vajon melyik folyó lehet ez? Az asszony kétségbeesetten igyekezett emlékezetébe idézni San Christóbal térképét, hiába. De bárhogy hívják is a folyót, az biztos, hogy mivel épp véget ért az esős évszak, felduzzadva, megvadulva hömpölyög sziklás medrében.

- Hol vagyunk? - kérdezte, választ azonban nem kapott.

Talán Michael nem hallotta a vízesés robajától. Alyssa a férfira pillantott, s látta, hogy a hadnagy görcsösen fürkészi az eget.

- Gyertek már! - biztatta társait türelmetlenül. - Mégis, mit gondoltok, hol lehetünk? Ez az! Látom, mégsem estetek a fejetekre...

Az asszony abba az irányba nézett, amerre ő, és csakhamar észre is vette a helikoptert, amely egészen mélyen, épp hogy csak a fák fölött repült, és egyenesen feléjük tartott. Felnevetett örömeiben és megkönnyebbülésében, hiszen most már oly közel volt a segítség...

És az ellenség!

Alyssa a szeme sarkából valami mozgást észlelt a fák között, és önkéntelenül megszorította Michael karját. A férfi épp csak odafordult, és a már tüzelt is. Jó néhány lövést leadott az üldözőikre, mire a lázadók - egy halottat vagy sebesültet hátrahagyva - visszahúzódtak a fák közé.

Eileen Wilks

Alyssa a következő pillanatban már repült: a hadnagy ugyanis megragadta, és lelökte a szakadékba.

Végtelenül hosszúnak érezte a zuhanást, és amikor végre belecsobbant a vízbe, a hullámok olyan hirtelen csapódtak össze a feje fölött, hogy nem volt ideje teleszívni a tüdejét levegővel. Ösztönösen összeszorította a száját, és várta a halált. Várta, hogy a sodrás neki-vágja egy éles sziklának, de szerencsére semmi ilyesmi nem történt. Az örvény viszont úgy megforgatta odalenn, hogy néhány másodpercig azt sem tudta, merre van a felszín.

Végül, amikor egyszer valami szilárdat tapintott a lába, teljes erejéből elrúgta magát a talajtól. Már majd szétrobbant a tüdeje. Az áramlat erős volt ugyan, de Alyssa valahogy mégis felküzdötte magát, és egyszer csak a víz fölött volt megint. Zihálva kapkodott levegő után, miközben a folyó egyre tovább sodorta a magas, sziklás part mentén. A zubogó, kavargó víz gyorsabb és erősebb volt, mint gondolta, minden erejére szüksége volt, hogy a felszínen tartsa magát.

Vajon hol lehet West hadnagy? Az asszony körülnézett, de csak a tomboló folyót látta, meg a sziklát, amely váratlanul az útjába került. Kézze-lábbal kapálózott, hogy kikerülje, de a csípője így is nekiüt-között. Sebaj! A hideg víz, az események gyors egymásutánja és a felfokozott érzelmi állapot miatt egyáltalán nem érzett fájdalmat.

Vajon West hadnagy is túlélte a zuhanást? Vagy a folyó fenekén fekszik mozdulatlanul?

A kérdést az döntötte el, hogy Alyssa a folyó zúgása ellenére is meghallotta: valaki a nevét kiáltja. Alig nyitotta válaszra a száját, az rögtön telement vízzel, de nem csüggedt, visszakiabált: - Erre! Itt vagyok!

Ám az erős sodrás, az örvények és a sziklák miatt sehol sem látta megmentőjét.

Aztán egy idő után meglassúdott a folyó. A sziklafalak alacsonyabbak lettek, a meder kiszélesedett.

Az akarat, amely mostanáig hajtotta előre Alyssát, már csak nagyon gyöngén pislákol a szívében. Ereje végére ért, minden porcikája sajgott, reszketett a kimerültségtől. Nagy nehezen a part felé evicélt, és amikor végre szilárd talajt érzett a lába alatt, utolsó tartalékait latba vetve, a benyúló ágakba kapaszkodva, kimászott a keskeny sziklapárkányra. Aztán hosszú percekig csak zihálva hevert ott, lehunyt szemmel, és hallgatta a madarak hajnalt köszöntő énekét meg a majmok rikácsolását.

Sikerült! Megmenekült! De vajon mi van a hadnaggal? Alyssa nagyot nyögve felkönyökölt és körülnézett. Tulajdonképpen akkor látta Michael Westet először. A férfi legfeljebb egyméternyire ülhetett tőle, a lábát felhúzva olajzöld ingéből, sokzsebes mellényéből és rövid fekete hajából csöpögött a víz. Keskeny, napbarnított arcán kiütközött a borosta. Nemes metszésű orra volt, fekete szeme és keskeny, szép vonalú szája, mely valószínűleg ritkán húzódott mosolyra.

Alyssa szíve nagyot dobbant. Az idegen, aki megmentette az életét, a legszebb férfi volt, akit valaha látott.

De Michael is alapos mustrának vetette alá őt. Pillantása a lábfejről a lábszárára siklott, majd fel a combjára, és így tovább felfelé, míg csak meg nem állapodott az asszony arcán. A kérdése megdöbentette Alyssát.

- Maga kosárlabdázik, ugye?

Az asszony kényszeredetten felnevetett.

- Nem értem, mit akar ezzel... Sajnos nincs nálam labda, ha erre gondol. Michael elmosolyodott.

- A lába miatt gondoltam. Az imént már attól tartottam, lerántotta az örvény. - A férfi elkomolyodott, ajka elkeskenyedett. - Nem hittem volna, hogy az erdei erőltetett menet után a víz felszínén tudja tartani magát. Az, hogy sikerült, bizonyítja: nem csupán térdelésre használja a lábát.

Eileen Wilks

- Ó, hát persze. - Alyssa végre megértette, hogy a hadnagy a testi erőnlétén csodálkozik. - A főiskolán rövidtávfutó voltam, de utána is szívesen futottam, meg úsztam is, és levezetésként gyakran kosaraztunk, igen.

- Ez igazán örvendetes, tekintve, hogy ennek köszönheti az életét, tiszteletes.

- Már kértem, hogy ne nevezzen így.

- Sajnos kénytelen vagyok. Mert ha nem idézem szüntelenül az emlékezetembe, ki maga, a végén még egyetlen gondolataim támadnak. Van fogalma róla, milyen átkozottul jól néz ki a lába így, vizesen?

Persze nem csak a lába volt vizes. Alyssa végignézett magán, aztán fülig vörösödött, és sietve kihúzta ingét a nadrág korcából, hogy ne tapadjon annyira a keblére.

- Egyszerűen tiszteletesnek fogom nevezni - szögezte le a férfi. - Most pedig mindketten levetkőzünk.

- Szó sem lehet róla! - Alyssa őszinte döbbenettel nézett rá.

- Igazán meggyőzően alakítja a gátlásos kislányt.

- Ehhez semmi köze a gátlásoknak. Hogy nem vetkőzöm le vadidegen férfiak előtt, az egyszerűen a jó erkölcs és az illendőség kérdéskörébe tartozik. Nem is értem, hogy merészel ilyet...

- Lassan a testtel! - emelte fel kezét Michael. - Lehet, hogy teszek néha félreérthető célzásokat, de amíg velem van, nincs mitől tartania. Nem szokásom védtelen nőket molesztálni, maga pedig amúgy sem az esetem.

- Megértettem.

- Remek. Akkor ezt tisztáztuk is. - A hadnagy egy kis tokot akasztott le az övéről. - Rá fog jönni, tiszteletes, hogy csak ritkán osztogatok parancsokat, de ha mégis, akkor ajánlatos azonnal engedelmessé válni. Vegye le az ingét és a nadrágját, kérem!

- Csak ha megmagyarázta, miért - makacskodott Alyssa.

- Mert át kell vizsgálnunk egymást. Ezen az éghajlaton a legkisebb karcolás vagy sebesülés is csúnyán elfertőződhet, ha nem kezelik.

Alyssának eszébe jutott Maria Elena nővér lába, és - fájdalom - kénytelen volt igazat adni a férfinak.

- Akkor kezdjük magával! - javasolta.

- Én ráérek. Hölgyeké az elsőbbség.

- Mégis, mit gondolsz, mi lesz velem itt az őserdő közepén, ha maga valamilyen rosszul értelmezett lovagiasság következtében elhalálozik? - tette fel a kérdést az asszony, és ezzel láthatóan gondolkodóba ejtette Michaelt.

- Hát jó - mondta végül, hosszas hallgatás után, és a tokból elővett egy parányi elsősegélydobozt. - Tessék. Akkor először lássa el az én sebemet, és csak azután nézem meg magát.

- A sebét? Hát megsebesült?

A férfi biccentett, és megoldotta az övét. Alyssa igyekezett nem odanézni, amikor letolta a nadrágját.

Micsoda ostoba liba vagy! - korholta magát. Hiszen voltál férjnél, láttál férfilábat épp elégszer. Arról már nem is beszélve, hogy ezt a férfilábat kizárólag egészségügyi okból kell szemügyre vened...

- Ó, istenem! - kiáltott fel a combon éktelenkedő csúnya, mély barázdákkal látván, amelyből még mindig szivárgott a vér.

- Semmiség - legyintett a hadnagy. - Épp csak súrolta egy golyó, amikor levettem magam a mélybe. De azt meg kell hagyni, hogy pokolian ég.

Alyssa kivette a fertőtlenítő hatású kenőcsöt az elsősegélydobozból.

- Sajnos nincs itt semmi, amivel megtisztíthatnám a sebet.

- A vérzés remélhetőleg eléggé kitisztította.

Az asszony lecsavarta a kupakot, és bőségesen nyomott a kenőcsből a sebre.

Eileen Wilks

- Hé, ne bánjon olyan bőkezűen velem! Annyi az összes.

- Fogja be a száját, maga... maga lehetetlen alak! Elképesztő! Lőtt seb van a combján, de előbb az én karcolásaimat akarta megvizsgálni.

- Tudja, a magamfajta szegény, elhanyagolt férfiember ott szerez magának örömet, ahol... - Michael felszisszent, amikor a nő szétkenete a kenőcsöt, majd széthúzta a seb széleit, hogy minél mélyebbre jusson a fertőtlenítő hatóanyag, ahol tud. A maga karcolásai után kutatni bizonyára élvezetesebb lesz, mint ez a kezelés. Mondták már, hogy szép a keze? Nem látok rajta jeggyűrűt.

- Mert özvegy vagyok.

- Az bizony baj.

- Kész vagyok - jelentette ki Alyssa. - Be kellene kötözni valamivel, de a géz sajnos átnedvesedett.

- Pedig a tok állítólag vízálló. - A férfi elhúzta a száját. - Csakúgy, mint az adóevőm, amit a gépfegyveremmel együtt elnyelt a folyó. Tudja mit? Az átnedvesedett gézt fogjuk használni. Nem lesz ugyan csíramentes, de legalább a legyek nem tudják beköpní a sebemet.

- Van az őserdőben egy növény, amelyet a faluban, ahol élek, Mária balzsamának neveztek. Nagyon jó sebgyógyító hatású. Most ugyan nem látok ilyet, de később, ha találunk, fedőkötést készíték a leveleiből, jó?

- Nem lesz nekünk arra időnk, hogy gyógynövényeket keresgéljünk. - A férfi az elsősegélydoboz után nyúlt, kivette a gézt, majd összeszorított szájjal kötözni kezdte a lábát.

- Hagyja csak, majd én!

Michael az asszonyra szegezte égő tekintetét, majd szó nélkül átnyújtotta a kötszert.

Míg a sebbel foglalatoskodott, Alyssa érezte a férfi testéből áradó tüzet - amely kísértetiesen hasonlított az ő bensejében lüktető forróságra. Kicsit kínosan érintette a dolog, de aztán igyekezett azzal

megnyugtadni magát, hogy ez végül is természetes. Elvégre egészséges, fiatal nő. Miért is ne találhatna vonzónak egy ilyen szentelenül jóképű és jó testű férfit?

- Remélem, így jó lesz - állapította meg, és remélte, hogy Michael nem veszi észre elfogódottságát. - Ha megengedi, megnézném a lábát máshol is. Legyen szíves oldalt fordulni!

A hadnagy engedelmeskedett, de a pillantásán látszott, hogy tisztában van mindennel. Azzal is, hogy a nő zavarban van, és azzal is, mitől jött zavarba. Hát persze, pontosan tudta magáról, milyen hatással van a nőkre.

- Pávakakas - mormolta majdnem hangtalanul Alyssa, miközben munkához látott. Michaelnek egészen másilyen volt a lába, mint Dannek. Vékonyabb, sokkal izmosabb, és nem vörös, hanem sötét szőrzet borította. Másik sérülés szerencsére nem látszott rajta.

- Na, hogy tetszem? - vetett hátra hamiskás pillantást a férfi. Alyssa összerezzent.

- Kész vagyok. Nem találtam más sebet.

A férfi erre feltápászkodott, és felhúzta a nadrágját. Ha érzett is fájdalmat közben, nem mutatta.

- Tudja, én az a fajta kutya vagyok, amelyik csak ugat, de nem harap - vigyorgott Alyssára. - Nem fogom megerőszakolni, ne féljen!

- Nem félek. - A nő önkéntelenül a keresztjét kereste a nyakában, de akárcsak Dan, a kereszt is eltűnt az életéből, egyik napról a másikra.

Michael kigombolta a mellényét, a szemét azonban egy másodpercre sem vette le az asszonyról.

- Akkor mi a baj? - kérdezte. - Mert azt látom, hogy valami baj van.

- Nem maga az oka - felelte tompán Alyssa, aki görcsösen igyekezett, nehogy elsírja magát. - Akarja, hogy megnézzem a hátát is?

Eileen Wilks

- Nem ártana. A vállamat sikerült beütnöm valahová, ott biztosan lesz valami...

Levette az ingét, s előtűnt karcsú, izmos felsőtteste. Alyssának egy pillanatra elakadt a lélegzete. A férfi bal lapockáján csakugyan talált is egy horzsolást.

- Ide is kenek egy kis krémet... így ni. Mi lesz a következő lépés, ha lekezeltük a sérüléseinket?

- Útnak indulunk. Át a hegyeken, Honduras irányába.

- Honduras irányába? - csodálkozott Alyssa. - Fogalmam sem volt, hová hurcoltak a felkelők, de azt hittem, valahol a tengerpart közelében lehetünk.

- Tévedett. Ez a folyó a Tampuru, amely jó hatvan kilométernyire innen ömlik a Rio Manóba.

Alyssa inkább a déli területeket ismerte, az ország északi és középső részét kevésbé.

- Akkor nem inkább arrafelé kellene mennünk? A Rio Manó partján fekszik San Pedro, a tartomány fővárosa. Az a kormányerők kezén van, ha jól tudom, és ott van telefon, ivóvíz meg orvosok, akik...

- Túl kockázatos lenne arrafelé menni. San Pedro környékén harcok folynak, és ha a hadsereg visszaszorítja a lázadókat - márpedig ez meglehetősen valószínű -, akkor El Jefe csapatai a folyó mentén fognak visszavonulni. Egyenesen a karjukba futnánk.

Alyssa megborzongott.

- Ha pedig a felkelők győznek, akkor egyáltalán nem azt találnánk San Pedróban, amire számítunk. De azért egy-két falu biztosan lesz a környéken. Végtére is lakott területen vagyunk.

- Ez igaz. Viszont semmiféle lakott településen nem mutatkozhatunk.

- Na de hát valamit ennünk kell. Nincs ennivalónk, nincs sátrunk, nincsenek takaróink, semmink sincsen!

- Ne féljen, éhen halni azért nem fogunk. De a falvakat messziről elkerüljük majd. Sokan állnak El Jefe oldalán, esetleg beáruulhatnak minket.

- Na és? Mit érdekelheti a vezért a mi sorsunk? A legkisebb gondja is nagyobb lesz annál, semhogy velünk törődjön, legfőképpen, ha sorozatos katonai kudarcok érik.

- De képzelje csak el, milyen hangulatban lesz, ha a vereségek miatt ide kénytelen majd visszavonulni! Ugye maga sem akarja, hogy egész falvakat égessen fel, csak mert ott valaki segített nekünk?

Alyssa nem akadékoskodott tovább, ez az érv meglehetősen meggyőző volt.

- No, akkor magán a sor, tiszteletes. Vegye csak le az ingét!

Az asszony nemtetszése jeléül összeszorította a száját.

- Ha azt akarja, hogy engedelmessédjem a parancsainak, lesz szíves a nevemen szólítani - sziszegte.

Michael elmosolyodott. Egyszerre sokkal emberibbnek látszott, de egyszerűsége veszélyesebbnek is.

- Maga aztán csökönös teremtés - mondta fejcsóválva. - Hát jó, Alyssa, vetközzön, kérem!

Találtak egy, a folyótól elfelé vezető csapást, ezen indultak el, bár a keskeny ösvényt előttük kizárólag állatok használhatták. Michael egy erős ágra támaszkodva haladt, ezzel ütögette a környező ágakat és indákat, hogy elűzze a veszélyes rovarokat meg a még veszélyesebb kígyókat.

Útközben nem beszélgettek, mert meglehetősen fárasztó volt át-küzdeniük magukat az aljnövényzeten, nem sokkal később pedig emelkedni kezdett az út. Michaelnek pokoli fájdalmai voltak. Egyre hosszabb ideig volt kénytelen a botjára támaszkodni, de nem is a fájdalom aggasztotta igazán, hanem az, hogy a sebe alighanem máris begyulladt. A kezelés, amelyben Alyssa részesítette, valószínűleg

Eileen Wilks

nem volt egyéb, mint eső után köpönyeg. Túl sokáig volt a folyóban, és ezek a trópusi vizek minden fertőzés melegágyai.

- Vigyázzon! - figyelmeztette a nőt, és mélyen lehajolt, hogy át tudjon bújni egy benyúló ág alatt.

- Tudja egyáltalán, hová megyünk? - kérdezte epésen Alyssa.

- Először is fel a hegyre, hogy megállapíthassam, pontosan hol vagyunk - magyarázta a férfi. - Ott aztán kitalálom, merre tovább.

- És ha szabad érdeklődnöm, mi alapján akarja kijelölni az út-irányt?

- Van szemem, térképem, iránytűm és GPS-em.

- Mi az a GPS?

- Egy elektronikus helymeghatározó készülék, amely műholdakkal áll kapcsolatban, és méternyi pontossággal kiszámítja, hol vagyunk.

- Csak nem az a ketyere, amellyel lenn a folyónál játszott?

- De igen.

Michael, miután sérüléseket keresve átvizsgálta Alyssát, valóban bekapcsolta a készüléket, és elhelyezett egy útjelző karót is, hátha az emberei egyszer a nyomára bukkannak. Az emlékek hatására még a fájdalom is enyhülni látszott, és a férfi hamiskásan elmosolyodott. Nem feledhette, micsoda remek lába van a tiszteletes asszonynak.

Már majdnem fenn voltak a dombtetőn, amikor Michael újabb jelzést hagyott hátra. Közben legalább megpihenhetett, mert a sebe bizony nagyon megnehezítette az életét.

- Hogy van a lába? - kérdezte Alyssa, miután újra útnak indultak.

- Köszönöm, jól - füllentette a férfi.

Lehajolt, hogy átbújjon egy lián alatt, és hirtelen mozdulatlaná dermedt.

- Mi az? - suttogta a háta mögött ijedten az asszony.

A hadnagy hátranézett, és egy intéssel jelezte Alyssának, hogy lépjen oda mellé.

Az előttük lévő kis tisztás ragyogó kékben pompázott, még a levegő is kéken vibrált a milliányi kobaltkék lepkétől. Némelyikük akkora volt, mint két tenyér.

Alyssa válla futólag a férfiéhoz ért. A következő pillanatban felriadtak a pillangók, és mint valami csodálatos, kék felhő, továvitorláztak a fák fölött.

- Ó! - sóhajtotta az asszony.

- Hát igen. - mondta Michael, mert nem volt szó, amely kifejezhetné volna a most látott csodát. A csodát, amely Alyssa szemében tükröződött.

Gyönyörű, kék szeme volt, olyasmi kék, mint az ellebbenő lepkefelhő. Mosolygó, tiszta szempár...

- Sohasem láttam még ehhez foghatót - suttopta.

Michael sem. Mert van-e magasztosabb a világon, mint a gyermeki öröm tükröződése egy szép női arcon? Önkéntelenül felemelte a kezét, és megérintette Alyssát.

- Itt van egy kis sarcsepp. Alyssa ajkán elhalt a mosoly.

- Alighanem máshol is sáros vagyok - állapította meg komolyan.

- Jól áll magának a barna - simított végig az asszony arcán Michael, és arra gondolt, hogy pillangók szárnya sem lehet finomabb tapintású. Aztán a keze megállt a levegőben. A tekintetük egybekapcsolódott.

- Michael... - Alyssa idegesen nyelt egyet.

- Most meg fogom csókolni - jelentette ki a férfi nyugodtan, mint ha ez lenne a legtermészetesebb a világon. - Csak egyszer... egyetlenegyszer. Nem olyan nagy dolog.

- Viszont nem hinném, hogy jó ötlet volna - tiltakozott a nő, de nem húzódott el.

- Ne féljen, tényleg csak egy csók lesz. Nem hagyom, hogy a... az ösztöneim eluralkodjanak rajtam. - És Michael előrehajolt.

Eileen Wilks

Tényleg nem olyan nagy dolog, gondolta Alyssa. Pusztán az ajkak rövid találkozása...

Nem hunyta be a szemét csók közben, mint ahogy a férfi sem. Különös, érzéki élmény volt. Michael keze érezhetően remegett. Ahogy elhúzódott Alyssától, leeresztette a karját, de továbbra is szinte megbűvölten nézett rá. Az ibolyakék szempárból saját döbbenetét látta visszatükröződni.

Szent ég! Mit tettek?

A nap magasan állt az égen, embert próbáló volt a hőség. Michael és Alyssa már kijutott az esőerdőből, most tölgyek és pineák között haladtak a csúc felé. Ez az erdő már nem volt annyira sűrű, a napsugarak helyenként megvilágították a talajt. Az állatvilágot rikácsoló majmok, tarka papagájok és csípős rovarok képviselték, de az aszszonyt egyik sem zavarta annyira, mint a forróság és a rendkívül magas páratartalom. Még szerencse, hogy az esős évszak már véget ért. Délutánonként így is olyan volt a klíma, mint egy gőzfürdőben.

Jó ideje már egy sekély folyó partján haladtak, mert itt kicsit könnyebb volt előrejutni. Az izzadság Alyssa szemébe csorgott, a szája viszont annyira száraz volt, hogy nyelve a szápadlására tapadt. Megállt, és megtörölte az arcát. Talán el kellene kérnie Michaeltól a vizeztömlőt...

A férfinál volt jó, azzal igyekeztek fertőtleníteni a folyóvizet, mivel kifőzni nem tudták, de sajnos a borostyánszínű lötyt ugyanolyan pocsk ízü volt, mint ahogy kinézett.

Michael most balra fordult, és a gerincen ment tovább. Biztosan nagyon fáj a lába, mert az utóbbi időben feltűnően csendes volt. Neki is csorgott az izzadság a hátán, fekete haja nedvesen tapadt a fejére. Alyssa megdöbbsent, mert az jutott eszébe, milyen jó volna megérinteni a haját, a bőrét, megízlelni a sós verejtéket... Nem, nem akart többé arra az átkozott csókra gondolni.

Mi az az egyetlen csók? Tulajdonképpen teljesen ártatlan valami, csak hogy amióta elcsattant, az asszony minden idegszálával sóvárgott Michael után. Pedig azt hitte, ezen már rég túl van, benne már soha senki nem ébreszthet ilyen érzéseket. És tessék!

Aztán az az érzése támadt, Dan aligha örül neki odafent, hogy ő még most is ilyen görcsösen tiltakozik mindenféle kapcsolat ellen. No nem mintha ennek a katonának tartós kapcsolat járt volna az eszébe, amikor megcsókolta. Egyszerűen csak nőt akart... Bár Alyssa nem feledte el a férfi arckifejezését. Nos, talán mégsem ennyire egyszerű a dolog. Lehet, hogy Michael nem is a lába miatt ilyen hallgatag?

- Hogy van a sebe? - kérdezte az asszony.

- Köszönöm, megvan. - Michael hátrapillantott. - És maga? Magával minden rendben? Nagyon csendes mostanában.

- Mit mondjak? Nem szeretnék sopánkodni.

- Eddig nem úgy tűnt, hogy az a sopánkodós fajta. Vagy csak későbbre tartogatja a sirárait, ha még nehezebb lesz a helyzetünk?

- Miért, maga szerint ezt még lehet fokozni?

Az ösvény kiszélesedett, most már kényelmesen elfértek egymás mellett.

- Tudja, az a véleményem, hogy a sopánkodás, amellett, hogy semmi haszna, még egy csomó energiát is kivesz az emberből - magyarázta az asszony. - Márpedig most minden csepp erőmre szükségem van. És nincs is okom a panaszra, tekintve, hogy a tegnapi napomhoz képest a mai csodálatosan indult: szabad vagyok megint.

- No igen. Egy lelkész nyilván mindent az isteni gondviselés különös kegyeként értékeli. Az is elegendő ok neki a boldogságra, ha a nap folyamán nem lépett rá egyetlen mérges kígyóra sem.

- A tűzhangyák fészket kifejejtette - nevetett Alyssa. - És azt is, hogy a hegyek egészen barátságos magasságúak. Ha az Andokban történt volna meg velünk ugyanez, már nem élnénk... De ezek a he-

Eileen Wilks

gyek még a mi öreg Szikláshegységünkhöz képest is inkább csak dombocskáknak tűnek.

- Odavalósi? A Sziklás-hegységbe?

- Nem. Nyugat-Texasban születtem, egy Andrews nevű kisvárosban, aztán később San Antoniába költöztem. Nem vagyok tehát különösebben hozzászokva a szintkülönbségekhez.

- És megkérdezhetem, hogy került ide, ilyen távol az otthonától?

- Egy évre munkát vállaltam egy nemzetközi ökumenikus egyházi szervezetnél, amely Közép és Dél-Amerika országaiba küldi dolgozni a jelentkezőket. Én többnyire tanári feladatokat láttam el.

- De hogy jutott eszébe egy teljes évet áldozni az életéből azért, hogy San Christóbal-i gyerekeket tanítson?

- Fogadalmat tettem - felelte Alyssa őszintén, ám aztán hirtelen elhallgatott. - Veszélyes dolog magával beszélgetni, hallja-e? - csóválta meg a fejét.

- Még mindig jobb, mint a majmokkal csevegni. Túl gyakran vágának a szavába. Szóval... miféle fogadalom is volt az?

- A halott férjemnek tettem. - Alyssa szigorú pillantást vetett a férfira, nehogy ki merészelje gúnyolni, de Michael rá sem nézett, nem is felelt. Egyszerűen haladt tovább. - Rablók ölték meg két évvel ezelőtt egy élelmiszerüzletben. Csak tejért ugrottunk be... - Az asszony torka elszorult. - Olyan értelmetlen volt... olyan szörnyűségesen értelmetlen...

- Az élők ritkán találják szükségszerűnek a halált.

- Igen, biztosan igaza van. - Alyssa milliószor végiggondolta annak a rettenetes estének az eseményeit. Hogy mi lett volna, ha nincs szükségük aznap este tejre, vagy ha legalább egy másik üzletbe térnek be... - No és maga? Magát mi szél hozta erre? - váltott témát hirtelen.

- A háború szele.

- És miért pont ezt a csúnya foglalkozást választotta? A férfi ránézett.

- Nocsak! A tiszteletes asszonynak karmai is vannak?

- Elnézést! Nem akartam megbántani - visszakozott rögtön Alyssa, akit kellemetlenül érintett, hogy Michael rajta mulat.

- Sose szabadkozzon! - vont vállat a férfi. - Az imént érzékeny pontjára tapintottam, természetes, hogy vissza akarja adni a kölcsönt. Mellesleg, akár hiszi, akár nem, nem azért léptem be a seregbe, mert élvezem a háborút.

Újra lefelé haladtak, Alyssának jobban oda kellett figyelnie, hová lép.

- Értem - felelte. - Gondolom, a hazáját akarta szolgálni. Erre érzett elhivatottságot.

- Valahogy úgy - ismerte el a férfi, és váratlanul megragadta a nő kezét. - Vigyázzon, rá ne lépjen a hangyavárra!

A tenyere kérges volt és kemény.

- Nem hittem volna, hogy... - Alyssa elnémult. Hitetlenkedve meredt maga elé. - Nézze! Az ott nem egy út véletlenül?

- De igen. - A hadnagy megtorpant, és elengedte az asszony kezét. Csupán két keréknyom sávja látszott az aljnövényzetben, de még ott haladni is rendkívüli könnyebbséget jelentett volna az erdön való átvágáshoz képest. Az asszony hálaimát küldött az égieknek, és már indult is volna az út felé, csakhogy Michael ismét megragadta a csuklóját.

- Nem! Ha El Jefe lázadói a környéken kószálnak, bizonyára ezeket az utakat használják.

Alyssa türelmetlen mozdulatot tett.

- Ugyan már! Sokkal valószínűbb, hogy egy magányos szénégetővel találkozunk, aki szívesen odaenged minket a boksája mellé. A lába miatt egyszerűen muszáj...

- A lábam egyáltalán nem fontos.

Eileen Wilks

- De még mennyire, hogy az! A sebe nem fog eltűnni attól, hogy nem vesz tudomást róla.

- Inkább sántikálok, mint hogy golyót kapjak a fejembe, miközben megpróbálok megakadályozni, hogy egy csapat bandita megerősöskölje magát.

Alyssát már a puszta gondolatra is rosszullet kerülgette.

- Ne merészelje a hőst játszani, megértette!? - förmedt indulatosan a férfira. - Ezerszer inkább a nemi erőszak, mintsem újra megtörténjen az a szörnyűség... Nem akarom, hogy megismétlődjék a múlt!

A hangja elfulladt, és olyan heves remegés vett erőt rajta, hogy meg kellett állnia. A férfi gyengéden megfogta a vállát.

- Szóval így halt meg a férje, mi? Megpróbálta megvédeni magát.

Az asszony nem tudott megszólalni, csak bólintott. Michael erre átölelte, és mintha csak egy kellemes sétára indulnának, elindult vele lefelé a domboldalon.

- De hiszen azt mondta, kerülnünk kell az utakat! - csodálkozott a nő, miután visszanyerte a hangját.

- Igaza volt a lábammal kapcsolatban. Meg kell gyógyulnom, különben sosem jutunk el az úti célunkig.

- No de...

- Ne izguljon! Ha találkozánk egy vérszomjas lázadó bandával, gondolkodás nélkül feláldozom magát.

- Ez jól hangzik - nevette el magát Alyssa. - Megígéri?

- Becsületszavamra. És még mielőtt kételkedni kezdene benne, hogy tudom, mit jelent az, elárulom, hogy egyházi iskolába jártam. Igaz, nem végeztem el egészen, és nem is voltam túl jó tanuló, de amikor eljöttem, legalább egy apáca szentül hitte, hogy nem kerülök akasztófára.

- Maga? - nevetett Alyssa. - Magát apácák nevelték? Édes istenem, ezt egyszerűen nem tudom elhinni!

- Pedig igaz. Anyám hithű katolikus volt, ő ragaszkodott a Szent Vincenthez. Apám meg fűtyült az egészre.

Miután elérték a kocsit, Michael elővette a műholdas helyzetmeghatározóját, és lenyomott néhány gombot rajta.

- Hogy hívták? - kérdezte hirtelen.

- Kit?

- A férjét.

- Dannek. Dániel Kelleher tiszteletesnek.

- Hogy az a... Ő is lelkész volt? A nő elmosolyodott.

- Nem kell lenyelnie a káromkodásai végét, csak mert egyházi személy vagyok. Nem olyan könnyű engem megbotránkoztatni, higgye el.

- Nem azért vigyázok a nyelvemre, mert maga lelkész, hanem mert egy hölgy jelenlétében nem káromkodik az ember.

Alyssa majdhogynem meghatódott.

- Hogyan ismerte meg Dant? - faggatta a hadnagy.

- Segédlelkész volt a templomunkban, ő felelt az ifjúság neveléséért. Imádta a gyerekeket, és nagyon értett is a nyelvükön, de a nagy álma a missziós munka maradt. Ha nem találkozunk, akkor biztosan...

- Nincs értelme magunkra vállalni a felelősséget egy másik ember döntéséért.

- Ez igaz. De a házasságunk három éve alatt ő folyton menni akart, én pedig mást sem csináltam, csak türelemre intettem. Ha én nem vagyok, alighanem valóra váltotta volna az álmát, és nem esik áldozatul annak az ostoba rablótámadásnak.

- És talán sokkal hamarabb életét veszti valami egyéb ok következtében.

Butaság azzal kínoznia magát, hogy mi lett volna, ha... Azt ugyanis senki sem tudhatja.

Eileen Wilks

- Kettőnk közül tulajdonképpen ki a prédikátor, maga vagy én? - kérdezte szárazon Alyssa.

- Tudja, sokkal könnyebb tanácsokat osztogatni, mint megfogadni azokat. - A férfi eltette a készüléket, amellyel mostanáig játszott. - Mellesleg, ha a férjének tényleg annyira fontos lett volna az a misz-sziós munka, akkor talált volna rá alkalmat, hogy keresztülvigye az akaratát.

- Nem akart olyan hosszú időre elszakadni tőlem - magyarázta az asszony. - Én viszont nem akartam menni, mert éppen akkor kezdtem dolgozni, akkor kezdődött a közös életünk... és persze még számos ürügyet kitaláltam, miért kell feltétlenül elhalasztanunk az utat. Amikor pedig végre beadtam a derekamat, nos, akkor már késő volt.

Michael csak ment tovább rendületlenül, de mintha közben erősebben támaszkodott volna a botjára.

- Vagyis maga tulajdonképpen a férje miatt van itt.

- Sokáig én is azt hittem - ismerte el Alyssa. - Hogy miatta jöttem, mert úgy éreztem, tartozom neki ezzel az úttal. De közben ráébredtem, hogy ez nem teljesen igaz. Sokkal inkább magam miatt vagyok itt, hogy megnyugodhassak a gyászomban, és lezárhassam életemnek ezt a fejezetét. Tudja, van egy nagy előnye, ha az ember fogoly. Rengeteg ideje jut az elmélkedésre.

- És maga a halott férjén elmélkedett naphosszat. Alyssa megtorpant. Megbántódva meredt a férfira.

- És én még azt hittem, hogy maga egy kedves, érző szívű ember.

- Tévedett. - Michael is megállt, tekintete a nő pillantását kereste.

- Tudja, nem valami felemelő érzés féltékenynek lenni egy halottra. Márpedig én határozottan az vagyok.

- Miket beszél?! - Alyssa önkéntelenül hátrált egy lépést. - Hiszen nem is tetszem magának. A saját szájából hallottam, hogy nem vagyok az esete.

- Változnak az idők... Maga észbontóan vonzó nő, Alyssa.

- Ugyan már! - Az asszony elfordult és továbbindult, de szívében felujjongott az öröm. Megmagyarázhatatlan módon boldoggá tette, hogy Michael vonzónak találja.

- Nézzen rám, és mondja a szemembe, hogy semmit sem jelentek magának! - A férfi, ahogy a lába engedte, utána indult, és be is érte. - Tessék, mondja a szemembe, hogy nem kíván!

- Tudja, nagylány vagyok már. Rég elmúltak azok az idők, amikor ösztönösen cselekedtem, és hagytam magamon eluralkodni a hormonjaimat.

- Ó, ez sokkal több, mint a hormonok játéka. - Michael megragadta a karját, és magához rántotta.

- Na ide hallgasson! Nagyon sajnálom, ha félrevezettem magát, és azt a benyomást keltettem, hogy érdeklődöm maga iránt. Nem készültem még fel egy új kapcsolatra, páréjszakás kalandokra, futó numerákra pedig nem vagyok kapható.

- Furcsa érzés ilyen közönséges kifejezéseket hallani egy szent asszony szájából - nevetett Michael, mire Alyssa kitépte magát a kezéből.

- Elegem van a kötekedő megjegyzéseiből, a gúnyos vigyorából és az állandó célozgatásaiból! Vegye tudomásul, hogy csöppet sem érdekel engem, maga felfújtt hólyag!

Michaelnek a szeme se rebbent. Nyugodtan mosolygott tovább, miközben váratlanul elengedte a vándorbotját, közelebb hajolt a nőhöz, és dús, sötét hajába túrt.

- Maga engem viszont annál inkább - suttozta, és ajka mohón a szájára tapadt.

Ez nem az a fajta szelíd, gyengéd csók volt, mint az első. Sokkal inkább viharos, mohó és követelő. Alyssa tiltakozásra nyitotta a száját, a hadnagy pedig aljasul kihasználta ezt - s az asszonynak egy másodperccel később már nem volt ereje ellenkezni. Erőtlenül hanyatlott Michael karjába, és egyszerre minden fenntartása tovatűnt.

Eileen Wilks

Sürgető vágyakozás fogta el, ám amikor lehunyta a szemét, és a férjéhez simult, hirtelen maga előtt látta a jelenetet, amikor a rájuk támadó lázadó megrándul, majd a földre zuhan Michael lövései nyomán.

A varázs megtört. Alyssa kinyitotta a szemét, és fájdalmasan felsóhajtott.

Michael teljesen félreértette a sóhajt.

- No most mondja, hogy csöppet sem érdeklődik irántam! - nézett rá diadalmasan, de Alyssa borzongva tolt el magától.

- Lehunyt szemmel azt az embert láttam, akit maga megölt menekülés közben - mondta mereven. - A csókja alatt az jutott eszembe, hogy egy gyilkost ölelek.

Michael visszahúzta a kezét. Lehajolt a botjáért, és némán, rezzenéstelen arccal indult tovább.

3. FEJEZET

A víz olyan hideg volt, hogy egészen elmerevedett a keze, de Michael csak várt türelmesen, könyékig a gyorsfolyású patakba nyúlva. A kezétől pár centiméternyire több hal is úszkált, azokat szerette volna megfogni vacsorára.

Alyssával időközben visszatértek az esőerdőbe, de azt a részt, ahol szinte áthatolhatatlanul sűrű volt az aljnövényzet, már maguk mögött hagyták. A nap lassan lemenőben volt, a fák koronáján át zöldesnek tűnt a belőle áradó fény.

A fatörzsek elég sűrűn álltak egymás mellett, így aztán nem volt könnyű táborhelyet találni éjszakára. Végül egy kis mesterséges tisztás mellett döntöttek, ahol egy szénégető irtotta ki a fákat.

Közben újabb hal repült ki a partra, mert a férfi igen ügyes és találgony volt, ha a hasát kellett megtöltenie. Most az egyszer remélhetőleg a rózsét gyűjtő Alyssának sem lesz panasza az ölési képességeire, hiszen a vacsoráról van szó.

Újabb mit sem sejtő hal úszott a keze mellé, és Michael türelmesen, mozdulatlanul várakozott.

Nem értette, mi baja, miért ilyen levert, elvégre Alyssa nem tett szemrehányást neki. Egyszerűen megállapított egy tényt. Igaz, Michaelt fájdalmasan érintette ez a tény, mert erősen vonzódott a nőhöz.

Legfőképpen az ártatlansága vonzotta. Igen, Alyssa az a fajta aszszony volt, aki szigorú elvek szerint élte az életét, aki mindig tudta, mi a jó, mi a rossz, aki sohasem lépte át a maga szabta erkölcsi határokat.

Michael ellenben olyan gyakran áthágta ezeket, hogy lassan már maga sem tudta, hol húzódnak pontosan a határvonalak.

Eileen Wilks

A hal már egészen közel volt, de egyelőre a keze rossz oldalán helyezkedett el. A férfi türelmesen várakozott tovább.

Nem lett volna szabad megcsókolnia Alyssát. Persze az asszony döbbenetes ártatlansága mágnesként vonzotta, de pontosan e miatt az ártatlanság miatt nem lehetnek soha egymáséi, ezzel tökéletesen tisztában volt. Mint ahogy azzal is, hogy bármikor újra ölne, hogy megvédje az asszonyt.

Most! Egy villámgyors mozdulat, és a hal már ott volt a kezében.

A férfi felállt, és arra gondolt, hogy tulajdonképpen nem is volna szabad más nőkre vágyakoznia, hiszen vőlegény. Nem volna szabad megcsókolnia mást, mint a menyasszonyát, akit egyébként még sohasem csókolt meg, és akit kizárólag a letétbe helyezett apai vagyoni megszerzése miatt akart feleségül venni.

Biztosra vette azonban, hogy Alyssát mindez hidegen hagyná. Ha tudomást szerezne Camiról, nyilván mélységesen megvetné őt. És ki tudja, talán meg is érdemelném, hogy megvessen, gondolta Michael, s elhatározta, hogy lehetőség szerint távol tartja magát az asszonytól. Mi tagadás, nem volt könnyű elhatározás...

- Vajh mit rejthetnek még azok a bűvös zsebek? - kérdezte évődve az asszony a tisztáson ülve, miután Michael gyufát vett elő egy vízhatlan zacskóból, amelyet a mellényéből varázsolt elő. - Színes tévét? Gumimatracot?

- A terepjárómat leszámítva, persze - ment bele a tréfába a férfi, és a felaprított kéregdarabkákhoz tartotta az égő gyufát.

- De, gondolom, megszegnénk a játékszabályokat, ha autóba szállnánk.

- Ez csak természetes. Hol maradna akkor a nagy kaland, a természetjárás öröme?

Sötét volt már. Békák kórusa zajongott körülöttük, elnyomva a levelekkel játszó szél susogását. A természet kellős közepén voltak,

egyetlen sátorlap sem választotta el őket az állatoktól, melyek élőhelyére betolakodtak.

Nem is olyan messze vérfagyasztó üvöltés harsant.

- Mi volt ez? - rezzent össze Alyssa.

- Bögőmajom. - Michael vékony ágakat tett a bátortalanul lobogó lángnyelvek közé. - Ne mondja, hogy még nem hallotta a hangját!

- Persze hogy hallottam, de csak nappal. Sötétedés után soha.

Az asszony pillantása az alvóhelyükre tévedt, arra a négyszögletes területre, ahonnan minden ágacskát és kavicsot eltávolított, miközben Michael halászott, hogy minél kényelmesebb fekvés essen a puszta földön. De legalább takarójuk volt: a hadnagy egyik bűvös mellényzsebéből egy igen vékony, ezüstszerű, fóliászerű lepel került elő, amely állítólag pompás hőszigetelő, és a hideg éjszakákon is megőrzi a test melegét.

Közös ágy, közös takaró... Persze, nagyon is ésszerű így aludni, Alyssát mégis zavarta a tudat, hogy hamarosan összesimul a testük. Zavartan fordította el a tekintetét.

Michael közben kihegyezett egy botot, felszúrta rá az egyik megtisztított halat, aztán a tűz fölé tartotta.

Alyssa nagyot sóhajtva bámulta a lángokat. Mostanáig erősnek, kitartónak tartotta magát, de ehhez a férfihoz képest, aki a legreménytelenebb helyzetben is feltalálta magát, elpuhult volt, és teljességgel hasznavehetetlen.

- Azt hiszem, nem ártana újból bekenni a sebét - jegyezte meg, de Michael elhárító mozdulatot tett.

- Ne fáradjon! Majd én elintézem.

No persze. Ki más, ha nem ő, maga? Hogy a csudába csinálta, hogy sebesülten is ő diktálta az iramot neki, az egészségesnek? Feltehetően akarat kérdése az egész, leszámítva természetesen a tökéletes erőnlétet...

Eileen Wilks

- Tulajdonképpen hány éves? - csúszott ki az asszony száján a kérdés. Michael felnézett. Arcát meleg, vöröses árnyalatúra festette a villódzó lángok fénye.

- Harminc. Miért kérdi?

- Csak úgy - vont vállat elfogódottan Alyssa, aki megállapította, hogy a férfi két évvel fiatalabb, mint ő. No nem mintha ez bármit is számítana... - Tudni szerettem volna, mikor került el a Szent Vincentből.

- Jó régen. - A férfi hangja kicsit szomorúan csengett. - Tizenöt évvel ezelőtt jöttem el, és sokak szerint egyenes utam volt a pokolba vagy a börtönbe. Egyszóval fényes jövőt jósoltak nekem.

- Na és? Bevált a jóslat, vagy sikerült elkerülnie a börtönt?

- Igen is, meg nem is - vigyorodott el Michael. - Apám beadott a katonai akadémiára, az sok szempontból rosszabb, mint a börtön.

- Ejha! Akkor tényleg nem lehetett valami könnyű eset.

- Az volt a legnagyobb baj, hogy nem szerettem, ha más mondta meg, mit tegyek. Ha azt mondták, hogy jobbra menjek, akkor csak azért is balra indultam. Utáltam a Szent Vincentet és azokat az elkényeztetett kölyköket, akikkel barátkoznom kellett volna. És a véleményemet nem rejtettem véka alá.

- Vagyis kívülállónak érezte magát.

- Bizonyos szempontból az is voltam. Anyám révén félig mexikói vagyok, és ez sokaknak piszkálta a csőrét. De a bajokat azért többnyire magam kerestem magamnak. Ki nem állhattam a pökhendi, gazdag fiúcskákat... Talán azért, mert magam is egy pökhendi, gazdag fiúcska voltam - fűzte hozzá a férfi nevetve.

Gazdag? Ez meglepte Alyssát, de nem annyira, hogy rákérdezzen a dologra.

- Én ellenben érettségiig osztályelső voltam - mesélte. - Az a tipikus jól tanuló, rendes kislány, minden tanár kedvence.

- Soha nem érzett kísértést, hogy áthágja a szabályokat?

- Soha - nevetett az asszony. - Legalábbis akkor még nem. Főiskolás koromban azonban mindent pótoltam kamatostul. Kitomboltam magam, ahogy kell.

- No ez az, amit végképp nem tudok elképzelni magáról - csóválta meg a fejét Michael. - Hacsak maga nem egy szolid szombati klub-délutánt nevez tombolásnak. Ideadhatja a tényérját, megsült a hala.

Alyssa odanyújtotta a patakban megmosott, óriási falevelet, és a férfi a nyársról rácsúsztatta a halat, amely annyira átsült, hogy a hús máris elvált a gerinctől.

- Vigyázzon, forró! - Aztán már fel is szúrta a következő példányt, és a parázs fölé tartotta.

- Úgy a jó. - Alyssa gyomra hallhatóan megkordult. - Hálásan köszönöm a finom vacsorát, és azt is, hogy nekem engedte át az elsőséget. Mellesleg valóban jól kitomboltam magam a kollégiumi évek alatt - folytatta falatozás közben az előző témát. - Egyetlen gyerek vagyok, a szüleim már idősebbek voltak, amikor születtem, így a széltől is óvtak. Amikor aztán eljöttem otthonról, hirtelen rám szakadt a teljes szabadság. Hát ez isteni! - csettintett elismerően. - Vagy maga főz a legjobban az összes ismerősöm közül, vagy igaz a mondas, hogy az éhség a legjobb szakács... Érdekelne, mit szólt a családja, amikor katonának állt. Csöppet sem féltik? Nem aggódnak magáért?

- Apám néhány évvel ezelőtt meghalt, de örömteli meglepetés volt számára, hogy megtaláltam a helyemet a seregben. Anyám pedig... - Michael megrántotta a vállát. - Nos, ő mára sajnos teljesen elszakadt a valóságtól. Alkoholfüggő ugyanis...

- Ó, igazán sajnálom! A depressziós fajtából, vagy inkább személyiségzavarai vannak?

- Úgy látom, nagyon ért a témához - pillantott rá a férfi.

- Mielőtt lelkész lettem volna, szociális munkásnak készültem. Néhány perc múlva Michael hala is elkészült.

Eileen Wilks

- Igyon! - biztatta az asszonyt, mielőtt hozzálátott volna. - Ott van maga mellett a vizesömlő. Ilyen melegben legalább napi négy liter folyadékra van szükségünk.

Alyssa a jódos víz förtelmes ízére gondolva vágott egy grimaszt, de engedelmeskedett.

Időközben teljesen besötétedett, és a levegő is lehűlt, közel s távol a tábortűz volt az egyetlen fény és melegforrás.

Alyssa átkulcsolta felhúzott térdét, és azon fohászzkodott, bár ne kedvelné ennyire a férfit. Már az is elég borzasztó, hogy megkívánta, de így...

Mindazonáltal örült neki, hogy Michael ismét beszélget vele. A csókot követően ugyanis hosszú órákra némaságba burkolódzott, és az asszony ezt még rossz néven sem vehette tőle. Elvégre az életét kockáztatva mentette ki a halál torkából, és ő mindezt azzal hálálta meg, hogy gyilkosnak nevezte.

Pedig nem volt az. Nem mindenki gyilkos, aki embert öl. Alyssa lelkét mázsás teherként nyomta ez a meggondolatlanul kimondott szó. Mert hiszen az ő életét mentette meg az a bizonyos golyó.

Igen, így történt. Annak az embernek őmiatta kellett Michael kezétől meghalnia. Michael révén tehát ő is részese volt ennek a halálos háromszögnek, mint ahogy része volt Dan két évvel ezelőtti fájdalmasan értelmetlen halálában is.

Pillanatnyilag fogalma sem volt róla, hová vezetnek ezek a gondolatok, és hogy melyik kerül ki győztesen a szívében kavargó érzések közül. De talán nem is kellene annyit gondolkodnia. Hosszú távú kapcsolatban úgysem reménykedhet, a futó kalandokat pedig nem neki találták ki. Pedig ha volna hozzá bátorsága, soha nem tudná meg senki...

Ó, micsoda bűnös gondolat! Alyssa imádkozni próbált, de nem igazán tudott a fohász értelmére összpontosítani.

- Hahó! A végén még ülve elalszik itt nekem! - szólt rá a férfi. - Én a maga helyében meglátogatnám a legközelebbi bokrot, és azután rögtön lefeküdnék.

- Tessék? Ja igen, persze, igaza van.

Alyssa nem ment messzire, ahhoz túl sötét volt, és túlságosan félelmetesek voltak az éjszakai erdő zajai. Amikor visszatért, Michael éppen a nadrágját húzta le, hogy elláthassa a sebét. Az asszony gyorsan elfordult.

- Hogy van a lába?

- Köszönöm, megvan. Remélem néhány óra pihenés segíteni fog. - Visszatekerte a kötést a combjára, és magához vette a pisztolyát. - Feküdjön csak le nyugodtan! A tüzet majd én megrakom, ha visszajövök.

Alyssa nagyot sóhajtva nyújtózkodott ki a hőszigetelő fólia alatt. Ha nem lett volna halálosan fáradt, nyilván igencsak elfogódottnak érezte volna magát, de jelen körülmények között erre nem volt ideje, mert alighogy vízszintesben volt, már le is csukódott a szeme. Arra sem ébredt fel, amikor Michael bebújt mellé, és hozzásimult.

Nem sokkal pirkadat előtt esni kezdett. A cipőink! Alyssának félálomban eszébe jutottak a száradni kitett lábbelik, ezért felült, majd a már alig füstölő tábortűzhez sietett.

- Nagyon megáztak? - kérdezte Michael, és felemelte a fóliát, hogy az asszony cipőstül, zoknistul alábújhasson.

- Á, nem annyira. - Alyssa hangja elfúlt, talán a gyors mentőakció akasztotta meg a lélegzetét, talán az a felismerés, milyen jól összeillik a testük.

A fák lombja az eső jó részét felfogta, a többivel pedig a takaró is megbirkózott. Alyssa testhelyzetet változtatott, és az aprócska mozdulat nyomban nagy hatást tett Michaelre. Az asszony ezt pontosan érezte, de úgy tett, mintha nem vette volna észre.

Eileen Wilks

Amikor elérték a kocsit végét, és egy ösvényen haladtak tovább, már nem esett annyira, és késő délelőttre teljesen kiderült az idő. Meleg volt. Alyssa csodálkozott, hogy a közmondásosán gazdag őserdei állatvilágból a halakat leszámítva jó ideje kizárólag hat és nyolclábú teremtményekhez volt szerencsájük.

Ami pedig ettől is nagyobb baj, ehető bogyókat vagy gyümölcsöket sem találtak. Mindkettejük szeme kopogott az éhségtől, amikor déltájban, vagy százméternyire alattuk, a völgyben megpillantottak egy nyomorúságos falut.

- Hála az égnek! Mindjárt lesz ennivalónk - suttopta Michael.

- Szó sem lehet róla! Nem engedem, hogy meglopja ezeket a szegény ördögöket! - tiltakozott halkán Alyssa. - Nézze azokat a düledező viskókat! Ha bármit elvesz tőlük, éhen halnak!

- Ha pedig nem, akkor mi halunk éhen - zárta le a vitát a férfi. - Mellesleg megnyugtathatja a lelkiismeretét, tiszteletes, mert nem szándékozom lopni. Pénzt hagyok nekik azokért a holmikért, amelyeket elhozok. Takaró kell, egy főzőedény és valami elemózsia...

- És ha észreveszik?

- Nem fognak.

Alyssa figyelmesen megnézte magának a hadnagyot, aki az elmúlt egy órában már erősen sántított, és most is csak egy fatörzsnek támaszkodva tudott megállni a lábán.

- De hát a sebe...

- Ne törődjön a sebemmel! Fáj ugyan a lábam, de azért tudok hangtalanul lopakodni.

- Legyen nagyon óvatos!

Michael bólintott, és ellenőrizte az övébe dugott pisztolyt.

- Az, minek? - kérdezte gyanakodva a nő.

- Ne izguljon, két rongyos takaróért senkit sem fogok lepuffantani. Ahhoz legalábbis egy hagymás bélszínszelet kellene jó sok sült krumplival.

- Michael! - Alyssa megfogta a férfi karját, és mivel a hadnagy feltúrta az inge ujját, a meztelen bőrét érintette meg. - Ó, hiszen maga tűzforró!

- A maga keze hideg - hangzott a válasz, majd Michael egyszerűen lerázta karjáról a nő ujjait.

Alyssát kiverte a hideg verejték, annyira aggódott a férfiért. Nyilván nem akart társ, védelmező nélkül maradni a számára idegen, félelmetes környezetben... De talán nem csak ezért.

- Ne hazudjon! Sebláza van!

- Jól vagyok - szögezte le ellentmondást nem tűrően a férfi, és megragadta a botját. - Maradjon itt, és ne csapjon semmi zajt! Ha egy óra múlva sem jönnek vissza, akkor... - Elhallgatott, és lebámult a völgybe.

A néhány férfi a földeken abbahagyta a munkát, és meredten bámult valamit. A nők és a gyerekek kifutottak a kunyhókból, és elrejtöztek az őserdőben.

- Most nem mehet oda! - suttogta kétségbeesetten Alyssa. - Történt valami, az emberek felbolydultak, észre fogják venni magát.

- Ugyan már! Valami megijesztette őket, ennyi az egész. Nem árt, ha megtudom, mitől rémültek meg. Az információ legalább olyan fontos, ha nem fontosabb, mint az élelem. Ne izguljon, nem maradok sokáig! Hiszen tudja, csalánba nem üt a mennykő.

Michael az asszonyra vigyorgott, és két másodperccel később már el is tűnt a fák között. Alyssa megkönnyebbülten állapította meg, hogy a rossz lába ellenére valóban képes hangtalanul lopakodni.

- Még szép, hogy magával maradok! - jelentette ki eltökélten Alyssa. Michael megrázta a fejét. Lett volna rá egy fogadása, hogy az asszony ezt fogja válaszolni, miután felvázolta neki a lehetőségeket, de még nem adta fel egészen a reményt.

Eileen Wilks

- Értse meg, El Jefének én kellek, nem maga - győzködtte a nőt. - Ha hadifogolyként fel tudja mutatni az amerikai hadsereg egyik tisztjét, azzal bizonyíthatja, hogy az Egyesült Államok jogosulatlanul beavatkozott a hazája belügyeibe, és így sok külhoni támogatót szerezhet a mocskos kis hatalmi harcához. Vagyis ha szétválunk, magát a kutya sem fogja keresni. A legközelebbi faluból értesítheti a fővárosi hatóságokat, és előbb-utóbb majdcsak magáért küldenek valakit.

- Maga meg szépen elpatkol vérmérgezésben, mi?

- Kézzátétellel amúgy sem segíthet rajtam, tiszteletes. Ki tudja, lehet, hogy szerencsém lesz, és sikerül elérnem az országhatárt, mert orvosi kezelést úgylis csak Hondurasban kaphatok.

Alyssa elsápadt. Tágra nyílt szemekkel meredt a férfira, aki - úgy tűnt - kitalálta, mire gondol.

- Most azt hiszi, hogy meg akarok szabadulni magától, ugye? Gondolkozzon, Alyssa! Elég sokat dolgoztam rajta, hogy kiszabadítsam magát, és biztonságos helyre juttassam, igaz? Most sem az a célom, hogy a magam helyzetét megkönnyítsem. Mindössze szeretném, ha azt tenné, ami magának a legjobb, és az én istenverte lábam nem befolyásolná a döntésében.

A nő szelíden elmosolyodott, és megrázta a fejét.

- Isten nem bántotta a maga lábát, Michael. Egy ember húzta meg a ravaszt, és én mindenképpen maga mellett akarok maradni, amíg a sebe rendbe nem jön.

- Akkor legalább nem kell összevesznünk rajta, kié legyen a faze-kunk. - Michael félig bosszankodva, félig megkönnyebbülten húzta elő a faluból rekvirált pléh kávésdobozt. - Aztán nehogy később azt mondja, hogy soha nem kapott tőlem ajándékot!

Jóval alkonyat előtt letáboroztak. Ezúttal Alyssa csinált mindent, persze a férfi utasításai alapján. Ő választotta ki és tisztította meg a hálóhelyet, ő rakott tüzet gyanúja szerint azért, mert Michael gyalázatosan érezte magát. Az arca természetellenesen piros volt, és

beesett, tehát nyilván felszökött a láza, de nemcsak a saját tehetetlensége okán dolgoztatta az asszonyt, hanem azért, hogy mindent megtanuljon, hogy akkor is elboldoguljon a vadonban, ha őt elviszi a láz.

Erre a gondolatra Alyssa torka elszorult. Nem tudta, mit fog tenni, ha Michael állapota nem javul hamarosan, de azt tudta, hogy nem hagyja meghalni a férfit.

Ezúttal egyetlen hallal kellett beérniük vacsorára, mely pompás volt ugyan, de sajnos nem laktak jól tőle. Alyssa azonban nem panaszkodott. Arra gondolt, hogy a férfi már csak erősebb testalkata okán is sokkal éhesebb lehet, mint ő.

Hátha másnap ehető terméseket találnak, vagy elejtenek valami állatot... Egyelőre annak is örülni kellett, hogy a kávésdoboznak hála, legalább ki tudták főzni a vizet. Alyssa nem is várt biztatást: pukkadásig teleitta magát, és arra is volt gondja, hogy a férfi elegendő folyadékot vegyen magához.

Alkonyatkor rövid időre eltűnt a bozótosban, s mire visszatért, Michael javában a sebét kötözte. Vagyis ismét várt a gyógykezeléssel, amíg az asszony elment - és ennek nyilván nem a túlzott szemérmesség volt az oka.

- Mi a helyzet? - érdeklődött óvatosan Alyssa.

- Köszönöm kérdését, minden a legnagyobb rendben.

- A pokolba is, minek néz maga engem?! - fakadt ki a nő. - Nem vagyok már gyerek, nyugodtan megmondhatja az igazat.

- Ejnye, tiszteletes! Maga káromkodni is szokott? - adta a meglepettet a férfi.

- Mindig olyankor nevez így, ha azt akarja, hogy békén hagyjam. - Akkor miért nem hagy békén?

- Mert tudnom kell, hogy érzi magát. Talán segíthetnék... Igaz, nem vagyok sem ápolónő, sem orvos, de elsősegély-tanfolyamot azért végeztem, és...

Eileen Wilks

- Köszönöm, azt én is. - Michael rögzítette combján az egyre mocskosabb gézt. - Tudja, mit? Tartogassa az ügybuzgalmát a gyülekezete tagjainak, rólam pedig szálljon le, legyen szíves! Egyedül is boldogulok.

- És mi lesz, ha olyan állapotba kerül, hogy a lábán sem tud megállni? - tudakolta keserűen Alyssa. - Akkor mit csinál? Fegyverrel fog távol tartani, nehogy segíthessek?

- Az attól függ, lelöttem-e már valakit aznap, vagy sem - felelte gunyorosan a hadnagy. - A viláért sem szeretném ugyanis túllépni a napi keretet. - Felhúzta a nadrágját, és megragadta a botját. - Most megyek aludni. Maga meg nyugodtan csiszolgassa csak a prédikációját! Ráfér.

Alyssa ökölbe szorított kézzel állt, és nézte, ahogy a férfi a közös ágyukhoz sántikál. Valójában sohasem tartotta hihetőnek az oroszlánról és a kisegérről szóló állatmesét. Dehogyan hagyná az állatok hatalmas és büszke királya, hogy épp egy jelentéktelen kis rágcső segítsen rajta, s húzza ki a talpába fúródott tüskét! Sokkal valószínűbb, hogy tehetetlen dühében egyetlen csapással elintézné az alkalmatlankodót! Még szerencse, hogy ő nem kisegér...

Némán bújt be a férfi mellé a vékony takaró alá. Ugyanolyan megnyugtató, izmos és kemény volt a teste, mint előző nap, csak sokkal forróbb.

Alyssa belebámult a sötétségbe, hallgatta a békák szerenádját és az éjszakai állatok rikoltásait. És hallgatta a mellette fekvő férfi lélegzetét, akinek teste tűzforró volt a láztól. Milyen szerencse, hogy legalább aludni tud... Az asszony nem volt ennyire szerencsés. Csak feküdt nyitott szemmel, halálra aggódta magát, és imádkozni próbált.

Mindegy, elismeri-e Michael, vagy sem, igenis kölcsönösen szükségük van egymásra. A férfi ugyanúgy rászorult az ő segítségére, mint fordítva. Csak együttes erővel juthatnak ki ebből a zöld pokolból...

4. FEJEZET

- Lement a lázam - jelentette Michael, amikor másnap reggel visszatért a pataktól, majd egy sziklára telepedett, hogy befűzze a bakancsát.

Valóban sokkal jobban festett, mint előző nap. Arcáról elmúltak a lázrózsák, és a tekintete is sokkal tisztább volt. Persze ez még korántsem jelenti, hogy meggyógyult: a láz gyakran alábbhagy reggelre, aztán a nap folyamán felszökik megint.

- Örömmel hallom - felelte Alyssa, aki épp a takarót hajtogatta össze gondosan, hogy vissza tudják tenni Michael mellényzsebébe. - Minden jel szerint jót tett a pihenés.

- Tudja, nem vagyok hozzászokva az ilyesmihez - magyarázta a férfi, miközben megragadta a botját, és kiegyenesedett. - Az idejét sem tudom, mikor voltam utoljára beteg. Valószínűleg kisgyerekkoromban.

- Ha ez valamiféle bocsánatkérés akar lenni, amiért tegnap úgy viselkedett, mint egy hisztis gyerek, megbocsátok.

- Hogy mondta? Hisztis gyerek? - Michael elvagyorodott, és ettől egy csapásra vibrálni kezdett körülöttük a levegő.

Alyssa úgy érezte, máris kezd beleszeretni ebbe az ellenállhatatlan mosolyú fickóba. Persze nem komolyan, csak egy kicsit. Ugyan melyik asszony ne táplálna gyöngéd érzéseket a megmentője iránt, legfőképpen, ha az illető fölöttébb jóképű? Talán nem is lehet az ilyet szerelemnek nevezni igaz, a kamaszos rajongáshoz meg öreg egy kicsit. Vagy talán semmit sem okosodott a főiskolás évek óta?

Akárhogy is, az egész világ ragyogni látszott, ha Michael elmosolyodott.

A láz déltájban tért vissza. A férfi ezúttal nem tagadta, hogy rosszul van, még egy rövid pihenőt is beiktatott a folyóparton, és fáért

küldte Alyssát, hogy vizet tudjanak forralni, mert állandóan szomjas volt. Az asszony nem panaszkodott, és nem tett fel fölösleges kérdéseket. Némán, engedelmesen tette a dolgát, de Michaelt most ez is halálosan bosszantotta.

Mialatt Alyssa távol volt, elővette a térképet. Előző este betáplálta az alvóhelyük koordinátáit az elektronikus helymeghatározóba, így aztán tudta, hol vannak: nagyjából ötven kilométernyire a határtól, és további ötvenre a legközelebbi hondurasi várostól. Ez azt jelentette, hogy még sok-sok hegyet kell megmászniuk, mire célhoz érnek.

Egészségesen négy, legfeljebb öt nap alatt odaérhettek volna, így azonban... Michael óvatosan megint összehajtotta a térképet.

- Túl sok fát sajnos nem találtam - szólalt meg a háta mögött Alyssa. - Remélem, elég lesz.

Az arcán sárpöttyök éktelenkedtek, a nadrágja leírhatatlanul koszos volt már. Haját egy, az inge ujjából letépett vászoncsíkkal fogta össze hátul, de mosolygott.

- Sajnálhatja, hogy nem látta azt a madarat - folytatta derűsen. - Gyönyörű volt, égővörös, a farka pedig rikító sárga.

Michaelt különös, megmagyarázhatatlan érzés fogta el, ahogy hallgatta. Egy soha nem tapasztalt, gyönyörúséges érzés...

- Meglátjuk, emlékszem-e még arra, hogyan kell tüzet gyújtani - csevegett tovább az asszony, és leguggolt.

Michael arra gondolt, mi lesz vele egyedül az erdőben, ha ő meghal. Botjába kapaszkodva feltápázkodott.

- Elmegyek vízért...

- Ne terhelje feleslegesen a lábát! Majd én hozok. A férfi kifakadt.

- Ne bánjon úgy velem, mint egy gyámolításra szoruló gyerekkel! Igenis én megyek! Megmutatom, hogy képes vagyok rá!

Hirtelen feltámadt dühe azonban egy csapásra elpárolgott, amikor lefelé botorkált a közeli keskeny patakhoz. Amikor pedig megindult visszafelé, már bánta, hogy nem élt Alyssa felajánlásával. Átkozott

férfibüszkeség! Ha Alyssa az egyik alárendeltje lett volna, bezzeg nem habozik. Őt küldte volna vízért, hiszen sokkal jobb erőben volt...

Mire visszaért, az asszony megrakta a máglyát.

- Sajnálom - sóhajtott nagyot Michael. Alyssa ránézett.

- Mindkettőnknek sokat kell még tanulnunk - mondta sokat sejtően. - Mit gondol, jó lesz így a tábortűz?

Michael bólintott, aztán újra megmutatta az asszonynak, hogyan kell meggyújtani a tüzet. A füst miatt szerencsére nem kellett aggódniuk, mert a fák lombja lenyomta és szétoszlatta. Míg a víz felforrt, a férfi pihent, azután pedig megtanította Alyssát az elektronikus helymeghatározó és a térkép használatára. Számolva az eshetőséggel, hogy bekövetkezik a legrosszabb...

A sötétség beállta előtt megint tábort vertek, természetesen ismét vízparton. A vacsora egyszerű volt, és sajnos nem túlzottan laktató: találtak ugyanis egy mangófat, amelynek gyümölcsei ugyan nem voltak még egészen érettek, de azért meg lehetett enni őket. Kicsivel később pedig banánpálmára akadtak, s a vaskos, kicsit fás gyümölcsök kövön megsütve igazi csemegének bizonyultak.

Evés előtt Alyssa úgy-ahogy kimosta a pataokban Michael, ingét, amelynek ujjára szükségük volt a seb átkötéséhez. Azt követően a saját fehérneműjét is kimosta, majd pedig, mivel a sekély pataokban fürödni nem lehetett, alaposan megmosakodott.

A férfi szerint itt halászni sem lehetett a túlságosan alacsony vízszint miatt, de az asszony élt a gyanúperrel, hogy inkább Michael láztól remegő keze nem alkalmas a halászatra.

- Még szerencse, hogy most ért véget az esős évszak - jegyezte meg, miután az utolsó banánt is elfogyasztották. - A száraz évszak derekán nem volna ilyen könnyű vizet találnunk.

Eileen Wilks

Michael válasz gyanánt dörmögött valamit. Alyssa felpillantott és az ajkába harapott. A férfi egyre betegebbnek látszott. A szeme láztól csillogott, orcái természetellenesen kipirultak, egyébként viszont majdhogynem szürke volt a bőre. Csupasz válla csillogott az izzadságtól, ahogy késsel levagdosta az inge ujját.

- Forró vizes borogatás - szólalt meg váratlanul Alyssa.

- Tessék?

- A lábának talán jót tenne egy forró borogatás... Ó, hogy ez eddig nem jutott eszembe! Az visszaszoríthatja a gyulladást.

Michael először habozott, aztán vállat vont, és odaadta a nőnek az egyik ingujjat.

- Ártani biztosan nem fog. Próbáljuk meg!

- Mindjárt forr a víz. Felkészült?

A férfi bólintott, majd lehúzta a nadrágját. Nem volt rajta más, csak az alsója, s Alyssa, bár lassan hozzá kellett volna szoknia a látványhoz, igyekezett nem odanézni.

Az inge szegélyét konyharuhának használva levette a tűzről a kávésdobozt, majd megtisztított egy lapos követ. Aztán összehajtogatta az ing ujját, és ráöntötte a forró vizet.

- Hadd hűljön egy kicsit! Nem szeretném, ha megégne...

- Akkor hatásos, ha forró.

Michael a borogatás után nyúlt, és a vörös peremű sebre szorította. Fájdalmasan felszisszent.

- Hogy hat-e, nem tudom, de az biztos, hogy iszonyúan fáj... Tegye vissza a tűzre a kávésdobozt, ha ez kihűlt, megcsináljuk még egyszer!

- Rendben. Maga pedig tegye a borogatásra a hőszigetelő takarót! Tovább tart a meleg.

A férfi engedelmeskedett.

- Meglep, hogy meg tudta állni szitkozódás nélkül - évődött Alyssa. - Mégiscsak látszik magán, hogy apácák nevelték.

- Könnyű egy gyereket eltávolítani az egyházi iskolából. De az iskola szellemét eltávolítani a gyerekből... nos, az gyakorlatilag lehetetlen. Beszéljünk, Alyssa! Meséljen magáról, terelje el a figyelmemet!

- A legjobb sztorijaimat már hallotta. - Egész nap az asszony tartotta szóval Michaelt, pontosan azért, hogy ne kelljen folyton a fájdalmaira gondolnia. - Legfeljebb a főiskolai vad korszakomról mesélhetnék, de ahhoz semmi kedvem.

- Mit szólna hozzá, ha titkokat cserélnénk? Maga is elárulná egy féltve őrzött titkát, aztán cserébe én is egyet az enyémekek közül. Főiskolás korában állítólag már nem volt annyira jó kislány...

- A szüzességemet például már elsőévesen elveszítettem, méghozzá a fiúöltözőben.

Michael, aki éppen ivott, meglepetésében félrenyelte a vizet, és köhögni kezdett.

- Hogy az a... Ki sem néztem volna magából! Alyssa nevetett.

- A kosárlabdacsapat kapitányával jártam akkoriban - magyarázta -, és ő egy éjjel felajánlotta, hogy megmutatja a fiúkabinokat.

- És? Tetszett a körséta? - kíváncsiskodott a férfi. Alyssa elengedte a füle mellett a kérdést.

- Maga jön. Titokért titok jár cserébe - jelentette ki, miközben öszszegöngyölte, majd eldobta a tányér gyanánt használt jókora levelet.

- Én, mondhatni, teljesen szokványos módon estem át a tűzkeresztségen: a Jaguarom hátsó ülésén történt, valamikor a tizenhetedik születésnapom környékén.

- Tizenhét évesen már saját Jaguarja volt? Ezt nevezem! Tényleg gazdag fiúcska lehetett.

- Jacobtól, a legidősebb bátyámtól kaptam ajándékba, persze használtan. Valamiféle kárpótlás volt ez azért, hogy kibírtam a katonai akadémiát. Ő maga hozta rendbe a kocsit, míg én a katonaélet örö-

Eileen Wilks

meivel ismerkedtem. - Michael elhúzta a takarót, és levette a combjáról a borogatást. - Forrázza le újra! Már teljesen kihűlt.

- A bátyja maga javította meg az autót? - Alyssa elcsodálkozott, de ennek igyekezett nem jelét adni. Volt abban valami megható, hogy az apja szabadulni igyekezett a gyerek Michaeltól, de a testvére azért gondolt rá, és a maga módján kárpótolta szenvedéseiért.

- Ó, igen. Jacob két dologhoz ért nagyon. A veterán autókhoz...

- És?

- És a pénzkereséshez. Tudja, ő üzletember, még hozzá örült sikeres. Luke pedig... Nos, ő más utat választott, de legalább olyan eredményes a maga szakterületén, mint Jacob.

Alyssa közben ellenőrizte a vízhőmérsékletet, majd a kőre tette az ingujjat, és ismét leforrázta. A férfi felszisszent, ahogy a meleg borogatás a bőréhez ért.

- Nem olyan forró, mint elsőre - jegyezte meg.

- Elég lesz így is. Nem sok hasznunk volna belőle, ha a gyógykezelés következtében másodfokú égési sérüléseket szenvedne... Ki az a Luke? A másik bátyja?

- A fiatalabbik - biccentett Michael. - Ő sportoló... pontosabban csak volt. Már nem versenyez, de mielőtt edző lett volna, olimpiai bajnokságot nyert díjlovaglásban.

- Ejha! Nem hétköznapi család a maguké, annyi szent.

- Hármunk közül én vagyok a legszürkébb, a legjelentéktelenebb.

- Most komolyan beszél, vagy csak játssza a szerényét? - Alyssa arcán őszinte döbbenet tükröződött. - Jelentéktelen és szürke? Maga? Maga, aki az életét kockáztatta, hogy megmentsen engem, pedig sose látott? Maga, aki most, sebesülten is bízvást felveszi a versenyt a makkegészséges üldözőinkkel, akik lám, még mindig nem bukkantak a nyomunkra?

A férfi elfordult.

- Ez a munkám, ezt tanultam. Ha volna bennem feleannyi spirítusz, mint a bátyáimban, legalábbis kapitány volnék.

Sokáig mindketten hallgattak. Ahogy sötétedett, Michael teste valóssággal egybeolvadt a dzsungellel. Alyssa már alig tudta kivenni az arcát, de azt most is érezte, hogy a férfi kimondhatatlanul feszült.

Nem értette a dolgot. Nem értette, miért nincs tudatában Michael a saját nagyszerűségének. Végül nem tudta tovább elviselni a csendet, és a férfihoz hajolt: - Maga is éppolyan jelentős tetteket visz véghez, mint a fivérei, Michael. Sőt talán még jelentősebbeket, hiszen a maga szakmájában az emberélet, a szabadság, sőt néha egyenesen a béke a tét. Maga az egyik legfigyelemreméltóbb, legnagyobb ember, akit ismerek. Igazi hős...

Michael ránézett.

- Miért hazudik? - rázta a fejét keserűen. - Pontosan tudom, mit tart felőlem. Már nem emlékszik, miket vágott a fejemhez? És egyébként is... Hallottam a dicshimnuszát Daniel Kelleherről, tisztában vagyok vele, hogy nem vagyok az a fajta, akit maga becsülni tud!

- Semmivel sincs tisztában. Semmit sem tud, sem rólam, sem Danielről. - Az asszony halványan elmosolyodott. - Dan sem volt tökéletes, ha erre céloz. Mindenhonnan mindig elkésett. Néha annyira lefoglalták a gondolatai, hogy észre sem vette, ami körülötte történik. Azonkívül igencsak feledékeny volt. Aznap este is... - Egy pillanatra elhallgatott. - Szóval aznap este is azért kellett beugranunk a boltba, mert Dan délután elfelejtett tejet venni.

Michael sokáig nem szólt, csak nézte Alyssát. Aztán levette a borogatósról a takarót.

- Kihűlt - állapította meg, és odaadta az ing ujját a nőnek.

A tűz azonban már épp csak hogy parázslott, ezért a víz nem volt olyan forró, mint lennie kellett volna. Alyssa néhány vastagabb galy-

Eileen Wilks

lyat vetett a parázsra, és visszatette a kávédobozt a rögtönzött tűzhelyre.

- Apám egy héttel az esküvője előtt halt meg - szólalt meg váratlanul Michael. - Éppen a hatodik menyasszonyát készült feleségül venni.

- Szent ég! Hatszor nősülni...

- Hogy egészen pontos legyek, ez már a hetedik esküvője lett volna, mert az egyik feleségét kétszer vette el. - A férfi nagyot sóhajtott. - Nem tudom, mit lehet ehhez még hozzáfűzni... Maga biztosan jó házasságban élt, nekem ellenben fogalmam sincs, milyen az igazi párkapcsolat, az igazi család. Anyám, apám negyedik hitvese volt, volt tehát négy mostohaanyám, nem számítva azokat a hölgyeket, akikkel a jó öreg két házasság között vigasztalódott. Őszintén szólva fogalmam sincs, mit jelentett magának, hogy elveszítette Dant... A férfit, akit igazán szeretett, aki a társa volt...

- Michael... - Alyssának torkán akadt a szó. A szeme égett, és ebben nem a tábori füstje volt a ludas. - Azt hiszem, felforrta a víz.

Ajkát összeszorítva készítette el a borogatást, s ahogy átnyújtotta a férfinak, a kezük összeért.

- A pokolba is, ez iszonyatos... - Michael elharapta a mondat végét. Fejét hátravetve, nagyokat lélegezve küzdött a fájdalommal. - Az igazi hősök olyanok, mint a maga Danje - szólalt meg aztán halkán. - Helytállnak a hétköznapiakban, teszik a dolgukat... Ehhez kell az igazi bátorság, nem ahhoz, amit én csinálok. És sajnos ez a fajta bátorság belőlem teljesen hiányzik.

Alyssa szíve nagyot dobbant. - Csak nem figyelmeztetni akar?

- Ugyan miért kellene figyelmeztetnem? - mosolyodott el a férfi. - Maga nem bolond, hogy belém szeressen.

Alyssa gyorsan felállt.

- Megyek, megmosom az arcomat, mielőtt egészen besötétedik.

Mire visszajött, Michael már aludt. Nemcsak úgy tett, mintha aludna, valóban elnyomta az álom. Ezt Alyssa abból látta, hogy nem rakta meg a tüzet, mint máskor, hogy kitarson reggelig. Így aztán ő maga gondoskodott arról, hogy ragadozók ne zavarhassák meg az álmukat.

Majd kisvártatva lefeküdt a férfi mellé, aki csaknem meztelen volt a takaró alatt. Száraznak és forrónak érezte a bőrét. Az aggodalom, amely ugyanúgy társa lett az elmúlt napokban, mint az állandó izomláz, nőttön-nőtt Alyssa szívében.

Sokáig nem tudott elaludni, bár nagyon fáradt volt. Arra gondolt, hogy Michaellel mégsem annyira különbözőek, mint eleinte gondolta, hiszen mindketten javíthatatlan álmodozók. Igaz, a férfi fegyverrel a kezében küzdött a nagy eszméért, és erőszakos cselekedetekre is hajlandó volt a cél érdekében, de akárhogy is, eszményekért küzdött, egy jobb világ reményében, akárcsak az asszony maga.

Micsoda különös, rendkívüli ember! Eddigi élete során gyakran sérült lelkileg, de van annyira okos, hogy ezt pontosan tudja. És van benne annyi tisztesség, hogy jó előre figyelmeztesse Alyssát.

Hát igen... Sok mindenben hasonlítottak. De azért sok mindenben különböztek is. Michael egy gazdag, ám széthulló családból érkezett, ő szerényebb körülmények közül, azonban világéletében szerető gondoskodás vette körül...

Ahogy ott feküdt a kemény földön, a lázas Michaelt ölelve, együtt szenvedett vele... és kimondhatatlanul megkívánta. Nagyon sóhajtván simította meg a férfi forró homlokát. Michael meg sem rezzent. Egyáltalán nem illettek össze, és mégis... Michaelnek nagy szüksége van a szeretetre, és rá is szolgált, hogy valaki nagyon szeresse.

Ha egyszer vége lesz ennek a rémálomnak, Alyssa imádkozni akart a férfiért. Fohászni, hogy megtalálja az igaz szerelmet s a társat, akit megérdemelt...

Eileen Wilks

Egyelőre azonban az övé volt. Persze átmenetileg csupán, és láztól, fájdalomtól gyötörtén - de az övé.

Két nappal később, ebédidőben Alyssa végre szembe mert nézni a kegyetlen valósággal: belátta, hogy ha csak valami csoda nem történik, mindketten nyomorultul elpusztulnak.

Pedig mindent megpróbáltak. A forró vizes borogatás láthatóan sokat segített. A seb már nem tűnt annyira gyulladtnak, de a láz sajnos nem múlt el. Az asszony két újabb éjszakát töltött az ide-oda hánykolódó Michael mellett, akinek szinte tüzelt a teste, és aki hajnaltajt mindig mély, álomtalan álomba zuhant. Ilyenkor olyan halkán lélegzett, és annyira mozdulatlanul feküdt, hogy a rémült Alyssa azt kívánta, inkább hánykolódna megint.

Olyan éhesek voltak, mint soha azelőtt. Előző nap mindössze néhány éretlen guavát találtak, de Michael bölcsen nem engedte az asszonynak, hogy túl sokat egyen belőle. Nem volt érdemes a silány gyümölcs miatt megkockáztatni a hasmenést és a kiszáradást. Azóta nem is nagyon ettek mást. Láttak ugyan egy kicsiny, őzhöz hasonló állatot, de Michael nem volt olyan állapotban, hogy célzott lövést adhasson le rá.

Az volt a csoda, hogy menni még egyáltalán tudott. Alyssa nem is értette, miféle erő munkálhat benne, hogy még mindig képes a lábát emelni és menni, menni rendületlenül a még mindig egynapi járóföldre lévő határ felé.

A botjából, egy másik ágból, némi liánból és az inge maradékából időközben mankót készített, és bár borzasztóan lassan haladt a nehéz, egyre emelkedő terepen, hallani sem akart arról, hogy az asszony támogassa.

Aztán egyszer csak megállt. Alyssa azt hitte, ki akarja fújni magát, és mindjárt indul tovább, de a férfi odaintette magához, és a vállára tette a kezét. Istenem, milyen forró volt a keze...

- Mi az?

Michael nem felelt, csak maga elé mutatott. Keskeny, meredek ösvény vezetett le az eldugott völgybe, amely kicsiny falut rejtett. Alyssa vagy harminc kunyhót számolt meg a tisztáson, és sokakat látott a földeken dolgozni. Hirtelen kiáltás harsant. Afféle vidám, hétköznapi kurjantás, melynek hallatán egyszerre könnybe lábadt a normális, emberhez méltó életre sóvárgó asszony szeme.

- Elég eldugott helynek látszik - állapította meg Michael. - El Jefe emberei bizonyára nem jutnak el ideig, de ha mégis, aligha fogják éppen itt keresni magát. Ez az egyetlen esélye.

- Ez az egyetlen esélyünk - nyomta meg a szó végét Alyssa.

- Én mindenképpen továbbmegyek. Nem kockáztathatom meg, hogy elfogjanak.

- Inkább meghal? - A nő megfogta Michael vállát, és a szemébe nézett, de a férfi tompán, kifejezéstelenül meredt rá. Tökéletesen élettelen volt a tekintete, arca beesett. - Értse meg, pihenésre van szüksége, rendes ennivalóra és gyógyszerekre!

A hadnagy azonban lerázta az asszony kezét, és elfordult.

- Anélkül is megleszek valahogy. Ha magát jó kezekben tudhatom, gyorsabban haladhatok...

Egek! Hiszen alig áll a lábán! Alyssa az ajkába harapott.

- Térjen észhez, Michael! Velem kell jönnie, mert ha nem...

- Értse meg, nem akarom megkockáztatni, hogy a lázadók kezébe kerüljek! Örület! Ez az ember tudja, pontosan tudja, hogy egyedül semmi esélye, mégis inkább továbbmegy, semmint hogy segítséget kérjen!

- Hát nem azt mondta, hogy a falu eldugott helyen fekszik? Még egy valamirevaló út sem vezet ide... El Jefe azt sem tudja, hogy van ilyen helység egyáltalán.

- Akkor sem mehetek magával. Túl kockázatos.

Eileen Wilks

Alyssa keserűen igyekezett visszafojtani feltörő könnyeit. Michael jó előre megmondta, hogy nem hagyja elfogni magát, de ő nem értette meg rögtön, mit is akar ez pontosan jelenteni.

Számára is fontosak voltak a helybeliek, ő is nagyon sajnálta a polgárháború minden egyes áldozatát. De, még ha biztos lett volna, hogy El Jefe a falubelieken áll bosszút a rejtegetésükért, akkor sem áldozta volna fel a kedvükért Michaelt.

A férfi ellenben kész volt meghalni, csak hogy bajt ne hozzon pár tucat ismeretlen fejére, akik még a nevét sem fogják megtudni soha. Mi ez, ha nem hősies viselkedés?

Egy másodperccel később összeállt a kép Alyssa agyában. Úgy látszik, csak ez a felismerés hiányzott a megvilágosodáshoz. Annyira elképesztette a felfedezése, hogy hirtelen levegőt venni is elfelejtett kétségbeesetten egyensúlyozott a jeges döbbenetet és a hisztériát egymástól elválasztó keskeny mezsgyén. Micsoda pillanat! Megérteni, hogy nem számít a józan ész, hogy már elkésett minden figyelemztetés... Megérteni, hogy szereti, igenis, halálosan szereti ezt az embert.

- Hát jó - bólintott. - Maga nyilván jobban tudja, mit tehet egy katonára, és mit nem. Ha nem akar, akkor nem megyünk le a faluba. Szeretne megpihenni, vagy azonnal továbbmegyünk?

A férfi feléje fordult, és szigorúan, résnyire szűkült szemmel ránézett.

- Csak én megyek tovább. Maga szépen lesétál a faluba, és segítséget kér az itteniektől.

- Nem - rázta a fejét szelíden Alyssa. - Maga nélkül sehová sem megyek.

A férfi mindent megpróbált, hogy jobb belátásra térítse. Az arcába vágta, hogy eddig is a terhére volt, és hogy nem akarja továbbra is magával cipelni, mert egyedül jóval nagyobb az esélye a túlélésre.

- Ezt egyszerűen nem hiszem el - hangzott a válasz. - És egyébként is, fütyülök rá, hogy mit szeretne. Én magával akarok menni, és kész.

- Ha velem jön, mindketten meghalunk - váltott taktikát Michael. - Azt akarja, hogy abban a tudatban haljak meg, hogy én okoztam a halálát?

- Két nappal ezelőtt mondott nekem valamit, Michael. Valami olyasmit, hogy nincs értelme magunkra vállalni a felelősséget egy másik ember döntéséért. Márpedig ez az én döntésem, nem a magáé.

A férfi szeme valósággal villámokat szórt, de aztán némán elfordult és továbbment, egyre távolodva a falutól.

Alyssa követte. Csöppet sem esett nehezére meghoznia a döntését. Persze tisztában volt vele, hogy a férfit, minden erőfeszítése ellenére, valószínűleg ő sem tudja megmenteni, hiszen meglehetősen korlátozottak a lehetőségei. De legalább nem kell egyedül, mindenkitől elhagyottan meghalnia...

A hőség és a fájdalom ott lüktetett Michael agyában, s a szíve veszettül kalapált. Igyekezett minden egyes dobbanással egyidejűleg lépni egyet, de ez nem volt egyszerű, mert már alig látott valamit. Ennek az átkozott napnak is épp most kell elbújni a egy felhő mögé, amikor neki világosságra volna szüksége! Nem botolhat meg, a vilá gért sem, mert ha egyszer elesik, valószínűleg nem tud többé feltá pászcodni.

Hoppá... Lehet, hogy már besötétedett? Erre a gondolatra hirtelen megtorpant, és eltöprengett. Az este az jó, nagyon jó... Akkor összesimulhat Alyssával a takaró alatt, és alhat egészen hajnalig.

- Nem, még nincs este - dűnnyögte erőtlenül, és megmarkolta a mankóját.

- Nincs - felelte lágyan Alyssa, majd elvette tőle a mankót, és átölelte a derekát. - No gyere, katoná!

Eileen Wilks

Igen, tényleg az, katona. Tovább kell mennie, minél távolabb a falutól és minden lakott településtől... És közben Alyssáról is gondoskodnia kell.

- A faluban kellett volna maradnia - jegyezte meg, miközben hasztalan erőltette a szemét, hogy lássa az asszony arcát.

- Nem hagylak el - hangzott a válasz. - Tudsz még egy kicsit jönni, Michael? Ha találnánk egy patakot, megfürdetnélek. Hátha levinné a lázad.

Egy patak... Az persze jó lenne. Vízre valóban szükségük van.

A férfi ismét elindult, és így, hogy Alyssa támogatta, mintha könnyebb is lett volna a menetelés.

Amikor Michael először rogyott össze, az asszony segített neki felállni. A második alkalommal azonban megkérte, hogy maradjon fekvé, és pihenjen egy kicsit. A férfi nem káromkodott, nem is tiltakozott. Már ehhez sem volt ereje. Minden energiáját felemésztette, hogy újra lábra álljon, és gépiesen továbbmenjen. Bele sem mert gondolni, mi lesz, ha egyszer meg kell állnia... Egész valóját betöltötte a fájdalom, a hőség, és a kényszer, hogy egyik lábát a másik elé rakja.

Egy örökkévalóság - a valóságban néhány perc - múlva azonban végleg összecuklott. Alyssa szerencsére elkapta, és lefektette a földre.

- Pihennem kell egy kicsit - suttogta Michael. - Erőt gyűjtök, aztán mehetünk tovább.

- Úgy, úgy, csak pihenj!

A férfi érezte, hogy betakarják.

- Beesteledett végre? Letáborozunk?

- Majdnem. - A nő hangja nagyon távolinak tűnt. - Aludj, Michael! Hamarosan visszajövök.

- Hová mész?

- A faluba. - Alyssa hűvös keze egy pillanatig elidőzött a férfi homlokán. - Jövök, amilyen gyorsan csak tudok.

Tehát elmegy, és a sorsára hagyja... De hiszen épp ezt akarta, nem?

- Nem jössz vissza, tudom.

- De igen. Nemsokára.

- Ne gyere vissza!

- Visszajövök. Nem hagyhatlak meghalni csak azért, nehogy fog-ságba ess, amire egyébként meglehetősen kicsi az esély. Ó, de minek is magyarázok? Nem vagy olyan állapotban, hogy megértsd. Szép álmokat! Mindjárt itt leszek megint.

Azzal elment. Magával vitte hűs kezét és cirógató hangját. Michael kis híján felkiáltott csalódottságában, de aztán eszébe jutott, hogy az asszonynak a faluban a legjobb, őt viszont nem láthatja, és nem hallhatja meg senki.

Nem láthatja senki... De hiszen egy ösvényen fekszik! Bármikor erre jöhet valaki... Nagy nehezen négykézlábra állt, és bár forgott vele a világ, addig mászott, míg észre nem vett egy nagy bokrot. Akkor lefeküdt a földre, és miközben begurult a sűrű ágak alá, be-ütötte valamibe a sérült lábát. Csillagokat látott a fájdalomtól, hosszú percekbe telt, mire annyira magához tért, hogy egyáltalán nyugodtan lélegezni tudott. Most már biztonságban van, tehát pihenhet, jutott eszébe. Igen, erőt gyűjt, aztán továbbmegy... Hiszen sietnie kell...

5. FEJEZET

Michael kinyitotta a szemét. A földön feküdt, és ágakat, leveleket látott maga fölött. A feje és a lába fájdalmasan lüktetett. Már nem volt világos, de igazán sötét sem... Hiszen ez egy esőerdő! Hát persze... Megsérült és belázasodott, Alyssa pedig elment a faluba. Itt hagyta.

Egyedül van. Haldoklik.

Nem! Nem halhat meg!

Összeszedte minden erejét, és felkönyökölt, de azonnal szédülni kezdett. A következő pillanatban, amikor teljesen elsötétült előtte a világ, erőtlenül visszarogyott a talajra.

Alyssa azt ígérte, visszatér. A hűvös kezű, hosszú combú, simogató hangú Alyssa... Ó, legalább egyszer az életben hallhatná még a hangját!

Hát nem furcsa? Hallani ugyan nem hallotta az asszonyt, de egyszerre maga előtt látta. Látta, hogy örült néhány napja a lepkéknek, látta az arcán a sárpöttyöket, látta azt a hajtincset, amely rakoncátlanul mindig a homlokába hullt.

- Mindjárt ott vagyunk - mondta Alyssa spanyolul, amikor egy rövid, de meredek emelkedőhöz értek.

Így utólag már nem is értette, hogyan tudta Michael olyan állapotban megmászni ezt az útszakaszt. A szíve úgy zakatolt, hogy alig hallotta a háta mögül érkező választ, amely szintén spanyolul jött ugyan, de olyan erős tájszólással, hogy csak nehezen lehetett érteni.

Lassabbra fogta lépteit. Andrew nővér ugyan jó erőben volt, de már elmúlt hatvanéves, senor Pasquez pedig, a falu elöljárója, még nála is több évet számlált.

Felérve Alyssa kutatóan körülnézett, és megrémült, amikor nem találta a férfit. Biztos volt benne, hogy itt hagyta Michaelt. De akkor hol lehet? A takaró, amellyel betakarta, a földön hevert, az ösvény mellett.

- Talán továbbment - vélekedett senor Pasquez. - De ha olyan beteg, mint mondja, nem juthatott messzire. Ne aggódjon, megtaláljuk!

Alyssa idegesen mosolygott.

- Hát, remélem... Ó, már látom is! Ott, a bokor mögött!

Odasietett, és félrehúzta az ágakat. Andrew nővér ott volt a nyomában, senor Pasquez a szamarával kicsit lemaradva követte őket.

Michael nem mozdult, csak a mellkasa emelkedett és süllyedt, jelezve, hogy még lélegzik.

- Michael! - Az asszony a homlokára tette a kezét. - Hoztam segítséget. A férfi lassan kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

- Csakhogy hangod is van végre - lehelte, aztán megint elveszítette az eszméletét.

Kezek ragadták meg a karját és a lábát, mire Michael, egy pillanatra felbukkanva a kábulat tengeréből, védekezően hadonászni kezdett.

- Csss... Nincs semmi baj. Fel kell emelnünk, hogy a taligára tehesünk. Ez Alyssa hangja volt. Alyssa akarja felemelni? Jó, akkor nem tiltakozik. Pedig fáj a mozgatás, a fogát is összeszorította, anynyira fáj.

- Alyssa?

- Itt vagyok. Beletelik egy kis időbe, mire leérünk a faluba, és biztosan nem lesz kellemes az út, de ki fogod bírni. Ki kell bírnod. Andrew nővér képzett ápolónő, van penicillinje, és ismeri a helyi gyógynövényeket is. Ha valaki, ő biztosan segít rajtad.

Michaelnek valahonnan rémlett egy Maria Elena nevű apáca. De ki lehet ez az Andrew nővér? Andrew Scopes keresztnéve... Lehet, hogy Scopes is itt van?

Eileen Wilks

A, nem, az teljesen kizárt. Michael lehunyta a szemét. Ha már képzelődött, akkor finom, puha ágyat szeretett volna képzelni magának és egy légkondicionáló berendezést. Irtózatosan kényelmetlen volt ez a kordé, mindene fáj. Aztán egyszer csak elmúlt a fájdalom. Sokan voltak körülötte, Michael hallotta a hangjukat, de egy szót sem értett. Mintha gyerekek is csiviteltek volna mellette... Vajon hol a csudában lehet?

Csak annyit tudott, hogy Alyssa ott van mellette. Folyamatosan érzekelte a jelenlétét. Most is fogta a kezét, miközben néhányan fel-emelték, és bevitték valahová. Aztán egyszer csak azt vette észre, hogy egy sima felületen fekszik, valaki felemeli a fejét, majd egy csészét tartanak a szájához. Víz volt benne. Tiszta, hideg víz.

Aztán elkezdték lehúzni a nadrágját. Michael homloka ráncba szaladt.

- A nővér meg szeretné nézni a sebedet - magyarázta Alyssa.

- Miért jöttél vissza?

- Mert képtelen lettem volna azzal a tudattal élni, hogy a sorsodra hagytalak. Ne félj, minden rendben lesz, Michael. A falubeliek jóra-való, tisztességes emberek. Ragaszkodtak hozzá, hogy idehozzalak, segíteni akarnak neked. - Az asszony megcsókolta a beteg homlokát.
- Meglásd, hamarosan meggyógyulsz.

A férfi tudata kitisztult egy pillanatra, és egyszerre pontosan tudta, hogy nem képzelődik. Alyssa valóban visszatért, és ide hozta, ebbe a falusi kunyhóba. Vagy is azt tette, amit nem lett volna szabad: veszélyeztette a küldetése sikerét. De azzal, hogy visszatért, ismét együtt voltak, még hozzá egyelőre biztonságban.

Michael annyira megkönnyebbült erre a gondolatra, hogy a következő pillanatban ismét beleszédült a körülötte kavargó sötétségbe.

Alyssának a derekáig érhetett a hűs víz, s a lábujjai között iszapot érzett, ahogy a haját dörgölte a mosószappannal. Madarak daloltak, a

levegőben a nedves föld és a buján zöldellő növények szaga terjengett. A keskeny folyócska fölél behajoltak a vastag törzsű fák, de azért lehetett látni a vakítóan kék ég egy keskeny sávját.

Alyssa felpillantott, és Michaelre gondolt. A látás előző éjjel érte el a csúcspontját, de azóta folyamatosan csökkent. Előző éjjel, élet és halál között vergődve, a férfi egyfolytában félrebeszélte. Főleg a fivéreit, Jacobot és Luke-ot emlegette, velük folytatott egyoldalú párbeszédet, meg az anyját hívta és egy másik nőt, egy bizonyos Adat. Vajon ő kicsoda? A nagynénje? Mostohaanyja? Esetleg a barátnője?

Lemerült a víz alá, aztán prüszkölve felbukkant megint.

- Most már nagyon tiszta, senora - hallotta a partról.

Alyssa ránevetett a tizennégy éves lányra, aki elkísérte a folyóhoz. Úgy tűnt, a faluban ez a szokás nem illik vagy nem biztonságos egyedül fürödni.

- Ó, igen, most már valóban tiszta vagyok.

Pilar feléje nyújtott egy nagy vásznat, amellyel megtörülközött, aztán gyorsan felöltözött.

Útban a falu felé Pilar szakadatlanul csacsogott. Ő is, mint mindenki a faluban, hamar a szívébe zárta Alyssát, bár nem nagyon tudták, mit tartsanak felőle. Furcsának találták a fürdési mániáját, és azt sem nagyon értették, hogy lehet lelkipásztor egy nő. Alyssa csöppet sem hasonlított sem az apácákra, sem Roberto atyára, aki évente vagy kétevente látogatott el a faluba, esketni, keresztelni, és beszélni az időközben elhunytak sírját.

A forráshoz érve Pilar elköszönt, az asszony pedig letette a vödöröt, és az jutott eszébe, milyen jó, hogy már nem kell sem jódozniuk, sem felforralniuk a vizet, mint az őserdőben Michaellel. Ó, mennyire szerette a férfit! Néha már abba is belesajdult a szíve, ha csak rá gondolt. Mert persze ezt a szerelmet, bár még el sem kezdődött igazán, máris beárnyékolta a szükségszerű szomorú vég. Alyssa tisztá-

Eileen Wilks

ban volt vele, hogy ha vége lesz ennek a kalandnak, soha többé nem találkoznak.

- Su novio, el está mejor hoy?

Alyssa kénytelen volt visszazökkenni a valóságba. Egy vörös kendős, középkorú asszony méregette kíváncsian, miközben arra várt, hogy ő is sorra kerüljön a forrásnál. A nő az iránt érdeklődött, hogy van Alyssa vőlegénye. Mert bár San Christóbalban nem voltak különösebben álszemérmesek vagy erkölcsösözök az emberek, az azért itt sem volt szokás, hogy egy fiatal özvegy egy vadidegennel kettesben kóboroljon az erdőben. Így aztán a helyiek úgy könyvelték el magukban, hogy Michael Alyssa jövődöbelije, Andrew nővér pedig azt tanácsolta az asszonynak, hogy ne tiltakozzék a megszólítás ellen. Gyorsan megtöltötte a másik vödört is.

- Sajnos Michael nem valami jó beteg - mondta spanyolul. - Nincs hozzászokva a heverészéshez, és ezért minden baja van. Szörnyen türelmetlen. Mintha bizony ilyen súlyos sebből egyetlen éjszaka alatt kigyógyulhatna az ember!

Az idősebb nő felnevetett.

- Ilyenek a férfiak! Ha megbetegszene, olyanok, akár egy nyűgös kisgyerek. Egyfolytában ugráltatnak minket... Hozd ide ezt, vidd ki azt... Rengeteg gond van velük, de ha meg nincsenek itt, akkor szörnyen hiányoznak.

Nagyot sóhajtva a forráshoz lépett, Alyssa pedig a vállára vette a fából készült, járomszerű tákolmányt, amelyre akasztva a helyi asszonyok a vödörket cipelték. Nagyon nehéz volt a terhe, alig bírta. Lassan botorkált Cuatepec legterjedelmesebb épülete, az árvaház felé.

Óriási szerencséjük volt Michaellel, hogy három napja pont ebbe a faluba botlottak bele, más északi koldusszegény településekkel ellentétben ugyanis ez a helység virágzott. A talaj termékenyebb volt, mint máshol, mert a férfiak kemény munkával minden évben

felduzzasztottak a kis folyót, és elárasztották a szántókat, a hordalék és az iszap pedig köztudottan jót tesz a földnek. Mivel volt elegendő takarmány, több család is tartott baromfit és kecskéket, sőt a közeli forrásnak köszönhetően egészséges, iható víz is az emberek rendelkezésére állt.

És a legfőbb szerencse az volt, hogy Andrew nővér és Constancia nővér itt, ezen a helyen hozta létre vagy tizenöt évvel ezelőtt kis árvaházukat. De nem csak a magukra maradt gyerekekről gondoskodtak. Egyébként is rengeteg mindent tettek, hogy javítsák az itt élők életkörülményeit.

Sajnos azonban munkaképes férfiakat nem adhattak a falunak, márpedig ebben volt most a legnagyobb hiány. Az volt ugyanis a helyi szokás, hogy a fiatal legények néhány hónapra elhagyták a települést, és a folyó túloldalán lévő kávéültetvényen próbáltak egy kis pénzt keresni. Aztán jött El Jefe, és vele együtt a kényszersorozások. Sok hadra fogható férfit egyszerűen magukkal vittek a lázadók, s közülük bizony nem mindenkinek sikerült hazaszökni. Például senora Valenzuela férjének sem.

Míg odaért az árvaházhoz, Alyssa három gyerekekkel, egy öregemberrel, egy kecskével és néhány asszonnyal találkozott.

Az épületben, ahol az apácák laktak védenccikkel, négy betonozott szoba volt.

A legnagyobbban zajlott a közösségi élet: itt főztek, ettek, játszottak, imádkoztak és tanultak. A másik három hálóterem gyanánt szolgált. Egy a fiúké volt, egy a lányoké, s a legkisebb a nővéreké.

Alyssa fellépett a verandára, ahol egy helyes, fiatal lány éppen kukoricát tört egy kőmozsárban. Odabenn egy hat év körüli kislány babot tisztított. Két kisfiú pedig azon civakodott, melyikük a soros a fahordásban. Egy kisebb legényke a sarokban kuporgott, arccal a fal felé fordulva, és láthatóan igencsak lógatta az orrát.

Eileen Wilks

Alyssa elmosolyodott. Hát persze, megint Manuel... A gyerek olyan kíváncsi és eleven volt, mint három másik, és mivel e két tulajdonságához még meg gondolatlanság is társult, igen gyakran kiérdemelte a büntetést.

- Ki mondta, hogy cipekedjék? - csóválta a fejét Alyssa láttán Andrew nővér. - A vízfordás kemény munka, és magának még erősödnie kell.

- Elbírom. - Alyssa letérdelt, hogy a földre tehesse a vödörket. - Egyébként pedig én is iszom, miért ne hordhatnék hát vizet?

A helyiség legtávolabb sarkában ott ült Michael. Mellény és nadrág volt rajta, kezében egy jókora kést és valami lapos fadarabot tartott. Ahogy dolgozott, látni lehetett izmainak játékát.

Aztán felnézett.

Az arcán persze látszott, hogy még nem teljesen egészséges, de a szeme... Ó, miért is néz így rá? Talán, mert megsejtette, mit érez iránta? Alyssa kissé zavartan hajtotta le a fejét, és leakasztotta a vödörket a vízfordó rúdról.

- Úgy látom, a betegünk hasznos elfoglaltságot talált magának - jegyezte meg, mire Andrew nővér felnevetett.

- Megígérte, hogy ha faragni hagyom, nem megy ki fát vágni.

- Fát vágni? - Az asszony felegyenesedett, és szigorú pillantást vetett Michaelre. - Hogy jut eszedbe ilyesmi? Még jó ideig kímélned kell magad!

- Most miért szidsz? Hiszen jó fiú voltam! - adta a sértődöttet a férfi. - Nem akarod inkább megtapintani a homlokomat, hogy vajon nem jött-e vissza a láz?

- Sajnos nem érek rá. Segédkezniem kell az ebédfőzésben.

- Nem hinném - rázta a fejét az apáca. - A lányok értik a dolgukat, egyedül is boldogulnak.

- És Constancia nővér?

- Katekizmust tanít a legkisebbeknek. Szerintem ő sem szorul segítségre. Üljön csak le nyugodtan, és foglalkozzon a barátjával!

Alyssa, mit tehetett volna, engedelmeskedett. Mielőtt azonban a férfihez lépett, megtöltött egy bögrét vízzel.

Michael fekhelye két takaróból állt, melyeket kettéhajtottak, hogy minél kényelmesebbé tegyék a kemény betonpadlót. Az Alyssa nyugvóhelyéül szolgáló két másik pokróc összegöngyölve hevert a fal tövében. Itt aludt minden éjjel, Michael mellett - már persze ha egyáltalán aludni tudott.

A férfi közelsége még a betegsége idején is felizgatta, s ahogy javult az állapota, a helyzet egyre elviselhetetlenebbé vált. Legfőképpen azért, mert Alyssa nem akart engedni a szíve és a teste unszolásának.

Michael félretette a kést és a fadarabot, majd mosolyogva elvette a bögrét.

- Köszönöm.

Alyssa leült melléje a pokrócra, de gondosan ügyelt rá, nehogy hozzáérjen. Nem mintha ez sokat segített volna rajta. A testét éppúgy előtötte a forróság, mintha engedett volna a vágynak, és megcirógatta volna Michael izmos karját.

- Min dolgozol?

- Egy tálat faragok. Andrew nővér úgy tesz, mintha nagy szüksége volna edényekre. - A férfi egy hajtásra kiitta a vizét, és a földre tette a csészét. - Úgy látom, újabb fürdőzéssel botránkoztatad meg a falubelieket.

Alyssa elpirult.

- Honnan tudod?

- A hajad még nedves és csillog.

- Mi értelme van ennek? - kérdezte szomorúan az asszony.

- Minek?

- Hát hogy szépeket mondasz. Hogy udvarolsz nekem.

Eileen Wilks

- Lelkésznek nem lehet udvarolni?

- Nem erről van szó. Feszélyeznek a bókjaid.

- Nem a bókjaim feszélyeznek, hanem valami egészen más, de sajnos ezen nem segíthetek. Egyelőre legalábbis nem.

Ó... A beszélgetés kezdett olyan irányt venni, amely egyáltalán nem való egy apáca és három kisgyerek fülének.

- Elég a lustálkodásból - jelentette ki Alyssa, és fel akart állni. - Dolgom van.

- Ne menj el! - fogta meg a kezét a férfi. - Ígérem, jó leszek.

A hangja szelíden, békítően csengett, de a szemében vidámság csillogott. Alyssát bosszantotta, hogy rajta derül.

- A baj csak az, hogy mi ketten egészen mást értünk rajta, mi is a jó.

- Tudod, milyen csábító az ajkad, ha duzzogsz? Az asszony önkéntelenül elmosolyodott.

- Próbálkozz csak! Rövidesen azt is meglátod, milyen szép vagyok, ha úgy istenigazából dühbe gurulok.

Michael nevetve felvette a kését meg a fadarabot, és újra dolgozni kezdett.

- Említettem már, hogy amikor beteg voltam, összekevertem Andrew nővért Scopesszal?

- Nem. Ki az a Scopes? Az egyik embered? Ó, igen, már rémlik. Amikor lázas voltál, és félrebeszéltél, rendszeresen utasításokat adtál neki.

- Tényleg? - Michael meglepettnek látszott. - Sokat beszéltem?

- Meglehetősen. De hogyan keverhetted össze az egyik katonádat egy apácával?

- Úgy, hogy a keresztnéve Andrew, és ő is ír származású, csak úgy, mint a nővér. Elég hasonló a kiejtésük is, így aztán lázálomban összemosztam őket.

Alyssa mosolyogva simított végig az ezüstszínű takarón, mely a pokrócokra volt terítve. Aztán elkomolyodott.

- A nővérek nagyon kedvesek voltak hozzánk. De nemcsak ők, az egész falu... Óriási szerencsénk van, hogy éppen ide vetődtünk.

- Szerencse? Különös szó egy lelkész szájából.

- Én úgy fogalmaznék, hogy az Úr vezérelt ide minket. De, gondolom, te valószínűleg véletlen szerencsének tartod.

- Azért nem vagyok teljesen hitetlen, bár kétlem, hogy szavakba tudnám formálni, miben is hiszek. - Michael egy darabig némán fargicsált tovább. - Kicsit aggódom - vallotta be néhány perc múlva. - Nem szeretném, ha ezeknek a rendes, jóra való embereknek bűnhődniük kellene azért, mert segítettek nekünk.

- Azt én sem szeretném. - Az asszony megborzongott, amikor alaposan szemügyre vette a jókora túlélőkést. Hasznos szerszám, gondolta. De vajon mindig csak ilyesmire használta, vagy már őlt is vele?

Megrázta a fejét, hogy elhessegesse a kellemetlen gondolatot.

- A nővérek ragaszkodtak hozzá, hogy behozzunk téged a faluba. És a többiek is igen nagylelkűen bántak velünk, főleg, ha azt nézzük, milyen kevés is az, amijük van.

- Gondom lesz rá, hogy soha ne kelljen megbánniuk a segítőkészségüket. - A penge nyomán egy hosszú faforgács vált le az alakuló tálból. - Két-három nap múlva elég erős leszek ahhoz, hogy továbbmenjek. Velem tartasz, vagy itt maradsz a faluban?

Alyssa számított erre a kérdésre. Egész csomó mindenre fel volt készülve, ami szerencsére nem következett be. Tartott tőle, hogy a férfi dührohamot kap, amiért akarata ellenére idehozta. Tartott tőle, hogy alighogy magához tér, azonnal el akar majd menni. De Michael nem volt dühös, és láthatóan képes volt józanul felmérni a helyzetet. Csak ne nézett volna így rá, ilyen zavarba ejtően!

Eileen Wilks

- No, mi az? - simította meg a homlokát a férfi. - Miért vagy ilyen gondterhelt?

- Az jutott eszembe, mennyire féltem, hogy idő előtt útra kelsz. Hogy megszöksz a faluból, még mielőtt egészen begyógyul a sebed.

- A láz miatt voltam olyan elutasító - magyarázta Michael. - A betegség teljesen elvette az eszemet, nem tudtam tisztán gondolkodni csak meneteltem tovább ahelyett, hogy segítséget kértem volna.

A kés újabb barázdát szántott a fába. Az asszony alig észrevehetően elhúzódott.

- Zavar a késem? - találta ki Michael. - Hiába, katona vagyok, és az is maradok. Ne várd tőlem, hogy megtagadjam önmagam!

- Ilyesmi eszembe sem jutott. De te se várd tőlem, hogy úgy tegyek, mintha nem zavarna.

A férfi bólintott.

- Legalább őszinték vagyunk egymáshoz. Elég ígéretes kezdet, nem gondolod?

Elbűvölőnek találta Alyssát. Miközben az asszony az egyszerű vacsora elkészítésében és a gyerekek mosdatásában segédkezett, Michael le sem tudta venni róla a szemét.

Tisztában volt vele, hogy Alyssát kínosan érinti az érdeklődése, de nem bánta, sőt. Kifejezetten vágyott rá, hogy a nő állandóan a tudatában legyen a jelenlétének. Időközben ugyanis megváltoztak a játékszabályok. Sőt valójában minden megváltozott. Michael ugyan még ügyetlenül botorkált ezen a számára teljesen új terepen, de legalább már látta a célt.

Amikor a többiek gyülekezni kezdtek a tűzhely mellett, az asztal körül, a férfi is felállt. Noha még használta a botját, napról napra kevésbé volt rá szüksége.

Constancia nővér elmondta az asztali áldást, aztán a két legidősebb lány feltálalta a vacsorát. Pilar a babos tálat az asztalfőre tette, oda, ahol Michael ült. A férfi megköszönte az ételt, szedett magának,

aztán továbbadta a tálat Alyssának. Az ujjuk könnyedén összeért, mire az asszony mosolyogva rápillantott - aztán gyorsan elkomorodott megint.

Nem bízik bennem, gondolta Michael, és ez a gondolat elszomorította. Bár, ha őszinte akart lenni, meg tudta érteni Alyssát. Ugyan mi oka volna rá, hogy megbízzon benne?

A férfi testhelyzetet változtatott a kemény padon, mert fájni kezdett a lába. Ma már elég rendszeren megdolgoztatta, de azért arra ügyelt, hogy ne erőltesse túl az izmokat. Szeretett volna mihamarabb rendbejönni, hogy folytathassa útját. Lehet, hogy okosabban tette volna, ha hamarabb felkerekedik? Lopva végigmérte a mellette ülő nőt, aki még nem nyilatkozott, vele tart-e, vagy sem. Márpedig nélküle semmiképp nem akart útnak indulni.

- Senor West? - szólította meg egy gyerek, majd amikor Michael odafordult, szaporán folytatta, természetesen spanyolul: - Mesélne még egy kicsit arról a fura, képekkel teli dobozról, amit televízióknak hívnak? És az elektromosságról, amely ezt a csoda szerkezetet működteti?

Michael rámosolygott a folyton kíváncsi Manuelre, aki egész nap elhallgatta volna, miféle nagyszerű találmányok könnyítik meg az emberek életét odaát, az Egyesült Államokban. Türelmesen magyarázott. Úgy gondolta, egy ilyen értelmes gyerek megérdemli, hogy a lehető legtöbbet megértsen a világból.

Az egyik nagylány megfeddte Manuelt, hogy nem hagyja enni a vendéget, mire a gyerek nagyot sóhajtva a tányérja felé fordult, s így végre Michael is el tudta fogyasztani a babot.

- Értesz a gyerekek nyelvén - állapította meg halkán Alyssa.

- Mert szeretem őket. De úgy láttam, te is. Az asszony bólintott.

- Hát igen. A gyerekvállalás a másik dolog, amibe sokáig nem mertem belevágni. Bár akkor természetesnek tűnt, hogy nem sietem el a szülést, hiszen egy év missziós munkát terveztünk a férjemmel.

Eileen Wilks

- És? Megbántad, hogy nem szültél? - Michael a nő keze után nyúlt. - De hiszen még lehetnek gyermekeid.

Például tőlem, tette hozzá gondolatban, és bár kicsit megijesztette, ugyanakkor fel is izgatta ez az ötlet. Igen... Bármilyen különös, kíváncsi lett volna, milyen lehet Alyssa az ő gyermekével várandósán.

Az asszony elhúzta a kezét.

- Egyél! Csak akinek üres a tányérja, az kap édességet.

Michael készségesen engedelmeskedett. Aki ismerte őt, az tudta, hogy akkor ilyen buzgó, ha igencsak elégedett magával. Márpedig most minden oka megvolt az elégedettségre, hiszen egyre biztosabbnak látta, hogy Alyssa az övé lesz, méghozzá hamarosan.

Vacsora után hágott csak igazán a tetőfokára a hangulat a kis közösségben. Michael mindenáron ki akarta venni a részét a házimunkából, és Manuel - meg a többi fiú - nagy csodálkozására saját kezűleg mosogatta el a babos fazekat.

Amikor a gyerekek megkérdezték, miért végez női munkát, a hadnagy elmagyarázta, hogy egy igazi férfi soha nem henyél. Mivel fát még nem tud vágni, hát mosogat, ezzel járul hozzá a közös étkezéshez.

Miután jól kibeszélgették magukat, Andrew nővér átkötötte a férfi sebét, majd Constancia nővérral egyetemben ágyba dugta a gyerekeket, végül mindketten visszavonultak a szobájukba. Mire Michael visszaért a ház mögötti mosdóból, már alig pislákol a tűz. A helyiségben meleg volt, és sötét, és végre kettesben lehettek Alyssával.

Az asszony éppen kihajolt a nyitott ablakon, és behúzta az ablakablákat. Egy ócska, viseltes pamut hálóing volt rajta, melyet nyilván ajándékba kaphatott valakitől, és amely olyan nagy volt rá, hogy szinte elveszett benne.

- Hogy van a lábad? - kérdezte, amikor visszafordult. - Ma elég sokat mozgottál.

- Fáj, de már sokkal kevésbé. - Michael a sarokba támasztotta a botját, aztán leereszkedett a takarójára.

- Hála istennek! Bele sem merek gondolni, mi történt volna veled, ha nincs penicillin a faluban... Szörnyű állapotban voltál. - Alyssa letérdelt, és kigöngyölte a takaróit. - Kész csoda, hogy máris ilyen jól érzed magad.

- Hát igen. Tőlem nem lehet egykönnyen megszabadulni, rendkívül szívós vagyok.

Az asszony halkan elnevetett. Michael oldalt fordult, és felkönyökölt. Hosszan gyönyörködött benne. Elvárásolta és felizgatta az éjszaka az árnyak, a parázs vöröses fénye, a hálóing suhogása, Alyssa meztelen talpának halk nesze.

- Tudod, hogy eddig kizárólag a szabadban láttalak? Ismeretséünk kezdete óta csak itt, a faluban volt tető a fejünk fölött.

- Erre még nem gondoltam. - Az asszony kiterítette az egyik pokrócot. - De az az igazság, hogy nem is ismerjük még egymást olyan rég. - Lefeküdt és betakarózott, majd elgondolkodva folytatta: - Kíváncsi vagyok, vajon az embereidnek sikerült-e megmenteniük Maria Elena nővért.

- Arra mérget vehetsz. Nagyon rátermett fickók.

Alyssa szeme nedvesen csillogott a félhomályban, és a férfi arra gondolt, mennyire bensőséges, bizalmas egy ilyen esti együttlét.

- Nem is olyan rég még hozzám simultál éjszakánként - jegyezte meg, mire a nő elfordult, és zavarában a takaró csücskét kezdte babrálni.

- Amíg a puszta földön háltunk az őserdőben, nem tehettem mást. Melegítenünk kellett egymást, vagy nem?

Michael azon morfondírozott, vajon Alyssa szíve is olyan hevesen ver-e, mint az övé. Persze egyszerűen választ kaphatott volna a kérdésre. Elegendő lett volna kinyújtania a karját, és megérinteni az

Eileen Wilks

asszony karcsú nyakát. De tudta, hogy akkor valószínűleg felugrana, és pokrócoston a legtávolabbi sarokba menekülne.

Felsóhajtott.

- Mondd csak, te mindig azt teszed, amit kell, Alyssa Jean? Az asszony nevetett.

- Így már nagyon rég nem hívtott senki. Legfeljebb anyám, évekkel ezelőtt, és kizárólag akkor, ha valami neki nem tetsző dolgot műveltem.

- Pedig egyébként nem sokban hasonlíthatok az édesanyádra - mosolygott Michael.

Alyssa nem felelt azonnal.

- Ez igaz - mondta végül habozva. - Épp ezért fekszem én itt, te meg ott.

A férfi persze mondhatta volna, hogy nem kell félnie tőle, mert a legtisztességesebb szándékkal közeledik hozzá, de ez csupán részben lett volna igaz. Arról nem is beszélve, hogy az asszony valószínűleg ekkor is késztetést érzett volna a menekülésre. Bár tulajdonképpen eddig is elköltözhetett volna mellőle, ha akar. Michael állapota már rég szükségtelessé tette az éjszakai felügyeletet.

Vagyis azért marad mellette, mert ő is kívánja a közelségét... A férfi arca felderült.

- Mit szólnál holnap egy piknikhez?

- Hogy mihez?

- Hiszen tudod: egy kis kirándulás, aztán ebéd a természet lágy ölén, porral és hangyákkal körítve.

- Nem gondolod, hogy ilyesmiben bőven volt részünk az elmúlt néhány napban? - kuncogott Alyssa.

- Van igazság abban, amit mondasz, de sajnos rettentően unatkozom itt. Emellett nem ártana, ha lassan elkezdeném szoktatni a lábam a gyalogláshoz, anélkül persze, hogy túlterhelném. Erre szerintem

egy erdei séta a legjobb alkalom, márpedig társaság nélkül a legszébb táj sem ér egy hajítófát sem.

- Hát jó... Ha ennyire akarod. - Az asszony tétovázni látszott, mintha megsejtette volna Michael hátsó szándékát, de végtére is beleegyezett.

A férfi elégedetten mosolygott.

- Nagyszerű. Akkor holnap reggel mindent előkészíték. Jó éjt, Alyssa!

- Jó éjt!

Michael a hátára fordult, és a plafont bámulva arra gondolt, hogy mostanáig sosem érezte hiányát egy nőnemű barátnak. Eletében először fordult elő vele, hogy egy nőre hagyatkozott, és megtapasztalta, milyen érzés megbízni egy asszonyban. Azon kapta magát, hogy Alyssáért ugyanúgy a tűzbe menné tenni a kezét, mint a fivéréiért vagy az embereiért a seregben. És csodálatosnak találta ezt az érzést.

Mind ez idáig megvetően kacagott, ha férfi és nő barátságáról halott. Azt el tudta képzelni, hogy ellenkező neműek közvetlen viszonyban legyenek egymással, hiszen neki magának is sok jó ismerőse volt a hölgyek között, de ami Alyssához fűzte, az valami egészen más volt. Jóval több ennél. Rá számíthatott, rábízhatta az életét is ugyanúgy, ahogy a csapata tagjaira vagy a bátyjaira rábízta volna.

Ugyanakkor Alyssa olyan jó barát volt, akit kimondhatatlanul kívánt is - majd beleőrült az utána való vágyakozásba.

Michael, amióta angyalbőrbe bújt, most először helyezett valamit a parancs, a hadsereg érdekei elé. Tudta, hogy azonnal indulnia kellene, hogy egy napig sem időzhetne itt tovább, mégis maradni akart. Meg akart erősödni annyira, hogy az asszonyt is magával vihesse, hogy gondoskodhasson róla, és szükség esetén meg tudja védeni.

Igen, azt akarta, hogy Alyssa az övé legyen, még hozzá nem csupán egy forró ölekezés erejéig, hanem mindörökre.

Eileen Wilks

Természetesen tisztában volt vele, hogy nem lesz könnyű dolga. Először is meg kellett küzdenie a halott férj emlékével, akihez a nő még mindig őszintén ragaszkodott.

Másodszor Dallasban ott várt rá Cami, akinek megígérte, hogy ez után a bevetés után feleségül veszi. Ez bevallottan érdekházasság lett volna csupán, hogy Michael hozzájuthasson a letétbe helyezett családi vagyonhoz, de a férfi biztosra vette, hogy Alyssa nem így látja majd. Ha kiderül, hogy vőlegény, soha az életben nem áll szóba vele, ha pedig a körülmények ismeretében megkéri a kezét, azzal fogja vádolni, hogy kizárólag az apai örökség miatt akarja elvenni.

A harmadik dolog, ami kissé aggasztotta, az volt, vajon tudja-e majd úgy szeretni Alyssát, ahogy az megérdemli. Olyan múlhatatlan rajongással, ahogyan Dan szerette.

Michael nem ismerte a szerelemnek ezt az arcát. Ő csak azt tudta, milyen, ha két ember a vágy hevében olyan mohón kapaszkodik össze, hogy kis híján egymást is megfojtják...

Hát igen, a testi szerelem terén soha nem voltak gondjai. De, végére is, kis szerencsével úrrá lehet a többi problémán is. Alyssának nem muszáj megtudnia, hogy Cami egyáltalán létezik. Az a liba úgyis csak pénzt akar, és ha a házassági szerződésbe belefoglalt összeget megkapja, nyilván nem fog báncódni az elmaradt esküvő miatt.

Sikerülni fog, sikerülnie kell!

Elvégre Dan két éve halott, ő pedig nagyon is él, és Alyssa legalább annyira kívánja őt, mint ő az asszonyt. Csakhogy számára az ágy és az oltár szorosán összetartozó fogalmak.

Michael tudta, hogy nagyon átgondoltan és mindenekelőtt gyorsan kell cselekednie, különben elveszíti Alyssát. Minden rendelkezésére álló eszközt be kellett vetnie - beleértve a testi szerelem meggyőző erejét is -, hogy házasságra bírja az asszonyt.

6. FEJEZET

Alyssa meglepődött, amikor ráébredt, hogy december tizenkettő-dike van, és ő ahelyett, hogy egy bevásárlóközpontban vásárolgatna, éppen az őserdőben sétál. Piknikre készül egy férfival, akit szívből szeret, de aki soha nem lehet az övé... Ujjai görcsösen fonódtak a zacskó köré, melyben gyümölcs volt, kenyér és kecskesajt.

- Nagyon csendes vagy ma reggel - pillantott rá Michael.

Eleinte a folyóparton haladtak, most tértek rá épp egy keskeny ösvényre, amely befelé vitt, a sűrű bozótosba.

- Arra gondoltam, hogy otthon talán havazik. És hogy mindjárt itt a karácsony.

- Ó, szóval ünnepi hangulatban vagy! - Michaelnek még a kezében volt a bot, de már nem nagyon használta. - Elmeséled, hogyan szoktál ünnepelni?

- Általában otthon, San Antonióban, a gyülekezetemmel. Tudod, a nagy egyházi ünnepek táján sok a tennivalóm a templomban, a születésemet ilyenkor nem nagyon tudom meglátogatni. Inkább ők jönnek hozzám, mint ahogy az elmúlt két évben is.

Hát persze, hogy ne legyen teljesen egyedül...

Most pedig egy olyan férfi mellett sétált, akire ha csak ránézett is, végigborzongott testén a vágy. Egy olyan férfi mellett, akinek pisztoly és túlélőkés volt az övébe tűzve...

- És te? Te hol töltöd az ünnepeket? - kérdezte meg gyorsan.

- Otthon, családi körben - felelte Michael. - Összejövünk, ajándékokat bontunk, és rengeteget eszünk. Ada egy álló napig töm minket pulykával és egyéb finomságokkal, míg aztán a végén mozdulni sem tudunk. Aztán pedig egy álló napig zsörtölődik velünk, hogy micso-da férfiak azok, akik még a konyhát sem tudják rendesen kitakarítani.

Eileen Wilks

- Ada? Ki az? Amíg lázas voltál, gyakran emlegetted.

- Apám házvezetónője volt. Amikor az öreg meghalt, Jacob úgy döntött, megtartja a házat, és így Ada most róla gondoskodik.

- Házvezetónő? - Alyssa láthatóan meglepődött. Azokból ítélve, amit a férfi lázasan összehordott, azt gondolta volna, hogy Ada sokkal fontosabb személy. - Azt hittem, közelebb áll hozzád. Rokonnak véltem, vagy valami régi barátnőnek...

- Ada nagyon közel áll hozzám - szögezte le kissé élesen Michael. - De akkor is házvezetónő - Jaj, nehogy megsértődj, nem azért mondtam! Csak kicsit furcsa... Szóval Margaret nénikém harminc évig volt házvezetónő, de egyik család sem takarította ki helyette a konyhát, még karácsony szent napján sem.

A férfi elnevette magát.

- Hát, Ada nem nagyon hagy nekünk választási lehetőséget. Ohó! Azt hiszem, megérkeztünk.

A parányi tisztásra érve Alyssa megtorpant.

- Ez az a hely, amiről senor Pasquez beszélt? - kérdezte megbűvölten.

- Ez. Hát nem meseszép?

Mindketten halkán, fojtott hangon beszéltek, akárcsak a templomban. A tisztást minden oldalról masszív, zöld falként vette körül az esőerdő. Középtájt egy patak csordogált, körülötte fű zöldellt, ami rendkívüli ritkaságnak számított a föld túlságosan vékony termőrétege és a dús lombú fák szolgáltatta állandó árnyék miatt. Ide azonban egy keskeny résen besütött a nap. Egy, a patak fölé hajló ágon pompás orchideák bontogatták szirmukat, szétszórva a fűben halványkék, csillagforma virágok világítottak. Aranyzöld gyík napozott a beeső fényben egy kövön, majd a mozgásra villámgyorsan eltűnt az aljnővényzetben.

- Csodálatos! - lelkesedett Alyssa. - Valóságos tündérgert.

Michael nevetve terítette le az egyik pokrócot. Aztán leheveredtek, elővették a sajtot, a kenyeret és a gyümölcsöt, majd jóízű falatozás közben kellemesen elbeszélgettek. Minden elképzelhető dologról szó esett: iskolai élményekről, zenéről, kedvenc szabadidős elfoglaltságról. Kiderült, hogy mindketten imádják a gyors autókat, s az is, hogy míg Michael kétfalás, Alyssa szenvedélyes táncos.

- Nem tudom elhinni, hogy ügyetlen vagy a táncparketten - rázta a fejét az asszony. - Akinek olyan ruganyos, harmonikus a mozgása, mint neked, az nem lehet kétfalás.

- A, szóval szerinted szépen mozgok. Nem akarod véletlenül megnézni a bélyeggyűjteményemet?

Alyssa nevetve hátradőlt, és felbámult a végtelen kékségre.

- Hát nem nagyszerű, hogy végre láthatjuk az eget?! Szép ez a sok zöld, de egy idő után olyan bezártság érzése lesz tőle az embernek.

- A szülővárosodban, Andrewsban, sokkal nagyobbak a távolságok, sokkal tágasabb a tér. De emlékezetem szerint San Antonióban igencsak sok a zöld.

- Jártál már ott? - lepődött meg a nő.

- Stephanie-t látogattam meg.

- Egy régi barátódet? - Alyssa hirtelen felült, és elvett egy guavát.

- Nem. Stephanie a mostohaanyám, Luke szülőanyja. Szegény asszony kétszer is hozzáment apámhoz, és ő tartja a rekordot, mert összesen több mint kilenc évet bírt ki mellette.

- Jó lehetett vele a kapcsolatod, ha a válasz után is meglátogattad.

- Hát igen. Rendes nő volt, mosolygós és nagyon türelmes. Ez utóbbi tulajdonságára szüksége is volt, mert másodszor épp akkor ment hozzá apámhoz, amikor a legvadabb korszakomat éltem. Tulajdonképpen neki jutott eszébe, hogy adjanak be a katonai akadémiára, és épp ez volt az ok, amiért meglátogattam. Az első egy-két évben

Eileen Wilks

ugyanis fújtam rá emiatt. Szerettem volna, ha a tudomására jut, hogy végül is nagyon jól sült el az ötlete.

- Mindhárman más anyától születtetek?

- Aha... Add csak ide! Kiveszem neked a magot. - Michael elvette a guavát Alyssától, és előhúzta kését a hüvelyéből. Amikor letelepedtek, a pisztolyt a pokrócra tette, de a késtől nem vált meg soha.

Átnyújtotta a kettévágott gyümölcsöt az asszonynak, aztán kivett egy másik guavát.

- Nem voltunk éppen mintacsalád, de azért nekünk, gyerekeknek nem volt olyan rossz dolgunk. Mindig nagyon összetartottunk, és végső soron ott volt nekünk Ada.

Már megint ez az Ada... Alyssa beleharapott a lédús gyümölcsbe.

Aztán valahol a távolban megreccsent egy ág.

Michael olyan gyorsan kapta fel és biztosította ki a pisztolyát, hogy az asszonynak megdöbbenni sem volt ideje. Jobbra tőlük madarak rebbentek fel az egyik fáról, s ugyanabból az irányból egy kapucinus majom rikoltása hallatszott.

Most már biztos, hogy járt ott valami...

Alyssa elhaló visítást, dübörgést és rőfögést hallott.

- Vaddisznók - sóhajtott fel megkönnyebbülten. - És mintha távolodnának.

- Meglehet. - Michael nem eresztette le a fegyvert, és továbbra is éberén figyelt.

- Ha csak nem akarsz lőni egyet vacsorára, szerintem nyugodtan leteheted a pisztolyt.

- A kérdés az, mi riasztotta fel őket. Az asszony nagyot nyelt.

- A jaguár éjszaka vadászik - jegyezte meg. - Fogalmam sincs, mi-féle egyéb ragadozó ijeszthet meg ennyire egy csapat meglehetősen harcias örvös pekarit.

- Például az ember.

- Ugyan már, Michael! Szerinted mekkora a valószínűsége annak, hogy lázadók bujkálnak a bozótban?

- Meglehetősen csekély, különben nem is hoztalak volna ide. Ugyanakkor sajnos nem zárhatjuk ki ezt a lehetőséget. - A férfi még egy darabig feszülten figyelt, aztán az övébe dugta a pisztolyát. - Kár, hogy oda a varázslatos hangulat.

- Mondd csak, te soha nem lazítasz?

- Bevetés során soha.

Ezt Alyssa el is felejtette. Mármint hogy ő is a bevetés része a férfi számára, egy megoldandó feladat. Mikor is kezdődött ez az egész? Így visszatekintve egy örökkévalóságnak tűnt az együtt töltött idő, de ahogy utána számolt... Nem volt az több, mint kilenc nap.

Lehetetlen! Teljességgel lehetetlen, hogy ilyen rövid idő alatt beleszeressen valakibe!

Michael közben megint odatelepedett mellé.

- Beszélünk kellene.

- Miről?

- Hát arról, amit rólam, a munkámról és a fegyverekhez való viszonyomról gondolsz.

- Nem értem, miért van ennek jelentősége - felelte mereven, elutasítóan Alyssa.

- Látnod kellene, milyen arcot vágsz, valahányszor fegyver kerül a kezem ügyébe.

- Sajnálom. - Az asszony lehajtotta a fejét. - Igazán nem akartam... Egyszerűen csak nem vagyok fegyverekhez szokva.

- Szerintem több van emögött. - Michael felvette az imént félredobott guavát, és beleharapott. - A szemed láttára lőtték le a férjedet. Érthető, hogy gyűlölöd a fegyvereket és talán azokat is, akik fegyverrel élnek.

- Nem, ez nem igaz! Gyűlöletet sohasem éreztem irántad! - Nagy igyekezetében, hogy kiengesztelje, Alyssa óriási hibát követett el:

Eileen Wilks

megérintette Michaelt. A szíve megdobbant, és a férfi is észrevette, hogy történt valami. Egyszerűen észre kellett vennie...

- Hát akkor? Mit érzel irántam? - fogta meg Alyssa kezét. - Ugyanúgy kívánsz engem, ahogy én téged?

- Ez... ez az egész olyan gyorsan jött... Olyan hirtelen.

- Talán hirtelen, de semmi esetre sem váratlanul. - Michael ajkához emelte az asszony kezét, és csókot lehelt rá. - Az első pillanattól fogva szikrázott körülöttünk a levegő. Ne mondd, hogy nem vetted észre!

- Ez nekem... nem megy. - Alyssát páni félelem fogta el, mégsem volt rá képes, hogy elrántsa a kezét. - Egyszerűen nem tudom megtenni... Nekünk kettőnknek nincs közös jövőnk, hát nem érted? Ez az egész nem vezet sehová...

- Pedig volnának ötleteim, hová vezesselek.

Az asszony kétségbeesetten próbálta emlékezetébe idézni, miért is nem szabad egymáshoz érniük, de valahogy most cserbenhagyta a józan ész. Csak annyit tudott, hogy Michael érintése, simogatása maga a csoda, s általa új életre kel.

- Nem akarok futó kalandot.

- Tudom. - A férfi elengedte a kezét, és Alyssa hosszú, dús hajába túrt. - És mi a helyzet a csókolózással? Ahhoz volna kedved?

A nő nem felelt, de nem is húzódott el, s arckifejezése láttán Michael ajkáról is eltűnt a mosoly. Komolyan néztek egymás szemébe, majd a férfi odahajolt, megérintette az arcát, és lágyan megcsókolta.

Alyssa nem mozdult, nem tiltakozott. Csupán egy pillanatra akarta magát átengedni a csók gyönyörűségének, csakhogy rajtavesztett. Elfeledte, milyen bensőséges lehet egy ilyen könnyed összeborulás, elfeledte, milyen gyorsan fellobbanhat a vágy.

A következő csók már sokkal mohóbb volt, sokkal követelőbb, és az asszony azon kapta magát, hogy szenvedélyesen Michaelhez si-

mul. Egy pillanattal később már a pokrócon feküdtek, s miközben ajkuk egy pillanatra sem vált szét, szakadatlanul cirógatták egymást.

Alyssa halkan felnyögött, amikor megérezte a mellén a férfi kezét. Egyszerre minden fenntartása tovatűnt. Jó oka volt ugyan rá, hogy he tegye meg azt, amire most készült, de hogyan is állhatott volna ellen, amikor minden éjjel erről álmodott? És ez, ami most történt, még sokkal gyönyörűsegebb volt, mint az álmok, sokkal gyönyörűsegebb, mint bármi, ami Dan halála óta történt vele...

Ahogy idáig ért gondolataiban, felsóhajtott, és megpróbálta eltolni magától a férfit.

- Ssss - cirógatta meg csillapítóan Michael, mintha csak belelátott volna a lelkébe. - Ne félj, minden rendben lesz... Nem gyászolhatsz egy életen át.

Olyan vágyakozva, szinte esdeklőn nézte, hogy az asszony önkéntelenül megcirógatta az arcát, a következő másodpercben pedig már ismét csókolóztak. Alyssát végérvényesen magával ragadták az érzései: nemcsak tökéletesen átadta magát a szenvedélynek, de kezdeményezőként lépett fel - és ez volt az a jel, amelyre a férfi várt.

Ajka lassan érzéki felfedezőútra indult Alyssa nyaka irányába, aki egyszerre többet akart: érezni Michaelt, a bőrét, a csupasz testét. Lázás sietséggel kicipzárta a férfi mellényét, és cirógatni kezdte izmos mellkasát.

- El sem tudod képzelni, hányszor álmodoztam erről - suttogta.

- Hát még én! - felelte rekedtes hangon Michael. - És most végre megvalósíthatom minden vágyamat.

- Csak ezek az átkozott ruhák ne volnának!

Alyssa lehúzta Michaelről a mellényt, majd megpróbált megszabadulni a saját öltözkétől, ami nem volt valami egyszerű feladat. A férfi már anyaszült meztelenül állt előtte, és Alyssa arra gondolt, hogy még sohasem látta egészen csupaszon. Látta izmos combját, amikor bekötözte a sebét, látta a hátát és a vállát, ahogy előtte lépdelt

Eileen Wilks

az erdei ösvényen, de férfiúi szépségének teljes valóságában még soha...

Michael azonban nem hagyott neki sok időt, hogy megcsodálja. Letépte a lábáról a még nem egészen kifűzött bakancsot zoknistul, aztán egyetlen mozdulattal a nadrágjától és a bugyijától is megszabadította.

Csodálatos érzés volt, amikor a pokrócon végre összesimulhatott felhevült testük, amikor mell a mellnek, csipő a csipőnek feszült. Michael lassítani akart a tempón, Alyssa azonban nem engedte. Neki lázas sietség kellett, mert csak így, a szenvedély hevében tudta száműzni a kételyt, a felesleges gondolatokat. Magára húzta a férfit, és lábát a dereka köré fonta.

Michael azonban a döntő pillanatban mozdulatlaná dermedt, igaz, csupán egyetlen másodpercre.

- Légy a feleségem - suttogta, mélyen az asszony szemébe nézve, majd lassan, szinte áhítattal belehatolt.

Alyssa nem hitt a fülének.

- Te... tessék? - nyögte Michael vállába kapaszkodva. Még egy mozdulat, és tökéletesen eggyé vált a testük.

- Ó! Mit is mondtál az imént, Michael?

- Querida - suttogta a férfi, miközben óvatosan mozogni kezdett benne. - Szépséges Alyssám... Én okos, gyönyörű asszonyom, légy a feleségem!

A nő megrázta a fejét, mintha nem akarná hallani, vagy nem tudná elhinni ezt az egészet, de közben készségesen tárta ki ölet Michaelnek, míg csak rá nem találtak közös ritmusukra.

Persze nem tudták sokáig visszafogni magukat, ahhoz túlságosan kívánták az édes beteljesülést. Így aztán vágyuk hihetetlen magasságokba hajszolta őket, és egyszerre egyetlen óriási tűzijátékká változott körülöttük a világ...

Michael oldal feküdt, Alyssát szorosan átölelve, és ezerszer is elátkozta magát meggondolatlanságáért. Mindent elpuskázott! Persze a minden itt nem a szeretkezést jelentette, mert az csodálatos volt, egyszerűen felülmúlhatatlan. Bebizonyosodott, hogy Alyssa igenis minden szempontból hozzá való - a baj csak az, hogy nehezen tudja majd meggyőzni erről őt magát is. Különösen, ha így, ész nélkül cselekszik...

Nem lett volna szabad ilyen hirtelen és elhamarkodottan megkérnie a kezét. Akkor kellett volna feltennie a kérdést, amikor az aszszony kielégülten és boldogan fekszik mellette, akkor, amikor ő maga már ura a gondolatainak...

Nem tudta, mit mondhatna ezek után. Tanácstalanul sóhajtott egyet, és megcsókolta Alyssa haját. A nő erre feléje fordult, és végigsimított az ajkán.

- Michael - szólalt meg szomorúan. - Sajnálom, de nem mehetek hozzád.

A férfi számított az elutasításra, most mégis fájdalmasan érintette, hogy gyanúja beigazolódott.

- Ne hidd, hogy ennyivel megelégszem - rázta meg a fejét. - Szeretném hallani az indokaidat is.

- Úgy érzem, képtelen volnék megtenni...

- A szeretkezésünk előtt is valami ilyesmit mondtál - mutatott rá szelíden Michael. - Hogy ez neked nem fog menni. És látod: tévedtél.

- Te nem az indokaimat akarod hallani, te vitatkozni akarsz! - csattant fel a nő, majd lerázta magáról Michael karját, és felállt.

A kis patakhöz sietett, hogy megmosakodjék, és ez felbőszítette a férfit.

- Ennyi az egész? - háborgott, miközben feltápászkodott. - Ennyivel akarsz kifizetni? Hogy képtelen volnál megtenni?

Alyssa visszajött, és reszkető kézzel a ruhájáért nyúlt.

Eileen Wilks

- A pokolba is, nem vizet kérek tőled, hanem azt, hogy légy a feleségem! Csak van jogom tudni, miért utasítasz el?! Magyarázatot követelek, a pokolba!

- Ne káromkodj!

Michael egy darabig némán nézte, hogyan öltözik Alyssa, aztán végre elfordult, és ő is öltözködni kezdett. Amikor elkészült, visszapillantott: az asszonyon is rajta voltak a ruhái, de még mindig a gombjaival küszködött. Odalépett hozzá, és félretolta reszkető kezét. Aztán, ahogy a nő felnézett, döbbenet látna, hogy könnyes a szeme.

- Inkább nekem kellene sírnom, nem gondolod? - kérdezte nagyot sóhajtván, és átölelte.

- Hát akkor miért nem sírsz, katona?

- Azt hiszem, kicsit kijöttem a gyakorlatból... De a tréfát félretéve, Alyssa, úgy gondolom, megérdemlek egy tisztességes választ. Miért lettél az enyém, ha nem akarsz engem? Ha semmit sem jelentek számodra?

- Ez így nem... Ó, fogalmam sincs! - Az asszony megint elhúzódozott, majd kétségbeesetten a hajába túrt. - Persze vannak indokaim, számos jól hangzó, logikus érv. Több is a kelleténél, ráadásul mind egyszerre tolakodik a nyelvemre, amitől csak még inkább összezavarodom... Értsd meg, nem vagyok egészen magamnál, roncs vagyok, valóságos emberi roncs...

A férfi kivett egy kis fekete fésűt a mellénye zsebéből, és szó nélkül átnyújtotta. Alyssa először úgy nézett a fésűre, olyan őszinte, döbbenet csodálkozással, mintha kígyót látna, de aztán tétován elmosolyodott.

- Köszönöm - mondta, de nem kezdte el rendbe hozni a frizuráját. Tanácstalanul forgatta a kezében a fésűt. - Te jó ember vagy, Michael - folytatta lassan, szomorkásán. - Az egyik legnagyobb ember, akit valaha ismertem. És akarlak is, azt hiszem, ezt sikerült

hitelt érdemlően bebizonyítanom... De továbbra is úgy érzem, hogy túl gyorsan jött ez az egész. Nem hinném, hogy...

Hirtelen elhallgatott, és gyors, kapkodó mozdulatokkal fésülködni kezdett. Amikor a férfi a blúzához nyúlt, ijedten összerezsent.

- Nyugi! - csitította Michael. - Muszáj begombolnom az ingedet, mert ha a csupasz melled bámulom, nem nagyon tudok a szavaidra összpontosítani.

- Szóval, lehet, hogy bennem van a hiba, de egyszerűen nem tudom elképzelni, hogy ott élsz velem a lelkészlakban, hogy évi kilencvenkilenc úrvacsorán veszel részt, vagy hogy... Aú! - Alyssa elfintorodott, és óvatosabban folytatta fűrtjei megzabolázását. - Mert az egy dolog, hogy most úgy érezzük, összetartozunk. Mi két különböző világból jöttünk, Michael, és sajnós azt kell mondanom, hogy semmi közös... Mi az? Történt valami?

A férfi keze blúzgombolás közben megállt a levegőben. Mozdulatlanná dermedt, úgy hallgatózott.

És akkor megint hallotta a halk madárfüttyöt.

- Hála az égnek! - sóhajtott fel tiszta szívből, majd ajkához emelte a kezét, és utánozta a hangot.

Fél perc sem telt belé, és két férfi mászott elő a bozótból mocskos, terepszínű uniformisban, fegyverrel a vállukon. Alyssa úgy meglepődött, hogy egy darabig levegőt venni is elfelejtett. Aztán gyorsan begombolta a blúza két legfelső gombját.

- Pokoli nehéz volt a nyomodra bukkanni, kedves hadnagyom - jegyezte meg a magasabbik, fekete bőrű katona, majd odabiccintett Alyssának. - Örülök, hogy látom, asszonyom.

- Hogy te micsoda szerencsefia vagy, Mick! - csóválta a fejét a másik, vörös hajú férfi. - Azt hittem, nyakig ülsz a slamasztikában, erre mit látnak szemeim? Egy csinos hölgygel enyelegsz a természet lágy ölén.

- Ha nem hallgatsz el rögtön, Scopes, esküszöm, betömöm a szád!

Eileen Wilks

Sokkal kínosabb is lehetett volna, vigasztalta magát Alyssa. Ha Michael emberei öt perccel hamarabban érkeznek, akkor nem csak két nyitott gomb árulkodott volna a történekről.

Michael bemutatta neki az embereit. Banner, a szálás, fekete fiú visszafogott volt, és udvarias, Scopes azonban szüntelenül vigyorgott, és Alyssának nem volt kétsége afelől, hogy még sok célzást fog elejteni az enyelgésre vonatkozóan.

Kéz a kézben sétáltak Michaellel vissza a faluba, miközben Banner és Scopes Juliit elmesélte, hogy az ezredesük pontosan attól félt, amitől Michael is: nevezetesen, hogy a hadnagyot elfogják, és politikai bonyodalom támad.

- Hiszen tudod, milyen az öreg - magyarázta Scopes. - Kerítsétek elő nekem azt az idiótát, mennydörögte, és...

- Én nem egészen így emlékszem - szólt közbe Banner, de a társa ügyet sem vetett rá.

- Így aztán útra keltünk - folytatta zavartalanul -, és tűvé tettük utánad ezt az átkozott dzsungelt... Már bocsánat, asszonyom. Lassan moha nő a lábujjaim között... Ráadásul Banner a frászt hozta rám a helikopterben. Sokkal hamarabb megtaláltunk volna, ha az ezredes egy tapasztalt pilótát ad mellém, nem pedig egy ilyen pancsert.

- Aha... De azért az sem ártana, ha megtanulnál térképet olvasni - vágott vissza a másik.

- Elnézést - szólt közbe Alyssa. - Meg tudnák mondani, mi van Maria Elena nővérrel? Tudják, ő az az apáca, akit velem együtt tartottak fogva. Meggyógyult?

- Ó, igen - bólogatott Banner. - A bázisunkon, a katonai kórházban kezelték, de néhány nap után kiengedték, és ha jól tudom, most egy guatemalai kolostorban van.

- Ez igazán jó hír - sóhajtott fel megkönnyebbülten Alyssa.

- Nem is értem, hogy találtatok meg - évődött az embereivel a hadnagy. - Ha Scopes volt az irányító, kész csoda, hogy nem Costa Ricában kötöttetek ki.

- Sokkal hamarabb megtaláltunk volna, ha nem egy olyan falucskában töltöd a mézesheteidet, amelyik rajta sincs a térképen - szúrt vissza Scopes, majd elégedetten elvigyorodott. - Boise meg fog pukkadni mérgében. Ő akart megtalálni, fogadott is velem, hogy ő lesz a szerencsés.

- Sokkal nehezebb terepet kapott átfésülésre - állapította meg Banner. - San Pedro környékén kemény harcok folynak.

- Hogyhogy? - figyelt fel Michael. - A kormányerők visszafoglalták az északi főútvonalat?

- Bizony - bólogatott Scopes. - Sőt El Jefe máshol is komoly vereségeket szenvedett. Az úgynevezett hadserege mára teljesen szétforgácsolódott.

Alyssa már csupán fél füllel hallgatta a férfiak beszélgetését. A kezét nézte, amely Michael kezében nyugodott. Jó ember, gondolta. És micsoda férfi... De akkor sem szerethetett bele kilenc nap ismeretség után! Másrésztől viszont, ha ez nem szerelem, akkor miért találja olyan elviselhetetlennek a gondolatot, hogy ne lássa többet?

Aztán eszébe jutott Dan, és hatalmába kerítette a lelkiismeret-furdalás. Még csak két éve, hogy meghalt, és ő máris...

- Minden pénzt megadnék, ha tudhatnám, mire gondolsz most. Kár, hogy egy vasam sincs...

Alyssa meglepetten pillantott Michaelre. Időközben elérték a folyót, és a két katona valamivel megelőzte őket. Scopes egy adóvevőbe beszélt, de nem lehetett pontosan érteni, hogy mit.

- Az összes gondolatom együttvéve nem ér semmit - csóválta meg a fejét leverten.

- Akkor mondj valami vicceset! Az asszony elnevette magát.

Eileen Wilks

- Látom, elhatározta, hogy tönkreteszed a borongós, világfájdalmas hangulatomat. Pedig már olyan jól beleéltem magam.

Michael megsimogatta a nő kezét.

- Mi okod a szomorúságra? Hiszen hazamegyünk.

- Pontosan mi a terved?

- Banner kivisz téged az országból helikopterrel.

- És te? Veled mi lesz? - torpant meg rosszat sejtve Alyssa.

- Én egyelőre maradok. Tudod, a fiúk nem a nagy helikopterrel jöttek, hanem egy egészen kicsi felderítő géppel, amely legfeljebb egy utast szállíthat.

A nő az ajkába harapott.

- És... mi lesz azután, ha hazaértem?

- Úgy érted, kettőnkkel mi lesz? - Michael elmosolyodott. - Valószínűleg ismételten meg fogom kérni a kezedet.

Alyssának nagyot dobbant a szíve, de nem tudta volna megmondani, hogy az örömtől-e, vagy az ijedségtől.

- Valamit még tudnom kell.

- Tessék, kérdezz csak nyugodtan!

- Pontosan mit... - ...érzel irántam? Alyssa nyelvén ott volt már a mondat utolsó két szava, végül mégsem tudta, nem merte feltenni a kérdést. - Miért akarsz elvenni? - tudakolta ehelyett.

- Végre alkalmam nyílik, hogy megtartsam a beszédet, amelyre jó ideje készülök - vigyorgott a férfi, és megcirógatta az asszony nyakát. - Remek kis szónoklat záróakkordjaként akartam előrukkolni a leánykéréssel, de aztán mindenről megfeledkeztem, amikor elcsábítottál.

- Még hogy én? - A felháborodott Alyssa azt sem tudta, sírjon-e, vagy nevéssen, de a négyszemközti beszélgetést ekkor félbeszakadt.

- Hé, Mick! - lépett oda hozzájuk komoly képpel Scopes. - Boiseszal beszéltem az imént. Az ezredes ráállította őt és Smileyt El Jefe

egyik bandájára, amelyik a sereg nagyobb létszámú töredékei közül való. Elég nehezen értettem, de a lényeg azért ájtött...

- És? Mi a lényeg? - akarta tudni Michael.

- Hát hogy egyenesen erre tartanak, és a vereségek miatt érthetően igen rossz hangulatban vannak. Az útjukba eső falvakat felégették, persze csak miután leöldöstek, akit lehetett, és elraboltak mindent, ami mozdítható.

- Mennyi időnk van még?

- Mintegy három óránk. Éppen egy településen garázdálkodnak, úgy harminc kilométernyire innen. - Scopes oldalt pillantott, Alyssára, aztán visszanézett a hadnagyra. - Ha van valami jól bevált erdei búvóhelyük a falubelieknek, akkor vissza kellene vonulniuk oda, méghozzá sürgősen.

Michael sietve elhagyta a falu előljárójának kunyhóját. Körülöttük óriási volt a zűrzavar. Gyerekek futkostak, nők kiabáltak, állatok bögtek rémülten, miközben a férfiak összeterelték őket.

El Jefe banditái pedig egyre közeledtek.

Michael felküldte Bannert a helikopterrel, így aztán, a folyamatos rádiókapcsolat révén, egészen pontos értesülései voltak a szétforgácsolódott hadsereg eme alakulatának mozgásáról.

Legalább negyven férfi tartott a falu felé. Negyven mindenre elszánt, emberségéből kivetkőzött gonosztevő - legalábbis abból ítélve, amit a legközelebbi településen műveltek.

Michael tájékoztatta senior Pasquezt, és a falu öregjei végül úgy döntöttek, arra az ültetvényre menekülnek, ahol a fiatal férfiak dolgoznak. Már csak azért is, mert ott fegyveres őrök vigyázták a rendet, és mert az a terület külföldi tulajdonosok kezében volt. Valószínűnek tűnt tehát, hogy a kormány akár a hadsereget is beveti majd az ültetvények védelmében, hogy a számára oly fontos amerikai befektetők el ne meneküljenek San Christóbalból.

Eileen Wilks

A hadnagy hirtelen észrevette Andrew Scopest, aki épp egy nagy-kendőben szunyókáló csecsemőt kötött fel egy öregasszony hátára.

- Elkészültél? - kérdezte tőle.

- Én igen. És te?

- Még beszélni akarok Bannerrel. Az előbb szállt le a helikopterrel, de mindjárt ismét indulnia kell.

- Visszaküldöd a bázisra, mi? - bólogatott Scopes.

- Igen. És tizenöt perc múlva mi is indulunk.

- Gondolod, hogy elkészülnek addigra? - pillantott körbe a vörös hajú ír.

- Kénytelenek lesznek - hangzott a válasz. - A lázadók már csak kétórányi járásra vannak ide.

A helikopter a falu mellett állt a szántóföldön, és Michael egyenesen arrafelé futott, mert bár szorított az idő, mindenképpen el akart még búcsúzni Alyssától.

A terv az volt, hogy ő maga és Scopes a menekülőkkal tart, részint, mert nem fértek be a gépbe, részint, mert valakinek meg kellett védenie a falusiakat, amennyiben a banditák utolériék őket. Senor Pasquezék esélyei így sem voltak túlságosan fényesnek mondhatók, ha mindössze két fegyveres fedezi őket. Kettő a negyven ellenében...

Michael persze tisztában volt az akció veszélyeivel. De legalább Alyssát biztonságba helyezhette - és számára ez volt a legfontosabb.

7. FEJEZET

- Miféle ostobaságokat hordtál össze Bannernek? Mit jelentsen az, hogy nem repülsz el vele? - Michael szálas alakja betöltötte a lányok szobájába vezető ajtónyílást.

- Csak annyit, hogy nem repülök el vele, és kész - felelte Alyssa nyugodtan. - Most pedig menj el innen, mert útban vagy! Illetve akár pakolni is segíthetnél. Félek, hogy elfelejtek valami fontosat.

- Alyssa! - A férfi a vállára tette a kezét, és maga felé fordította. - Értsd meg, most nincs időm vitatkozni. Banner a helikopternél vár. Azonnal indulj!

- Nem. Andrew nővérrel, Constancia nővérrel és a gyerekekkel maradok, mert szükségük van a segítségemre.

- Ostobaság! Évek óta nagyon jól elboldogulnak a kis védenkeikkel a te segítséged nélkül is.

- Látszik, hogy még soha nem utaztál gyerekekkel, Michael. Összesen tizenhármán vannak, közülük több egészen kicsike, a nővérek pedig nem fiatalok. Igenis hasznossá tudom magam tenni, ha velük maradok.

- Ez azért más lesz, mint egy szokványos játszótéri séta.

- De azért, gondolom, nem hadgyakorlatra indulunk. Úgyhogy az én segítő kezem is ér annyit, mint a tiéd.

- A pokolba is, ne légy már ilyen átkozottul...

- Csöndesebben, ha megkérhetlek! A végén még megijeszted a gyerekeket.

Az apácák és a nagyobb gyerekek a közös helyiségben szedték össze a rendelkezésükre álló élelmiszert, két apróság azonban a szobában maradt Alyssával, aki ruhaneműt és pokrócokat pakolt sietve egy nagykendőbe. A kis Rosita fekete szeme tele is szaladt könnyel.

Eileen Wilks

- Ne sírj, kincsem, nincs semmi baj - mondta spanyolul az aszszony, és megsimogatta a leánykát, de a munkát nem hagyta abba. - Te azt teszed, amit a lelkiismereted diktál, Michael. Nem értem, miért baj, ha én is azt akarom tenni.

A férfi elfojtott egy kacskaringós szitkot, aztán elnevette magát, és futó csókot nyomott a nő arcára.

- Hagyd a többi holmit! Azonnal indulnunk kell.

Két órával és öt perccel a rádión érkezett figyelmeztetés után elindult a menet. Michael elégedett lehetett tehát, csupán az aggasztotta, hogy a lázadók nyilván sokkal gyorsabban haladtak, mint a csomagokkal megrakott idősök, a gyerekeket vonzó, törődött asszonyok. Ha először feldűlják és felégetik is a falut, még akkor is beérhetik őket napnyugta előtt.

Valamit tehát ki kellett találni, hogy feltartóztassa őket.

Tizenöt perccel azután, hogy az utolsó falubeli is eltűnt a fák között, Michael lemászott a fáról, ahonnan a lázadókat figyelte, és vállára akasztotta a Bannertől kapott géppisztolyt.

- Hogy állsz? - kérdezte Scopestól.

- Kész vagyok. Nem tudtam ugyan olyan mélyre ásni a kicsikét, mint szerettem volna, de azt hiszem, így is pont elég sziklát fog megmozgatni.

- Semmi szükség rá, hogy a fél hegyet berobbantsd - tiltakozott Michael. - A falusiak hamarosan visszatérnek ide, és akkor szükségük lesz erre az útra.

Scopes sértődötten meredt a felettesére.

- Jó, jó, tudom, hogy érted a dolgodat. - Michael még egyszer, utoljára szemrevételezte a kérdéses helyet. Az út egyik oldalán olyan sűrű bozótos húzódott, hogy órákba fog telni, mire a csöcselék átvágja itt magát. A másik oldalon viszont meredek sziklafal emelkedett, vagyis arra még nagyobb időráfordítás árán lehetett csak kerülni.

Scopes ide, a sziklafalba helyezett el egy kisebb adag robbanóanyagot, azzal a céllal, hogy a leomló sziklák tökéletesen járhatatlanná tegyék az ösvényt.

- Hagyd egy kicsit hosszabbra a gyújtózsínort! - figyelmeztette emberét a hadnagy. - Tudom, hogy szeretsz gyönyörködni a munkád eredményében, de most okosabb volna, ha adnánk magunknak vagy tizenöt perc előnyt.

- Hát jó - sóhajtott nagyot Scopes, és miután letekerte a megfelelő hosszúságú zsinórt, gyufát vett elő.

Egy perccel később már úton voltak a többiek után.

- Miért nem utasítod Bannert, hogy szórja meg egy kicsit a helikopterről a banditákat? - vetette fel Scopes. - Néhány sorozat után alighanem elgondolkodnának, akarnak-e még gyújtogatni.

- Nem adhatok ilyen utasítást - rázta meg a fejét Michael. - Jelenleg a civilek mentésében segítünk, ami ugyan eltér az eredeti parancstól, de semmi esetre sem árt az USA tekintélyének. Ha ellenben megtámadjuk ezeket az embereket a saját hazájukban... Nos, ezt sokan nem vennék jó néven tőlünk.

- Abban reménykedsz, hogy az ezredes a nagy géppel küldi vissza Bannert?

- Mi tagadás... Egyszer hallottam valakitől, hogy az öregnek szíve is van. Scopes nevetett.

- Én a helyedben azért nem hinnék el mindent. Bár, ahogy elnéztem ezeket a gyerekeket, lehet, hogy neked lesz igazad...

Michael biccentett. Lett volna egy fogadása, hogy a gyerekek kedvéért az ezredes igenis közbeavatkozik, és ideküldi a Cobrát. Ebben az óriási helikopterben majdnem az összes menekülő elfér, ha esetleg végképp forró lesz a lábuk alatt a talaj.

- Attól tartok viszont, hogy minket kettőnket nem fog megdicsérni az öreg.

Eileen Wilks

- Ezt már mintha említetted volna egyszer - vonogatta a vállát Scopes. - De hát végtére is nem sok mindent tehet velem... Elveszi a stráfjaimat, na bumm. Majd visszaszerzem őket, mint ahogy, gondolom, te is. Kellenek azok a szép ezüstszínű csíkok a díszegyenruhádra, különben mivel fogod elkápráztatni a hölgyeket? Jut eszembe... Úgy tűnik, nem vagy közömbös a szép lelkész nő iránt...

- Vigyázz a nyelvedre! - dörmögte komoran Michael.

- Csak azért, mert valóban nagyon csinos - mentegetőzött Scopes. - És még sosem tapasztaltam, hogy ilyen érzékenyen érintett volna egy kis csipkelődés. Csak nem valami komoly van kialakulóban köztetek?

- Ha már ennyire tudni akarsz, megkértem a kezét.

- Ejha! - Scopes annyira meghökkent, hogy csak hosszú másodpercek múltán tudott kinyögni egy értelmes mondatot. - És? Kitűzték már az esküvő időpontját? - kérdezte végül.

- Nem. Ugyanis nem akar hozzám jönni.

- Hát az bizony baj.

- Úgy ám. - Michael megfordult és visszanézett. - Mondd csak, nem kellett volna már felrobbannia annak a robbanótöltetnek?

- Türelem, mindjárt robban. Visszatérve Kelleher tiszteletesre... Lehet, hogy már nem szabad?

- De igen, az. Özvegy, a férjét a szeme láttára lőtték le két éve, így aztán nem szíveli különösebben a fegyvereket... Te, Scopes, milyen hosszúra hagytad te azt a gyújtózsínort?

Az őrmester elvigyorodott.

- Nem bízol bennem, Mick? Hát akkor jól figyelj! Öt, négy, három, kettő... A következő pillanatban mintha megmozdult volna a föld. Óriási robaj hallatszott, és a hegy mögött jókora porfelhő emelkedett a magasba.

- Nem, nem, ez nem az ördög volt, nem kell félnetek - hajolt le Alyssa egy kislányhoz, aki rémulten odarohant hozzá. - Emlékszel még, mit mondott senor West? Hogy ne ijedjete meg, ha egy nagy durranást hallotok, igaz?

A leányka szipogva bólintott.

A többi gyerek is odagyűlt az asszony és Andrew nővér köré, és együtt nézték a lassan eloszló porfelhőt.

- De jó lett volna közelebről látni! - sóhajtott Manuel.

Alyssa csak nehezen fojtott el egy mosolyt. Nem sokon múlt, hogy a kis bajkeverőt ott nem hagyták a faluban. Ha Andrew nővér az utolsó pillanatban nem számolja meg a gyerekeket, Manuel bizony a fán marad, ahol elrejtőzött.

- Akkor te is a levegőbe röpültél volna azzal a porfelhővel együtt - mondta figyelmeztetően. - Gyertek, sietnünk kell!

A menet ismét mozgásba lendült. Alyssa majdnem a legvégén haladt. Mindössze két szamaruk volt. Az egyikén egy fájós lábú öregember ült, a másik egy taligát húzott, amelyen egy beteg asszony feküdt. Eme utóbbi állat hátára kötve ott volt a kis falu összes fontos dokumentuma és a könyv, amelybe senor Pasquez feljegyezte a születéseket, a házasságokat és a haláleseteket.

Az út bal oldalán áthatolhatatlan sűrű erdő húzódott, míg jobbról egy meredek sziklás emelkedő határolta, melyen néhány kék virágot leszámítva szinte egyáltalán nem volt semmi növényzet.

A kék virágokról Alyssának eszébe jutott a tisztás, a tisztásról pedig Michael. Annyira vágyott utána, hogy legszívesebben bevárta volna, másrészt viszont, amikor arra gondolt, hogy hamarosan látják egymást, szeretett volna a föld alá bújni előle.

Andrew nővérnek, aki közvetlenül mellette haladt, feltűnt, mennyire ideges.

Eileen Wilks

- Még csak az utunk elején vagyunk - jegyezte meg kedvesen. - Nem mehetünk nagyon gyorsan, mert kifáradunk, pedig tartalékolni kell az erőnket.

- Tudom - biccentett az asszony. - De akkor is hajt valami előre.

- Fél az üldözőinktől?

- Miért, maga nem? - csodálkozott Alyssa.

- Ráérek akkor rémüldözni, ha már itt vannak - vont vállat derűsen az idős apáca. - Egyelőre minden figyelmemet leköti a meleg, a gyerekek és a fájós nagylábujjam. Tudja, kedveském, az én koromban, már muszáj okosan gazdálkodni az erővel. Ha nem akarom szétforgácsolni az energiámat, nem aggodalmaskodhatom folyton.

- Hát persze, ebben sok igazság van. De nem tehetek róla, ha akarom, ha nem, a gondolataim mindig ugyanoda térnek vissza.

- Az üldözőinkhez? - pillantott Alyssára figyelmesen Andrew nővér.

- Nem feltétlenül...

- Az asszony habozott. Szerette volna valakinek kiönteni a szívét, de nem tudta, hogyan fogjon bele. - Gondolom, rájött, nővér, hogy Michael valójában nem a vőlegényem.

Az apáca felnevetett.

- Mi tagadás... Igen, eszembe jutott, hogy maguk ketten nem jegyesek, de azt hiszem, azért maga nem közömbös iránta.

- Szeretem őt - felelte egyszerűen Alyssa, és maga is meglepődött, mennyit könnyített a lelkén a vallomás. - Csakhogy...

- Miért van az, hogy a szerelemben folyton csakhogyokba ütközik az ember? - sóhajtott a nővér. - De bocsánat, hogy félbeszakítottam!

- Megkérte a kezemet, én azonban elutasítottam. Először azt hittem, az erőszakossága zavar...

- Az erőszakossága? - tört ki az apáca. - Ekkora ostobaságot! Ennél azért többet néztem volna ki magából, kedveském!

Alyssa elvörösödött.

- Ne értsen félre, nem gondolom, hogy Michael ugyanolyan szörnyeteg, mint azok, akik elől menekülünk. És mégis... Tudja, láttam, amikor megölt egy embert. Tisztában vagyok vele, hogy csak a kötelességét teljesítette, hiszen ha nem lő, az illető öl meg minket, mégsem tudom kiverni a fejemből azt a szörnyű pillanatot.

Az idősebb nő csak hosszas töprengés után válaszolt.

- Nézze el nekem, hogy ilyen gyermeteg köntösbe öltöztetem a tanácsomat, de tudja, hosszú ideje foglalkozom már kicsinyekkel. Szóval képzelje el, hogy ott egy pisztoly a kezében. Érti a fém hűvösét, a fegyver súlyát, és akkor hirtelen egy lázadó bukkan fel a bozótban. Ott... - Andrew nővér olyan határozottan mutatott oldalra, hogy Alyssa összerezzent, és ösztönösen odapillantott. - És az az ismeretlen, marcona férfi most felemeli a puskáját, és megcélozza Manuelt... Vagy nem is, inkább engem. Magának még mindig ott a kezében a töltött pisztoly. Mit csinálna?

- Hát... céloznék, és megfenyegetném, hogy ha nem hordja el az irháját, lövök.

- És ha nem engedelmeskedne? Ha látná, hogy mindjárt bekövetkezik a tragédia?

Az asszony nagyot nyelt.

- Akkor meghúznám a ravaszt.

- Na ugye! Löne, mert csak így menthetné meg az életemet. És akkor mi történne, ha a bandita volna a gyorsabb? Ha maga csak az után venné észre őt, miután eldördült az első lövés, és én itt feküdnék maga mellett a földön, vérbe fagyva? Akkor maga bizonyára felemelné a pisztolyát, és...

- Szentséges ég! - Alyssa kétségbeesetten kapkodott levegő után. Hirtelen újra hallotta azokat a lövéseket, és látta a vért, a rengeteg vért...

- Mi az? Mi történt, gyermekem? - riadt meg az apáca.

Eileen Wilks

- A férjem, Dan... Két évvel ezelőtt lelőtték, a szemem láttára. A vére... Azt hiszem, ha akkor van fegyver a kezem ügyében, könyörtelenül... könyörtelenül bosszút álltam volna a gyilkosán.

Andrew nővér megállt, és átölelte Alyssát.

- Sajnálom, kedvesem. Sejtelmem sem volt róla, min ment keresztül. Bocsássa meg nekem ezt az ostoba játékot!

- Ugyan, semmi baj. - Az asszony csak most vette észre, hogy sír. - Életemben először gondoltam bele, hogy... Eddig nem akartam tudomásul venni... Ó, nem, nem akarok sírni! Nem szabad.

- Nyugodjon meg, kedvesem! - törölte le arcáról a könnyeket az idős apáca. - Ha szálka ment az ujjunkba, bizony fájdalmas eltávolítani, mégis jobban járunk, ha kipiszkáljuk. Ugye, most már sokkal jobb?

Alyssa biccentett, mert szólni még nem tudott. Egy csapásra minden megvilágosodott előtte. Rájött, hogy nem Michael erőszakkal járó foglalkozása riasztja azért iszonyodott a fegyverektől, mert tudat alatt tisztában volt vele, hogy igenis képes volna használni őket, nem csupán önvédelmi céllal, hanem akár bosszúból is. Nagy levegőt vett.

- Igen - sóhajtotta. - Már sokkal jobb. De még át kell gondolnom néhány dolgot.

- Attól tartok, a gyerekek nem nagyon hagynak majd időt a töprengésre. De nézze csak... Itt jön Mr. West.

És valóban: Michael és az őrmester bukkant fel a hátuk mögött, alig néhány méternyi távolságban.

Michael ruganyos, erőteljes mozdulatainak látványa újult erővel töltötte el Alyssát.

- Mi történt? - kérdezte a férfi, akinek figyelmét nem kerülték el a könnyek nyomai az asszony arcán.

- Semmi... Hallottuk a robbanást. Minden rendben ment?

- A hadnagy nem engedte, hogy megnézzem - panaszkodott Scopes.

- Menj a nővérrel, érjétek utol a többieket! - utasította az emberét Michael. - Alyssa meg én leszünk a sereghajtók.

Az asszony úgy tett, mintha nem látná, milyen sokatmondóan vigyorog Scopes.

- Nagyon jól áll neked a parancsosztoató katonatiszt szerepe - állapította meg Michaelre pillantva.

- Hát, még ha akkor látnál, amikor egy katonai osztagnak parancsolgatok! Nőket és gyerekeket kommandírozni nem az igazi. De nem árulnád el végre, mi van veled?

- Semmi, hiszen mondtam már - rázta a fejét Alyssa. - Csak Andrew nővér... Hogy is mondjam... Eltávolított egy szálkát az ujjamból.

- Megsérültél? Tudod, mennyire kell vigyázni itt a legkisebb sebre is...

- Csak képletesen, nem igazából - helyesbített gyorsan az asszony.

- Később majd elmagyarázom, de ez most nem a legmegfelelőbb pillanat. Egyébként nagyon örülök, hogy látlak - vallotta be, és megcsókolta a férfit, aki gyorsan felocsúdott meglepetéséből. Magához húzta, és viszonzta a csókot. És amikor kicsivel később egymásra néztek, Alyssa őszinte örömet látott megcsillanni Michael tekintetében, meg még valamit, ami sokkal több volt pusztán testi vágynál.

- Hát még én - felelte a férfi. - Gyere, nem maradhatunk le ennyire. Utol kell érünk a többieket!

- Nem rossz ötlet. Ki tudja, Manuel miben sántikál már megint.

- Jó lesz figyelmeztetni Scopest, hogy vigyázzon, nehogy kirámolja a zsebeit a kis csibész. Tudod, Scopes nadrágja a legkülönfélébb kincsek valószínű tárháza. Tele van robbanótöltetekkel, gyújtózsinórokkal és más effélékkel.

- De Michael! Csak nem képzeled, hogy Manuel...

Eileen Wilks

- Ugyan, csak vicceltem - nevetett a férfi, de aztán hirtelen elkomorodott. - Illetve remélem, hogy csak vicceltem.

Gyors, egyetértő pillantást váltottak, aztán sietősebbre fogták lép-teiket.

8. FEJEZET

Az elkövetkező két órában Michael fel-alá járt a menetoszlop mellett, bal kezében a botját tartotta, vállán a géppisztolya fityegett. És egyre erősebben buzgott benne a vágy, hogy eltűnjön Alyssával valahol a bozótosban...

Erre persze pillanatnyilag esélye sem volt, hiszen ha egy órán belül el akarták érni a folyót, nem csökkenthették az iramot. Márpedig csak azt követően érezhetik magukat valamelyest, biztonságban, ha átkelnek a gázlón. Utána csupán mint egy öt kilométert kell megtenniük a part mentén, igaz, hegynek felfelé, és máris ott van egy igen jól védhető, keskeny szoros, amelyet a menekülők áthaladása - után akár két ember is tartani tud a lázadókkal szemben.

Michael most ismét a menetoszlop vége felé tartott, mert beszélni akart Scopesszal, aki remélhetőleg már csatlakozott a csapathoz. Az őrmester felderítési célzattal maradt hátra, a társakkal való rádiókapcsolatuk ugyanis egy ideje megszakadt, így semmit sem tudtak a lázadók mozgásáról, és ez idegesítette a hadnagyot. Elvileg ugyan fél napba is beletelhetett, mire a fosztogatók szabaddá teszik a berobantott utat, de Michael szeretett volna biztosat tudni.

Hamarosan fellélegezhetett, mert megpillantotta az erőltetett iramban előre igyekvő Scopest, aki már messziről integetett, hogy minden rendben.

- Sehol senki - jelentette, amikor összetalálkoztak.

- Remek. - Michael elővette zsebéből a térképet, és elmagyarázta az őrmesternek a további teendőket. - Még a sötétség beállta előtt el kell érnünk a szorost - magyarázta. - Az ösvényt egyik oldalról egy szakadék határolja, ott éjszaka nem jutunk át a gyerekekkel és az idősekkel.

- Ebben lehet valami.

Eileen Wilks

- Hátramegyek - közölte a hadnagy. - Meg akarok bizonyosodni róla, hogy senki sem maradt le a csapattól.

- Na ne mondd! - vigyorgott az őrmester. - Pedig lett volna rá egy fogadásom, hogy Alyssát akarod látni. Nem mondom, csinos pipi, főleg ahhoz képest, hogy egyházi személy...

- Remélem, nem voltál tiszteletlen vele, mert ha mégis...

- Nyugi, hadnagy! Pontosan tudom, hogyan kell finom hölgyekkel viselkedni. Menj csak, keresd meg, és add át neki üdvözléteket! Egyébként szerintem legjobban tennéd, ha...

- Köszönöm, nem kérek a jó tanácsaidból.

- Szóval legjobban tennéd, ha pár percre behúznád a bokrok közé, mert szörnyű feszültnék látszol, öregem. És tudod, nincs még egy olyan jó feszültségoldó módszert, mint a...

Michael olyan pillantást vetett a cimborájára, hogy az lenyelte az utolsó szót.

- Mellesleg neki is jól jönne egy kis lazítás - tette hozzá békítően.

- Nagyon igyekszik ugyan, folyton mosolyog, de azt hiszem, a kölykök hamarosan az örületbe kergetik szegényt.

A hadnagnak majdnem kicsúszott a száján, hogy az őrmester törődjön a saját dolgával, de aztán rájött, hogy Scopesnak tökéletesen igaza van. Valóban majd szétrobban a visszafojtott feszültségtől.

- Megkeresem Alyssát, aztán hátramaradok, hogy ellenőrizzem, nem követnek-e minket - mondta egyszerűen.

- Tudod, mit? Maradjatok hátra kettecskén - javasolta az őrmester, és a felettesére kacsintott. - Ha nem is bújtok el a bokor alá, legalább kéz a kézben andaloghattok egy kicsit. Az majdnem ugyanolyan jó feszültségoldó, mint a...

- Őrmester, vegye át a menetoszlop vezetését! Scopes hanyag mozdulattal tisztelgett.

- Add át üdvözléteket szíved hölgyének! És nem kell sietned. Maradj hátul, amíg jólesik!

Michael nem bánta volna, ha Scopes kevésbé szókimondó. Neki magának is a kelleténél gyakrabban jutott eszébe, mit is tenne Alyssával, ha kettesben volnának az erdőben...

Aztán hátrafelé haladva egy kanyarban megpillantotta az asszonyt. Scopes nem túlzott az imént: Alyssa mágnesként vonzotta a gyerekeket. Egy kicsit az ölében vitt, Manuel mellette sétált, és állandóan kérdésekkel bombázta, mögötte pedig két nagylány haladt, akik szinte folyamatosan beszéltek hozzá.

Aztán Alyssa is észrevette őt, és rámosolygott. Michael attól a pillanattól csak őt látta, senki más. Beszélgetni azonban nem tudtak, mert a gyerekek annyira megörültek a hadnagynak, hogy Alyssáról megfeledkezve, valósággal letámadták a férfit.

Michael átvette az asszonytól a kicsit, ártatlan bókokkal örvendeztette meg a lányokat, és türelmesen elmagyarázta Manuelnek, hogy bizonyos dolgok csak elégnek, ha tűzzel kerülnek érintkezésbe, mások viszont felrobbannak. Közben a pillantása minduntalan egybekapcsolódott Alyssáéval, és egyre biztosabban tudta, hogy kettesben akar maradni vele. Nem sokáig, csak néhány percre... Ugyan mit árthat az a néhány perc késedelem?

- Mit gondolsz, a te segítségével nélkül is elboldogulnak a nővérek a gyerekekkel? - kérdezte meg mintegy mellékesen. - Nem hosszú időről volna szó... Beszélni szeretnék veled.

- Hát persze, biztosan. - Az asszony hátrafordult, és kérdően Constancia nővérré pillantott, aki rámosolygott, és elvette Michaeltól az alvó csöppséget.

- Menjenek csak nyugodtan!

A hadnagy kézen fogta Alyssát, és hátravezette, a menet legvégére.

- Valami baj van? - aggodalmaskodott az asszony.

- Nem, semmi. Csak kettesben szerettem volna lenni veled. Alyssa szeme felragyogott az örömtől.

Eileen Wilks

- Hogy van a lábad?

- Köszönöm, megvan. A seb ugyan még nem gyógyult be teljesen, de a gyulladás elmúlt, és a fájdalmat elsősorban az okozta. És te? Hogy bírod a menetelést? Jó fáradt lehetsz, ha órák óta cipeled azt a kisgyereket.

Az asszony nevetett.

- Mostanáig azt hittem, jó formában vagyok.

- Jól hitted. Átkozottul jó formában vagy.

Michael megtorpant, mert időközben magukra maradtak. Az utolsó falubéli is eltűnt a kanyarban. Egymásra néztek.

- Ami azt illeti, te is. - Alyssa pillantásában vágy csillant, a férfi alig-alig mert hinni a szemének.

- Mintha változott volna valami, amióta elindultunk - jegyezte meg tétován. - Boldognak és felszabadultnak látszol...

- Az is vagyok, elsősorban Andrew nővérnek köszönhetően. Ő nyitotta ki a szememet, és most már egészen más megvilágításban látok néhány dolgot. Megfogadtam a tanácsát: próbálok élvezni az élet apró örömeit, és igyekszem nem aggódni. Persze ez utóbbi nem mindig könnyű, tekintve, hogy a férfi, akit szeretek, mindenkire vigyáz, csak saját magára nem.

A vallomás olyan váratlanul érte Michaelt, hogy egészen beleszé-
dült.

- Alyssa...

- Miért, mit gondoltál? - A nő mosolyogva megszorította a kezét. - Azok után, ahogy ma reggel a karodba omlottam, magad is rájöhettél volna, mit érzek irántad.

- Hát ez... - Michael nem találta a szavakat, így aztán forrón át-
ölelte Alyssát, és szenvedélyes csókkal tapasztotta be a száját.

Az asszony odaadóan hozzábújt, s a következő pillanatban már mindketten mohón cirógatták a másikat.

Alyssa még soha életében nem találkozott ezzel a lázas lobogással, amely Michaelről órá is átragadt. Létezik, hogy a férfi vágyát a szerelmi vallomás szította ilyen magas hőfokra?

- Szükségem van rád - suttogta Michael, miközben ajka a nő nyakára vándorolt. - Engedd, hogy szeresselek!

Alyssa válasz helyett tüzesen megcsókolta, mire Michael egy sima fatörzshöz nyomta, s ujjai máris a blúz gombjait keresték. Ajka követte a keze mozgását: egyre lejjebb vándorolt, s hamarosan már az asszony csupasz keblét kényeztette.

Aztán a nadrág jött, gomb és cipzár... Közben a férfi fegyvere a földre csúszott, de ezzel most egyikük sem törődött. Alyssa is hevesen ostromolta kedvese gombjait, de egyelőre nem sok sikerrel, mert Michael épp a nadrágot és a bugyit tépte le róla, az egyszerűség kedvéért a cipőn keresztül.

Amikor aztán végre Alyssa is lehúzhatta szerelmese cipzárját, és megérinthette Michaelt, méghozzá ott és úgy, ahogyan mindketten szerették volna, a férfi nem bírta tovább. Megemelte az asszony csípőjét, és belehatolt.

- Michael... - Alyssa az arcát csókolgatta, miközben lábával átkulcsolta szerelmese derekát.

A férfi egyre mélyebben, egyre erőteljesebben hatolt belé, az elviselhetetlenségig fokozva az édes gyötrelmet, míg csak mindketten bele nem szédültek a beteljesülés megsemmissüléssel felérő bódulatába.

Amikor feleszmélt, először egy madár csivitelése hatolt el Alyssa tudatáig. Aztán kettejük zihálását hallotta, ahogy - szinte egyszerre - térdre rogytak a fa tövében. Michael az asszony vállára hajtotta a fejét, és levegő után kapkodott.

Az asszony a haját cirógatta. Mélységes megnyugvás töltötte el, mint amikor a vihar után hirtelen kisüt a nap. Igen, kétségtelen, hogy

Michaelnek szüksége van rá, még hozzá a szónak nem csak a testi értelmében.

- Szeretek - mondta csendesen, mire a férfi átölelte és magához szorította. És nem szólt egy szót sem.

Az imént vadul szeretkeztek itt, az erdőben, egy fatörzshöz dőlve... Michael még mindig nem tudott magához térni a csodálkozástól. Hitetlenkedő mosollyal tűrte be az ingét, és cipzárta be a nadrágját, s közben az ugyancsak öltözködő Alyssában gyönyörködött.

- Akarod, hogy segítsék begombolni a blúzodat? - kérdezte.

- Begombolni? Ugyan mit? A gomboknak legalább a felét leszakítottad.

- Tényleg? - Michael érezte, hogy bűnbánó arcot kellene vágnia, de egyszerűen képtelen volt abbahagyni a vigyorgást.

Alyssa feddő pillantást vetett rá.

- Aki csak rám néz, mindenki tudni fogja, mi történt.

Ez igaz volt. A férfi nem nagyon tudta, mit mondhatna, ezért aztán csak hümmögött. Még mindig nem emésztette meg teljesen a vallomást.

Miután úgy-ahogy rendbe hozták az öltözéküket, visszatértek az ösvényre, és elindultak a többiek után. Michael időről időre megcsóválta a fejét, mert még mindig nem tért napirendre a történetek fölött. Még szerencse, hogy vártak, amíg a menet elvonult, így aztán senki sem láthatta vagy hallhatta őket. A hiányzó gombok persze valóban szemet szúrhattak...

Michael újra elvigyorodott. Tudta, faragatlanságra vall, mégis örült neki, hogy mindenki láthatja: Alyssa az övé, csak az övé. Átölelte az asszony vállát, és meglepve látta, hogy az csaknem lehunytt szemmel lépked.

- Mi a baj? Ennyire fáradt vagy? - kérdezte aggódva.

- Pszt! Képzletben épp nyakig merülök egy kád illatos, habos vízbe.

- Mi nem adnék érte, ha most idevarázsolhatnék neked egy fürdőszobát!

- Kedves tőled, de a hiányzó kényelemért egyelőre nagyszerűen kárpótol a képzeletem. - Alyssa kuncogott. - Én legalább teljességgel ártalmatlan dolgokról fantáziálok, nem úgy, mint Manuel, akit még mindig a nagy bumm foglalkoztat.

- Tessék?

- A robbantások óta minden porfelhő láttán újabb robbanásra gyanakszik - magyarázta az asszony.

- Porfelhőt látott? Hol? Mikor? - kapta fel a fejét Michael.

- Körülbelül félórája, nem sokkal azelőtt, hogy hátrajöttél hozzám. Próbáltam meggyőzni, hogy nem lehetett robbanás, mivel ti csak egyszer robbantottatok... Mi az? Valami rosszat mondtam?

- A pokolba is, hogy ez eddig nem jutott eszembe!

- Micsoda, Michael? Az ég szerelmére, mondd már, mi a baj!

- Az, hogy az üldözőinknek is lehet robbanóanyaguk.

Michael kikérdezte Manuelt és a többieket, és kiderült, hogy a kisfiún kívül egy tíz év körüli leányka és egy idős asszony is látta a porfelhőt arrafelé, ahol a falut sejtették. A hadnagy azonnal Scopes keresésére indult.

Az őrmester széles mosollyal üdvözölte.

- Nicsak, továbbra is feszültnek tűnsz, öregfiú. Látod, látod, miért nem hallgattál... - Hirtelen elnémult, arckifejezése egészen megváltozott. - Mi az, Mick? Történt valami?

- Volna egy kérdésem. Ha a gazfickók a faluhoz érve robbantással próbálták volna szabaddá tenni a járhatatlanná tett ösvényt, hallottuk volna a durranást?

- Az sok mindentől függ. Attól is, milyen és mennyi robbanóanyagot használtak, attól is, milyen mélyre ásták el a töltetet, és per-

sze az sem mellékes, hány kilométernyire voltunk tőlük a robbanás pillanatában.

- Manuel és még két falubeli szerint bő félórája porfelhő emelkedett fel a falu irányából.

- Hogy az a mennydörgős... Ez érthető válasz volt.

Nem sokkal később elérték a folyót. A kicsinyek persze nem értették, mi történt, de érezték, hogy anyáik és nagymamáik félnek. A rettegés pedig további erőtartalékokat mozgósított: a menekülők az elkövetkező egy órában még fokozni is tudták az iramot.

Később persze mégis visszaesett valamelyest a tempó, pedig Michael kétségbeesetten biztatta az embereket. Senor Pasquez, a vén előljáró azonban csak a fejét rázta.

- Maga még fiatal és türelmetlen, barátom. Az én öreg lábaim azonban nem bírják ezt a gyilkos iramot. És ne felejtse el, hogy az út legnehezebb szakasza még előttünk van, ezért nem árt, ha tartalékunk valamennyit az erőnkből.

Michael meghajolt az öreg érvei előtt, de a lelke mélyén attól tartott, a felkelőkhöz képest túlságosan lassan haladnak. Csak reménykedhetett benne, hogy a porfelhő nem robbanást jelzett. Vagy ha mégis, hátha a lázadók nem értenek annyira a robbanószerekhez, mint Scopes. Egy rosszul kivitelezett robbanás több kárt okoz, mint amennyi hasznot hajt. Ha azonban valahogy mégis sikerrel jártak... Nos, akkor csak az ima segíthet. De imában ők verhetetlenek, hiszen az Úr három szolgálója is velük tart.

Az említett három szolgáló éppen Michael előtt haladt. Elöl Alyssa, karján a kis Rositával, mögötte pedig az apácák, akikhez az asszony gyakran hátrafordult beszélgetni. Ilyenkor a pillantása mindig megállapodott Michaelen, és amikor látta, hogy a férfi a lépteit megszaporozáva feléje indul, elmosolyodott.

- Üdv, katona!

- Szia, kislány! Van időd egy magányos harcos számára?

Alyssa halkan felnevetett. Ekkor egy kisfiú megragadta a hadnagy kezét, és kérte, hogy vegye fel. Szegényke nagyon fáradtnak tűnt, így a férfi az asszonyoktól ellesett mozdulattal a csípőjére ültette, úgy vitte tovább. A gyerek kellemes tehernek bizonyult: könnyű volt, puha és meleg - s Michael fejébe befészkelte magát a kérdés, hogy vajon milyen lehet, ha az embernek saját gyermeke van. De aztán gyorsan elhessegette a különös gondolatot. Előbb túl kell élniük ezt a rettenetet, csak azután tervezgetheti a jövőt.

- Láttam, hogy hátrapillantgatsz - mondta a férfi. - Ne aggódj! Hátraküldtem utóvédnek Scopest. Az ő figyelmét biztosan nem kerüli el semmi.

Alyssa magához szorította az alvó Rositát.

- Mit gondolsz, milyen messze lehetnek?

- Talán még el sem hagyták a falut.

- Ezt csak azért mondod, hogy meg ne ijedjek, ugye?

- Azt mondtam, talán... Valójában fogalmunk sincs, merre járnak. Attól függ, mennyire volt hatásos a robbantásuk, és hogy mennyire sietnek. Mi körülbelül öt kilométert teszünk meg egy óra alatt. Ők nyilván sokkal gyorsabban haladnak.

- És milyen messzire megyünk még?

- A szoros, ahová igyekszünk, már csupán néhány kilométernyire van, de a terep egyre nehezebb lesz. Hegynek felfelé kell haladnunk. Senor Pasquez szerint körülbelül öt órára érünk oda.

Az asszony egy darabig hallgatott.

- Tulajdonképpen nincs okuk bántani minket - gondolkozott hangoosan. - Hiszen semmink sincs a rajtunk való ruhán és egy kevés ételmen kívül. Valószínűleg az ültetvényeket akarják kirabolni, akkor viszont csak a töltényeiket pazarolják, ha megtámadnak bennünket.

Eileen Wilks

Michael biccentett, mintha elfogadná az érvelést. Az asszony nem tudta, mit műveltek ezek a gonosztevők a legközelebbi faluban. És tőle nem is fogja megtudni soha.

- Michael? - Alyssa megérintette a karját. - Minden rendben?

- Hát persze. Csak taktikai megbeszélést tartottam saját magammal.

- Nekem is volna néhány taktikai javaslatom, ha valaha eljutnánk egy vetett ágyba.

Az asszony elérte célját, a hadnagy elmosolyodott. Pár másodpercre kiengedett, önfeledten élvezte a pillanat örömét. Aztán lehajolt, és letette a fiúcskát.

- Sajnálom, kisöreg, de mostantól egyedül kell boldogulnod. Muszáj hátramennem, és a karomra is szükségem lehet.

Alyssa vetett egy pillantást a férfi fegyverére, és egy szót sem szólt. Nem tiltakozott, nem siránkozott. Érzelmeit félretéve tudomásul vette a helyzetet.

- Mondtam már, hogy nagyon emlékeztetsz az embereimre? Igaz, sokkal csinosabb vagy, mint ők.

- Nem vagy valami igényes, hadnagy.

- De, nagyon is az vagyok. - A férfi megcirógatta Alyssa arcát, és szentül megfogadta magában, hogy kerül, amibe kerül, az asszonynak haza kell jutnia. Hadd élvezze a forró fürdőt, és hadd alhasson félelem nélkül a saját, kényelmes ágyában - még akkor is, ha egyedül kell ott aludnia!

9. FEJEZET

Három órával később Alyssa úszott az izzadságban, piszkos volt, és kétségbeejtően elcsigázott.

Hogy elgémberedett karját tehermentesítse, megpróbálta a gyermeket a hátán vinni tovább, de a válla is fájt, a háta is majd beszakadt, minden porcikája sajgott. Persze nem érte váratlanul a dolog, számított rá. Constancia nővér átvette tőle a kis Rositát, amikor a folyónál megpihentek, így aztán most a négyéves Saritát cipelte, Andrew nővér pedig a csöpp Carlost.

A folyó menti ösvény a vártnál is meredekebbnek bizonyult, és Alyssa egyre jobban aggódott az apácák miatt, akik ugyan megszokták a kemény testi munkát, de mégiscsak majd kétszer annyi idősek voltak, mint ő.

Gépiesen rakosgatta egyik lábát a másik elé. Már a lába is fájt. Holnap talán lábra sem tud állni... már ha egyáltalán megéri a másnapot.

Alyssa hátrapillantott, de csak a nővéreket látta, néhány gyereket, meg az őserdő végtelen zöldjét.

A folyóparti pihenő óta egyetlen pillanatra sem láthatta Michaelt. Ott a férfi majdhogynem zendülést idézett elő, ugyanis azt követelte a falusiaktól, hogy minden fölösleges terhet dobjanak el, mielőtt nekivágnak az emelkedőnek. Az emberek azonban nem akartak kötélnék állni, hiszen jóformán csak élelmiszert hoztak magukkal, arra pedig szükségük volt, ha nem akartak éhen halni.

Michael nem sokat teketóriázott. Mivel vitára nem volt idő, egyszerűen a folyóba dobálta az általa fölöslegesnek ítélt zsákokat, mire a falusiak kis híján nekiestek. Senor Pasquez közbelépésének volt köszönhető, hogy nem került sor tettlegességre. Az idős elöljáró a

hadnagy mellé állt, és a földre szórta a zsákjaiban lévő lisztet, babot és kukoricát.

Az emberek lassan megnyugodtak, és mostanra bizonyára boldogok voltak, hogy megszabadultak a málnáiktól, mert még így is nehezen haladtak előre.

Alyssa fél kézzel egy faágba kapaszkodva húzta fel magát egy különösen meredek szakaszon. Szenvedett Michael hiányától, és féltette a férfit, aki most leghátul haladt, hogy fedezze a menekülőket.

Egészen elől valaki felkiáltott, majd kisebbfajta hangzavar támadt, de Alyssa, bárhogy fülelt, nem értette, mi az izgatottság oka.

- Mi történt? - kérdezte meg senora Valenzuelától.

- Pszt! - A középkorú nő megállt, és lélegzet-visszafojtva hallgatózott. - Ó, hála Istennek! - kiáltott fel aztán ragyogó arccal. - A menet eleje már odaért az átjáróhoz. Majdnem célhoz értünk, és a lázadóknak semmi nyoma.

A remek hír mindenkit felvillanyozott, a lelkesedés feledtette a fáradtságot, a sajtó izmokat. Alyssa azonban még mindig aggódott Michael miatt, hiszen a hadnagy számára nem jelentett biztonságot az átjáró. Neki, miután a falusiak átkeltek, ott kell állnia a vártán, és meg kell küzdenie az esetleg érkező lázadókkal. Igaz, az átkelő állítólag annyira szűk, hogy akár hússzoros túlerő ellen is tartható, legalábbis addig, amíg el nem fogy Michaelék lőszere. De hátha mégsem jönnek azok a lázadók. Vagy hátha visszafordulnak ijedtükben, hogyha erős tűzzel fogadják őket...

Ebben a pillanatban lövések dörrentek hátul.

Michael! Alyssa vissza akart fordulni, de Andrew nővér előrelódította. - Tovább! Siessen!

Az asszony engedelmeskedett, de csak a kisgyerekre való tekintettel, akit cipelt. A szemében könnycseppek égtek, ám nem is törődött velük. Asszonyok kiabáltak, gyerekek sírtak. A kis Sarita is felzoko-

gott rémületében, és olyan erővel kapaszkodott Alyssa nyakába, hogy majdnem megfojtotta.

Hátul csak nem akart abbamaradni a lövöldözés. Alyssa két irányból is hallott lövéseket, vagyis Scopes felzárkózott a menethez, és Michael nem volt egyedül. Az égnek legyen hála!

Ahogy sietett felfelé, kétoldalt egyszer csak elmaradtak a fák. Sziklák törtek a magasba mindenütt. Alyssa megcsúszott a köveken, s csak az utolsó pillanatban sikerült visszaszereznie az egyensúlyát, és megmarkolnia Saritát.

Aztán különös, mennydörgésszerű hang ütötte meg a fülét, amely mintha egyre közelebb jött volna.

Alyssa felpillantott, és egy hatalmas, zöld katonai helikoptert pillantott meg a sziklák fölött, amely abba az irányba tartott, ahonnan a lövések hallatszottak.

- Dicsérjétek az Urat! - hálálkodott Andrew nővér, majd rákiáltott a többiekre. - Azért csak szedjétek a lábatokat, mert hátul még mindig lőnek!

Így is történt. Alyssa tovább botorkált, miközben egy sorozat hallatszott a levegőből.

A helikopter! A gépről lövik a lázadókat! Az asszonynak a lélegzete is elállt.

Aztán hirtelen csönd lett. Andrew nővér egy spanyol nyelvű fohászt mormolt azokért, akik életüket veszítették a golyózáporban.

Alyssa nagy levegőt vett. Vajon hányan haltak meg? És pontosan kicsodák? Michael él, az biztos. Neki nem lehet semmi baja. Odaát, a sziklákon túl vár rájuk egy másik, egy jobb világ...

A szűk szurdokon át egy fenyőerdő övezte tágas tisztásra jutottak. Itt gyülekeztek a falubeliek. Egyesek rémülten pillantgattak hátra, mások sűrűn vetették a keresztet. Óriási volt a zűrzavar, senki sem tudta, hogyan tovább.

És ekkor megjelent a helikopter a tisztás fölött. Fűlsiketítő volt a zaj, és a rotorok keltette szél szétkergette az embereket. Amikor aztán elegendő szabad tér állt a rendelkezésére, a gép leszállt. Kinyíltak a nagy oldalajtók, és katonák ugrottak ki rajta, még hozzá nem az Egyesült Államok, hanem a San Christóbal-i kormány barna egyenruhás katonái, akik egyenesen az átjáró felé vették az irányt.

A felmentő sereg megérkezett.

Michael nagyon jól tette, hogy a kis helikoptert visszaküldte a bázisra. Alig tett ugyanis jelentést Banner, az ezredes megparancsolta neki, hogy azonnal készítse fel felszállásra a nagyobbik gépet, a Cobrát. Aztán pedig lázas telefonálgatásba kezdett.

A San Christóbal-i vezetés már jó ideje kérte az amerikai hadsereg segítségét El Jefe lázadóinak megfékezéséhez, főntről azonban csak a technikai segítségnyújtásra kapott engedélyt az ezredes. És ő úgy döntött, hogy ha a felkelők garázdálkodásainak helyszínére röpi-ti a kormányerőket, az nem más, mint technikai segítség.

Michael mindenesetre nem bánta volna, ha jó tíz perccel előbb érnék ide a katonák.

Ahogy elérték az átjáróhoz vezető legmeredekebb útszakaszt, a hadnagy kis híján legurult a hordágyról. Éles fájdalom hasított a vállába és a mellkasába, olyan erővel, hogy egy időre a lélegzete is elakadt. Amikor újra képes volt levegőt venni, fennhangon szitkozódni kezdett.

- Uralkodj magadon! - szólt rá Scopes, aki mellette haladt. - Itt jön a barátnőd.

Alyssa... Michael odafordult, és meglátta a kedves és szelíd nőt, aki majd feldöntötte a hordágyvivők előtt menetelő két katonát, csak hogy odajuthasson hozzá.

- Édes istenem! Megsebesültél, Michael?

- Ne aggódj, nincs semmi baj!

Scopes szó nélkül átengedte helyét az asszonynak, így most Alyssa haladt a hordágy mellett, Michael egészséges bal kezét szorongatva. A férfi véres jobb karját valami hevederfélével rögzítették a bajtársak.

- Hamarosan rendbe jövök, meglátod.

- Remélem is. - Alyssa borzadva vette szemügyre a hadnagy véres ingét. - Az a katona, akit értem küldtél, azt mondta, megsebesültél, és siessek, ha még beszélni akarok veled.

- Szóval megrémített az a fajankó. Pedig azért küldtem érted, hogy megismételhessem a házassági ajánlatomat.

- Most? - képedt el az asszony.

A férfi felszisszent. A fájdalom ismét belemart a mellkasába.

- Parancsba adtam a katonáknak, hogy csak az után tehetnek be a helikopterbe, miután hozzám jöttél feleségül - jelentette ki.

- Micsoda? Ez kész örület...

Alyssa kétségbeesetten nézett körül, mintha egy magasabb rangú amerikai tisztet keresne, aki érvénytelenítheti Michael utasítását. Aztán könyörgőre fogta a dolgot. Kérlelni kezdte a hordágyvivőket, hogy ne törődjenek ezzel az ütődött sebesülttel, tegyék be egyszerűen a helikopterbe, és kész. A katonák azonban csak a fejüket rázták, és annyit mondtak, hogy a parancs az parancs.

- Sajnálom, de én vagyok a nap hőse - vigyorgott Michael. - A kívánságom tehát szent.

Az egyik közlegény erre azt javasolta Alyssának, hogy mihamarabb teljesítse az amerikai hadnagy kívánságát, mert szegény már így is épp elég vért vesztett. Az asszony elsápadt.

- Ne félj, nem halok meg - nyugtatgatta Michael, a hangja azonban nem volt túl meggyőző. - Egyszerűen csak feleségül akarlak venni. Most mindjárt... Gyűrűvel sajnos nem szolgálhatok, de... - Hirtelen elnémult a fájdalomtól, mert az út egyenetlenségei miatt

Eileen Wilks

előrecsúszt a hordágyon. - Szóltam, hogy kerítsenek valakit, aki összeadhat minket... Ó, már itt is van.

Senor Pasquez érkezett, teljesen kifulladásra.

- Siettem, ahogy csak tudtam, de a lábam teljesen odavan... Le kell ülnöm valahová, gyermekeim. Ó, itt a menyasszony is... Nagyszerű!

- Elhozta a könyvét, ahová a házasságkötéseket be szokta jegyezni? - érdeklődött Michael.

- Most nincs itt velem, de ígérem, ha túlesünk a ceremónián, azonnal beírom az adatokat. Nos, kezdhajjuk?

Michael várakozóan az asszonyra nézett, aki nemrég azt mondta, szereti. Tudta, hogy nem lett volna szabad ily módon megszarolnia, de nem látott más megoldást. Meg kellett szereznie Alyssát, mert nem tudta nélküle elképzelni az életét. Igaz, ez a hirtelen házasság okozhat az életében bizonyos bonyodalmakat, viszont... A férfi csodálkozva hunyorgott, és rájött, hogy az imént egy pillanatra elveszítette az eszméletét.

Mielőbb meg kell nőszülnie, a töprengésre most nincs idő. Megszorította a nő kezét. - Alyssa?

Az asszony nagy levegőt vett.

- Hát jó. Kezdhajjuk.

Michael szerencsére nem ájult el a szertartás közben, pedig a végén már ugyancsak táncoltak a fekete pontocsók a szeme előtt. Még akkor is magánál volt, amikor beemelték a helikopterbe, igaz, akkor már forgott vele a világ. Mire azonban a hordágyvivők letették odabent, ismét elájult, és sokáig nem is nyerte vissza az eszméletét.

Alyssa a házassága első két óráját a helikopterben töltötte, amelyet a Banner-től kapott fülvédő ellenére is igen zajosnak talált. Mivel a szanitéc és az infúziós állvány minden helyet elfoglalt a beteggy mellett, nem foghatta férje kezét, de ez volt most a legkisebb

baja. Sokkal inkább aggasztotta, hogy Michael nem tért magához. Amikor leszálltak a kis katonai bázison, még mindig eszméletlen volt.

Négy órával később újra a levegőbe emelkedtek, ezúttal egy másik helikopter fedélzetén, amelyben volt igazi kórházi ágy, oxigénmaszk és a szívműködést ellenőrző monitor is, sőt a szanitécen kívül egy ápolónő is gondoskodott a betegről.

Michael rövid időre magához tért. Azonnal Alyssát kereste, és kérte, hogy haladéktalanul telefonáljon a bátyjának, Jacobnak. A telefonszámot még megadta az asszonynak, aztán megint elájult.

Az első tiszt megteremtette az összeköttetést, Alyssa pedig fejhallgatóval a fülén beült a pilóták mögé, nézte a műszerfalon villogó fényeket és hallgatta, ahogy Dallasban kicsöng a telefon.

- Igen, tessék? - szólt bele egy női hang.

- Ön Ada? - kérdezte meg Alyssa.

- Igen... De maga kicsoda? Ismerjük egymást?

- Nem, még sosem találkoztunk. Beszélhetnék, kérem, Mr. Westtel? Jacob Westtel?

- Na persze. Miért van az, hogy az egész világ őt akarja? - zsörtölődött az idős asszony. - Várjon egy percet, megpróbálom kapcsolni. A csuda érti, mire valók ezek a bonyolult telefonok... No, azt hiszem, így jó lesz.

Csönd támadt. Alyssa már azt hitte, Ada elrontott valamit, és megszakadt a vonal, amikor egy mély férfihang hallatszott: - West.

- Jacob West?

- Igen.

- Kelleher tiszteletes vagyok - csúszott ki Alyssa száján a megszokott bemutatkozás, még mielőtt rájött volna, hogy már nem is így hívják. De sebaj, később bőven lesz módja helyesbíteni. - Az öccse, Michael miatt telefonálok.

Megsebesült.

Eileen Wilks

- Mennyire súlyos? - Jacob hangja egyelőre higgadtan csengett.

- Stabil az állapota. Éppen Houstonba szállítják, ahol hamarosan megműtik.

- Megműtik!? Az ég szerelmére, mondja már, pontosan mi történt! Az asszony nem tudta tovább visszatartani a könnyeit.

- A vállát találták el - magyarázta sírva. -A golyó szerencsére nem ért létfontosságú szervet, de mivel veszélyesen közel van a gerincoszlophoz, fennáll a... a bénulás veszélye. Ezért nem merték a panamai katonai kórházban eltávolítani a lövedéket, és Michael azt szeretné, ha ön és a másik bátyja odajönnének a kórházba.

10. FEJEZET

Majdnem üres volt a hozzátartozók számára fenntartott várószoba. Alyssa a karját összefonva állt az ablaknál, és kibámult a sötétségbe. Illetve nem is volt igazán sötét. Oly sok őserdei éjszaka után, amikor csak a hold és a csillagok szolgáltattak világosságot, kifejezetten harsánynak tüntek Houston fényei.

Miután Michaelt bevitték a mütöbe, az asszonynak első dolga volt, hogy felhívta a szüleit, akik boldogok voltak, hogy végre hallhatják a hangját. Most azonban nagy volt a csend körülötte, és Alyssa nagyon egyedül érezte magát.

- Kelleher tiszteletes? - szólalt meg mögötte egy ismerős férfihang. Alyssa lassan megfordult.

- Nem egészen.

- Mi az, hogy nem egészen?! - fortyant fel a magas, széles vállú, markáns arcú férfi. - Az ápolónő azt mondta, hogy maga az a lelkesítő, aki az öcsémet bekísérte. Most akkor igazat mondott, vagy sem?

- Jacob, kérlek - tette kezét a férfi karjára csillapítóan a mellette álló, feltűnően csinos fiatal nő.

Tehát ő az idősebb fivér.

- Valóban Kelleher volt a nevem, de nemrég férjhez mentem, és még nem szoktam hozzá, hogy az új nevemen mutakozzam be - magyarázkodott Alyssa.

- Örülök, hogy megismerhetem, tiszteletes asszony - ragadta magához a szót a társaság harmadik tagja, egy középkorú, alacsony, vöröses hajú asszonyság. - Elárulná, hol van Michael?

- Még odabenn, a mütőben...

Eileen Wilks

- Az istenért, nehogy összeessen, asszonyom! - Jacob West szépséges kísérelője udvariasan belekarolt Alyssába, pedig láthatóan össze volt zavarodva. Nyilvánvalóan nem értette, mit keres egy lelkész Michael betegágyánál. - Mindvégig mellette volt?

- Igen. Még akkor is, amikor... Ó, hogy maga milyen gyönyörű! - Az asszony elvörösödött. - Elnézést, már azt sem tudom, mit beszéllek.

- Semmi baj - nevetett a fiatal nő. - Most jut eszembe, hogy még be sem mutatkoztunk. Claire vagyok, Jacob menyasszonya. Az az átkozottul jóképű fiatalember a leendő sógorom, Luke, a hölgy pedig Ada. - És a vörösös hajú zömök asszonyság felé intett, aki vizsla tekintettel méregette Alyssát.

- Úgy látom, meglehetősen megviselték a történetek - szólalt meg kedvesen a középső fivér. - Nem akar inkább leülni?

Alyssa tisztában volt vele, hogy a megviselt jelző nem adja vissza pontosan azt, ahogyan kinéz. Piszkos volt, kialvatlan, holtfáradt, és ráadásul a megtépázott blúza helyett egy katonai terepszínű ing volt rajta.

- Szóval maga Luke.

- Igen... - A férfi kérdően nézett rá. - Valami azt súgja nekem, hogy maga nem lelkészi minőségében van itt... Ó, hol a csudában voltatok ennyi ideig?

A két fiatal nő felé fordult, akik csak most csatlakoztak a társasághoz.

- Bekísértem Camit a mosdóba - felelte az egyikük, egy kedves arcú, mosolygós lány, aki rikító zöld gipszet viselt a bal kezén.

- Tudjátok, mindig rosszul leszek, ha megcsap a kórház szaga - nyafogott a másik, egy hosszú, szőke hajú porcelánbaba, akinek csak a selyemruhája sok száz dollárba kerülhetett. - Szörnyűségesen rosszul bírom az ilyesmit, de akármilyen érzékeny vagyok, mindenképpen meg akartam látogatni az én szegény Michaelemet.

A begipszelt kezű lány sokatmondóan felnézett a plafonra, aztán a székekhez terelte a szőkeséget.

- Ülj le, Cami, meglátod, hamarosan jobban leszel.

- Hát azt hiszed, tudnék nyugodtan üldögélni, amíg azt sem tudom, mi van velem? Ó, istenem, hiszen megbénulhat... De biztosíthatlak benneteket, természetesen akkor is hozzámegyek feleségül...

- Azt meghiszem - vetette közbe epésen Ada.

Alyssát először megdermesztette a döbbenet, aztán forróság öntötte el. Furcsamód nagyon messziről hallotta a saját hangját, amikor megszólalt: - Mit... mit mondott az imént? Feleségül akar menni Michaelhez?

- De még mennyire. Cami Porter vagyok, Michael menyasszonya. De milyen jögon kérdezget engem? Kicsoda maga?

Az asszonynak alig jött ki hang a torkán.

- A nevem Alyssa Kelleher... Illetve most már West. Michael felesége vagyok.

- Belátom, nem volt különösebben jó ötlet idehívni Camit - ismer-te el Jacob, és kényszeredett mosollyal zsebre dugta a kezét.

- Fel nem foghatom, hogyan jutott egyáltalán eszedbe - fúj-t dühösen Michael.

- Nyilván pillanatnyi elmezavar tört rám. Máskülönben miért is tájékoztattam volna a jegyesedet, hogy kórházban vagy?

Amikor Michael megtudta, mi történt előző este a várószobában, olyan harag fogta el, hogy hirtelenjében még káromkodni sem tudott. Őszintén szólva még most is fáj-t neki minden lélegzetvétel, sőt fáj-t minden porcikája is, de legalább megszabadult a testében lévő golyótól. Talán egyszer, később még örülni is tud majd neki, hogy nem szenvedett maradandó károsodást...

- Tyű, micsoda jelenet volt! - csettintett Luke. - Látnod kellett volna Cami alakítását!

Eileen Wilks

- Volt ott minden, a krokodilkönnyektől a perrel való fenyegetőzésig - mosolyodott el Jacob is. - De aggodalomra semmi ok. Megnéztem a házassági szerződéseket, és az egyértelműen úgy szól, hogy kizárólag az esküvő után jár neki pénz. Márpedig, gondolom, őt már aligha fogod oltár elé vezetni.

- Füttyülök Camira, a házassági szerződésre és az átkozott pénzre! Engem csak Alyssa érdekel! - tört ki Michael, és a keze a fájdalmak ellenére ökölbe szorult. Szegény! Vajon mit gondolhat, mit érezhet most?

- Sokáig itt volt tegnap éjjel - mondta csendesen Luke. - Megvárta, amíg a műtőből átvittek az őrzőbe. Aztán Jacob unszolására beleegyezett, hogy egy szállodai szobát keressünk neki.

- De azóta, hogy elment, nem jelentkezett, ugye? Luke és Jacob összenézett. Nem szóltak semmit.

- Én vittem el a hotelbe - mondta végül, nagy sokára Jacob. - Útközben elmagyaráztam neki apánk végrendeletét.

- No, az biztosan megvigasztalta - sóhajtott keserűen Michael. Vagyis az asszony mostanra meg van győződve arról, hogy csak kihasználta, és kizárólag a letétbe helyezett vagyont akarta megkaparintani általa.

- Talán még alszik - vélekedett Luke. - Fogalmad sincs, milyen állapotban volt szegény. Én mondom, mire vége lett a műtétnek, teljesen elkészült az erejével.

Hirtelen kinyílt az ajtó. Michael reménykedve odanézett, de csalódnia kellett, mert nem Alyssa volt az. Ada jött be, aki, miután az éjjeliszekrényre tett egy cserép virágot, csípőre tett kézzel a fivérekhez fordult.

- Hagyjatok magunkra minket! Beszédem van Michaellel.

Luke és Jacob próbált ugyan tiltakozni, de ha egyszer Ada lendületbejött, nem lehetett leállítani.

Miután az ajtó becsukódott a fivérek mögött, az asszony fejcsóválva a betegágy felé fordult.

- Remélhetőleg ezzel vége ennek az ostoba katonásdinak - jelentette ki. - Nincs még elegend a fegyverekből meg abból, hogy folyton neked kell megmentened a világot?

- Talán - felelte engedékenyen Michael, aki most túl fáradt volt egy meddő vitához.

- Halálra rémítettél, kölyök - lépett oda hozzá a házvezetőnő, és könnyedén végigsimított az arcán.

Az anyai érintés kimondhatatlanul jólesett a férfinak. Ada nem volt az a túláradóan érzelgős típus, nem osztogatta lépten-nyomon a csókot, az ölelést, de ő volt az egyetlen nő, aki születésük óta folyamatosan jelen volt a West fivérek életében, aki törődött velük, és aki szerette őket.

- Sajnálom. Ígérem, legközelebb jobban vigyázok.

- Ennek örülök. Itt is volna az ideje, hogy jóvátedd azt az egetrengető ostobaságot, amit elkövettél. Mert világeletemben nagy számár voltál, édes fiam, de fel nem foghatom, hogyan ígérhettél házasságot ennek a Cami nevű libuskának.

- Hát, nem is tudom. Akkor valahogy jó megoldásnak tűnt... - ötlött-hatolt Michael, hiszen Ada nem tudhatta meg, hogy kizárólag miatta támadt kedvük nősülni a West fiúknak.

- Tökfej vagy te is, akárcsak a bátyáid, édes gyermekem. Hát azt hiszitek, bolond vagyok? Azt hiszitek, hogy a jó öreg Ada nem jött rá már rég, mi folyik itt?

Michaelnek elállt a szava.

- De nincs ebben semmi meglepő - folytatta diadalmasan az asszony. - Minekutána a fél életemet apátok szolgálatában töltöttem, volt időm hozzászokni a férfiak ostobaságához. Pedig hát képzeljétek, nem káposztalé van a fejemben, nem ám! Igen gyorsan összead-

tam a kettőt meg a kettőt, és kitaláltam, mi okból jött rátok oly hirtelen a nősülhetnék.

A férfi még mindig nem tudta, mit mondhatna erre. Ada szúrós pillantást vetett rá.

- Jobb is, ha hallgatsz. Rendszerint nem sok köszönet van benne, ha szóra nyitod a szád. Bár, azt meg kell hagyni, hogy mindhárman remek feleséget választottatok. - Ada elégedetten mosolygott. - Azt a kis eszeteket, amitek van, biztosan nem apátoktól örököltétek. Tehát - az asszony az ágyhoz húzott egy széket, és leült. - Itt az ideje, hogy átgondoljuk, hogyan tovább. Mert azt nyilván te sem szeretnéd, ha ez a csinos teremtés, akit elvettél, sikoltozva elrohanjon a neved hallatán.

- Ezt elpuskáztam - ismerte el szomorúan a férfi. - Még el sem kezdtük a közös életünket, és a házasságomnak máris vége. Az apámnál is nagyobb balek vagyok.

- Dehogyan, ne beszélj szamárságot! Ha megmondod neki, hogy szereted, minden rendbejön, meglásd. Mert ugye, szereted?

- És ha igen? - kérdezett vissza keserűen Michael. - Min változtat az? A szerelem azért nem mindenre gyógyír. Hány asszonyt is szeretett apám élete során?

- Sokat. Sokkal többet a kelleténél - felelte szokatlanul csendesen, szomorkásán Ada.

- Hát ez az. A szerelem... - Michael elhallgatott. Nem tudta befejezni a mondatot. Hiszen épp ez volt a legnagyobb baja: fogalma sem volt róla, mi fán terem a szerelem. - A szerelem mindent összekuszál - mondta végül.

- Nem igaz - tiltakozott az asszony. - A szerelem és a szeretet éppen hogy mindent megold. Ha a szeretet az életed alapja, szilárd sziklára építesz, és mindig van miben megkapaszkodnod, még akkor is, ha úgy érzed, hogy összezsapnak a hullámok a fejed fölött. Ezt még apád is tudta... Csak ott követte el a hibát, hogy amikor felme-

rültek az első gondok a házasságában, máris elmenekült, és új feleséget keresett ahelyett, hogy a már meglévő szeretetre alapozva próbálta volna kiengesztelni a régi asszonyt.

Michael szomorúan mosolyogva csóválta a fejét.

- Nem tudom, mi köze ezeknek a régi dolgoknak ahhoz, hogy darabjaira hullott az életem.

- Ne a nehézségekre összpontosíts, fiam, hanem keresd a megoldást! - Ada felállt. - Ha találkozol Alyssával, figyelj az érzéseidre! Hidd el, néha célravezetőbb, ha az ember a szívére hallgat. Mert nem az a te bajod, hogy a feleséged tegnap este szemközt találta magát a menyasszonyoddal, hanem az, hogy magadnak sem mered bevallani, mit érzel iránta.

Halk kopogtatás hallatszott, majd az ajtó kinyílt.

- Szia - köszönt be Alyssa, majd, Adat megpillantva, udvariasan biccentett. - Jacob említette, hogy látogatód van, de úgy gondoltam, nem lesz ellene kifogásod, ha én is bejövök.

- Már amúgy is menni készültem. - Ada megpaskolta Michael kezét, aztán halkán, szinte észrevétlenül távozott.

Alyssa bizonytalanul állt az ajtóban. Kék ruhát viselt, s már önmagában ez is elképesztette Michaelt, aki mostanáig kizárólag nadrágban látta. Hosszú haját feltűzve viselte, arcát csupán néhány tincs keretezte. Csodaszép volt.

- Nagyon szép... tiszta vagy - állapította meg a férfi.

- Ilyen tisztának még nem is láttál, mi? - Alyssa nevetett, majd idegesen végigsimított a ruháján. - Claire-től kaptam kölcsön... Hogy vagy? A lábad meggyógyult már?

- Amióta szereztem egy lyukat a mellkasomba is, azóta kutya baja a lábamnak. Alyssa...

Az asszony a szekrénykén lévő virágok felé fordult.

- Milyen szép! Egész kis kert! Én sajnos semmit sem hoztam neked...

Hát nem könnyíti meg a dolgomat, gondolta Michael. De végtére is nem számított másra.

- Nagyon sajnálom a történeteket - mondta egyszerűen. Az asszony nem fordult meg.

- Nem is olyan rég felháborodtál egy döntésem miatt, és azt mondtad, jogod van a magyarázathoz. Azt hiszem, annyit én is megérdemelnék - felelte mereven, mint aki karót nyelt.

- Úgy tudom, Jacob beszélt neked apánk végrendeletéről és arról, miért kellett mihamarabb megőszülnöm.

- Csakhogy én a te változatodra vagyok kíváncsi. - Alyssa megperdült a sarkán, és a férfitra meredt. - A te szádból akarom hallani, miért nem említetted nekem ezt az egészet, és hogy miért hallgattál Camiról.

- Mert ha megtudod, hogy menyasszonyom van, szóba sem álltál volna velem. - Tűrhetetlenül sajgott a sebe, Michael mégis megnyomott egy gombot, hogy feljebb emelje az ágy fejrészét. Mindenképpen látni akarta az asszony arcát. - Cami sohasem jelentett nekem semmit. Attól a perctől fogva, hogy először megcsókoltalak, csak te jártál a fejemben, senki más.

- És később? Amikor bevallottam, hogy szeretlek? Legkésőbb akkor illett volna elmondanod, hogy vőlegény vagy, nem gondolod?

A férfi ki akarta nyújtani feléje a karját, de olyan fájdalom hasított a mellkasába, hogy az arca gyötrelmes grimaszra húzódott.

- Ha említést teszek Camiról, azt is be kellett volna vallanom, miért akartam őt elvenni. És nem szerettem volna, hogy azt hidd, téged is csak eszközként használlak, mert hozzá akarok jutni a letétbe helyezett vagyonomhoz.

- Tudom, hogy nem ezért vettél feleségül. - Alyssa csendesen elmosolyodott. - Jacob szerint egyébként nem jártál el túlságosan körültekintően, mert a házasságunk valószínűleg nem érvényes. Erre hivatkozva aligha jutsz hozzá az örökségedhez, különösen, ha Cami

valóra váltja a fenyegetését, és beperel a házassági szerződés felrúgásáért.

- Akinek segítőkész fivérei vannak, nem szorul ellenségekre - mormolta Michael. - De tudod mit, Alyssa, ez engem mind nem érdekel. Mellékes, hogy az itteni törvények szerint érvényes-e a házasságunk, te a feleségem vagy, és kész. Soha többé nem engedlek el.

- Köszönöm, Michael. Tudod, nagy megrázkódtatás ért tegnap, de hiszek neked. Hiszem, hogy alapjában véve őszinték voltak a szándékaid.

Tehát nem gyűlölte meg! Nem tartja hazugnak! A férfi kis híján elsírta magát megkönnyebbülésében, de uralkodott magán.

- Nem vagyok olyan, mint Dan - szakadt ki belőle a fájdalmas mondat. - És nem is tudok olyan lenni, mint ő.

- Nem baj. - Alyssa megfogta a kezét, és párás szemmel rámosolygott. - Sokáig képtelen voltam őt elengedni, de ma már... Nem is kell, hogy olyan légy. Mert te úgy vagy csodálatos, ahogy vagy, és most pontosan egy ilyen férfira van szükségem.

Michael bensőjét soha nem tapasztalt melegség töltötte el. Hosszú órák óta most érezte először, hogy él, mintha ez a vallomás keltette volna új életre.

- Ha szükséges, újból összeházasodhatunk - folytatta halkán Alyssa. - Ó előtte még tudnom kell, miért akarsz engem társadul. Soha nem mondtad nekem azt a rövidke kis szót, amit pedig minden nő hallani szeretne...

- Soha, egyetlen lánynak sem mondtam még. Sőt apámnak és a bátyáimnak is csak kisgyermekkoromban... Semmit sem tudok a szerelemtől, de úgy érzem, téged... nagyon szeretlek, a pokolba is!

Az asszony megszorította a kezét.

- Ennyire nehéz volt?

Eileen Wilks

- Igen. Vagyishogy nem. Valójában nagyon is egyszerű volt - helyesbített azonnal Michael, és boldogan elmosolyodott. - Szeretlek, szeretlek...

Alyssa lehajolt hozzá, és forró csókkal zárta le az ajkát.

- Én is nagyon szeretlek - suttogta önfeledten.

- Hát nem ez a legfontosabb? - A férfi karja ezúttal engedelmesskedett: végigsimított az asszony haján és puha, bársonyos nyakán. - Minden más várhat.

- Bizony. - Alyssa ragyogó szemmel nézett Michaelre. - Először meg kell gyógyulnod, katona. Már csak azért is, mert még jössz nekem egy nászéjszakával. De figyelmeztetek, hogy ezúttal ragaszkodom a hitvesi ágyhoz!

Összenevettek szívből, boldogan.